

Ahmet Cem ERSEVER

Kürtler, PKK ve A. ÖCALAN

1993 ANKARA

KIYAP

Yayın - Dağıtım

Sağlık Sk. No: 10/7 Yenisehir 06410 ANKARA Tel: 433 50 47 - 431 80 35

Birinci Baskı: Ocak 1992, Ankara İkinci Baskı: Mart 1992, Ankara Üçüncü Baskı: Eylül 1992, Ankara Dördüncü Baskı: Aralık 1992, Ankara Baskı: Kale Ofset 341 66 16 - 342 26 20

ISBN: 975-566-000-3

DAGITIM:

Yeni Çığır A.S. Mithatpaşa Cad. No: 44/18

Kızılay/ANKARA Tel:435 61 88 4351703

İÇİNDEKİLER

Giriş6

BİRİNCİ BÖLÜM

Kürdistan ve Kürtçülük 24

19. Yüzyilin Basındaki Kürtçülük Faaliyetleri..... 25

Kürtlerin Kökeni 27

20. Yüzyilin Basındaki Kürtçülük Faaliyetleri 31

Cumhuriyet Dönemi Ayaklanmaları 32

1960'li Yıllarda Türkiye'de Genel Durum ve Kürtçülük 39

1970'li Yıllarda Türkiye'de Genel Durum ve Kürtçülük 41

Kürdistan Devrimcileri İsimli Grubun Şekillenmesi44

A. ÖCALAN'ın Profesyonel Örgüt Olusturma Çabaları 48

PKK'nin Kuruluşu	50
12. Eylül 1980 Hareketi ve PKK'nin Tavri	55
Geri Çekilme Şartları ve Seçilen Alan	58
İKİNCİ BÖLÜM	
PKK Lübnan'da	61
PKK İkinci Kongresi ye Ortaya Çıkardığı Bazı Gerçekler	71
PKK İkinci Kongresinde Öngörülen Planlamalar, Atılan Adımlar.....	84
Avrupa ve Diğer Alanlarda PKK'ya Karşı Olan Muhalefet ve Sebepleri.....	87
Yeniden Planlama.....	92
Cezaevleri; PKK'nin Personel Kaynağı	97
15 Ağustos 1984 Eylemleri (ERUH VE SEMDİNLİ BASKINLARI)	101
1985 Yılı PKK'nin İçine Girdiği Kriz	107
PKK Üçüncü Kongresi	114
Üçüncü Kongre Sonrası PKK Faaliyetleri	121
1988 Yılında Botan Bölgesinde PKK'nin Ordulasma Faaliyetleri	127
1989 Planlamasında Öngörülen Hedefler	133
PKK'nin 1990 Hedefleri ve Alınan Sonuçlar	146
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
PKK'nin 1991-1992 Dönemindeki Durumu	153
PKK'nin Türkiye Partisi.....	154
Nevroz Sendromu ve Ari (!) Apo'nun Turanilerle Flörtü	156

PKK Stratejisi ve Mücadele Araçları	163
Geri Cephe ve Dis Destegin Bugünkü Durumu	168
PKK'ya Kitle Desteginin Durumu (1991-1992)	171
PKK'nin Propaganda Imkanlari (1991-1992).....	174
PKK'nin Kadro Yapisi ve Kaynaklari.....	178
PKK'da Yönetim	181
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
Abdullah Öcalan'dan Inciler	182
Son Söz	189

Bu kitap; Türkiye Cumhuriyeti'nin birliği için Türk ile Kürt kardeşliği uğrunda her türlü ihanete karşı dövüserék sehit düşen tüm asker, polis ve hainlerce katledilen masum sivillere ithaf edilmiştir.

Giris

1984 Yılı 15 AGUSTOS'unda ERUH ve SEMDINLI baskinlariyla organize gücünü sergileyerek varligini ortaya koyan PKK (Kürdistan İşçi Partisi) günümüzde de iktidar aracı olarak kullandığı "DEVİRİMCI SİDDET" ilkesiyle Türkiye Cumhuriyeti Devletine var gücüyle saldırmaya devam ediyor.

Türk ile Kürt düşmanlığının örgütlü görüntüsü olan PKK (Partiya Karkaren Kürdistan-Kürdistan İşçi Partisi), ne istediğini ve neler yapacağını daha 1981 SUBAT ayında yapılan ve 10 Alman Markına yurt dışında her yerde satılan "POLİTİK RAPOR" isimli kitabında Türkiye Cumhuriyeti'ne özellikle bu konu ile ilgili teşkilatlarına mesajlar göndermiştir.

15-26 TEMMUZ 1981 tarihleri arasında yapılan ve "Sagır Sultan"ın da dinlediği PKK 1. Konferansında: "Özellikle coğrafi koşulların, siyasi temel, askerî araç ve gereçlerin, örgütlenmenin uygun olduğu alanlarda Gerilla Mücadelesi gündeme gelecek ve bu mücadele Kürdistan 'da önemli roller oynayacak...", "...Partinin siddete dayanan ve dayanmayan mücadele yöntemleriyle sağlayacağı siyasi gelişme ve bu siyasi gelişmeyi daha da hızlandıracak Gerilla Savası bir halk ayaklanmasına yol açacaktır.....", "...Gerilla Savası geliştirilmeden Kürdistan koşullarında siyasi sonuçlar alınabileceğini, siyasi amaçlara ulaşabileceğini sanmak gülünç olur., ." gibi pasajlar sık sık tekrarlanmıştır.

"Sagır Sultan" bütün bunları dinlemiş ve duymuştur ama görülüyor ki, ilgililer bu konuda bilgisiz oldukları için ilgilenmemişler ve yerinde bir tanımla "Kürt Milli Demokratik Devrimi" içinde bulunduğumuz aşamaya gelivermiştir. Nasıl geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Yavaş yavaş ve adım adım gelmiştir. Tedbirler alınmıştır veya alınmamıştır. Kürt sorunu ve PKK adı hala beraber anılıyorsa, asker-sivil, günahli-gü-nahsız hala insanlar öldürülüyorsa tedbirler üzerinde biraz düşünmenin zamanı geldi de geçiyor demektir. Güneydoğu'da bir telefon ile esnaf

dükânlarını kapatıyor veya açıyorsa, bir sloganın etrafında onbinlerce insan toplanıp yürüyüş yapabiliyor ve "KAHROLSUN TÜRKİYE", "YASASIN BASKAN APO" diye, bağırabiliyorsa, ilçeler içerisinde saatler ve hatta günler süren silahlı çatışmalar çıkabiliyorsa ve bütün bunlara "İNSAN HAKLARI" adına ses çıkarılamıyorsa değişmesi gereken bir şeyler var demektir.

Ruh hastası olduğu tüm davranışlarından açıkça belli olan Abdullah ÖCALAN'a rağmen bir türlü bitirilemeyen su olayın adını koyalım. Evet, APO'YA RAGMEN! diyorum.

PKK'nin Türk ve Kürt insanının üzerine bir kâbus gibi, drakula gibi çökerek kanımızı nasıl emdiğini anlatma çabasındayız.

İnsanlarımızın Türklüğüne, Kürtlüğüne karışmadan onları APO'nun gerçek yüzü ile tanıştırmak istiyoruz.

"ORTA DOĞU'NUN KONT DRAKULASI APO" tanındığında PKK denen örgütün ne olup olmadığı kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Güneydoğu Anadolu'da ne vardır, neler yoktur? Bazıları hemen cevabi yapıştırıcılardır.! Baskı vardır, sömürü vardır, insan hakları ihlali vardır vb.

Doğrudur; Güneydoğu'da insanlara PKK militanları tarafından baskı yapılmaktadır! İnsanların elindeki ve avucundaki üç-beş kurusları "Partiye yardım " veya "Cezalandırma" adı altında bu çapulcular tarafından silah zoru ile alınmakta, vermeyenler öldürülmekte, emekleri sömürülmektedir.

İnsan hakları ihlali olduğu da doğrudur. Bu kapsamda: yasama hakkı elinden alınmıştır. 1984 yılından günümüze kadar PKK bölgede 2000'e yakın insan öldürmüştür. Aynı tarihlerde 1800 kadar kişi yaralanmıştır.

İnsanların her türlü özgürlüğü PKK tarafından vesayet altına alınmıştır. PKK, insanların mülkiyet hakkına tecavüz etmekte, köyleri yakmakta, hayvanları boğazlamaktadır. O halde gerçekten insan hakları ihlali vardır.

Bu insan haklarına, PKK yatakcıları ve işbirlikçileri gözaltına alındığında bir takım kişiler sahip çıkmakta; PKK denilen melanet örgütü, arkadaşları ile ava giden polis memurunu yakalayıp sorgu sırasında teker teker kollarını ve ayaklarını kestigi zaman sahip çıkmamaktadırlar. İzinden dönen erler elleri arkadan bağlanarak, kafa derileri yüzülmek suretiyle öldürülmekte, Subaylar şehirler arası yollarda otobüslerden kadın ve çocuklarının yanından alınarak kursuna dizilmekte gene insan haklarından bahsedememekte.

Güneydoğu, batıda üretileni tüketmekten başka bir şey yapamaz hale getirilmiştir.

Karayollarının kenarları arıcılık, hayvancılık adı altında devletten alınan milyarlarca liranın heba edildiği içi boş biriktirilmiş bina döküntüleriyle doludur. Örnekleri fazla uzatmayalım, Türkiye Cumhuriyeti'nin batısındaki yasalar Güneydoğu'ya ugramamıştır. Yanlışlıkla yolu düşenler ise metruk hale getirilmiştir. Bu düzensizlik giderek ayrı bir kültür ortamı yaratmıştır. Bu bölgede Türkiye Cumhuriyeti'nin örgütlenme sorunu vardır. Mevcut ekonomik, kültürel, hukuksal, sosyal, eğitsel ve idari kurumlarıyla ayrılıkçı Kürtçülük olayına çözüm getirmeye çalışmak, hüsrana ugramak; kısaca ve açıkça bölgede çok yakın

zamanda Türkiye Cumhuriyeti varlığının son bulması demektir.

Hiç kimse teröre karşı olduğunu söylemekle bu olayları önleyemeyecektir. Bölgede PKK örgütüne ihanetin cezası ölüm, devlete ihanetin cezası DIYARBAKIR 1 nolu Tutukevinde "AKADEMİK PKK KARIYERİ" yapmaktır. Böyle bir ortamda TC varlığının giderek son bulacağını söylemek için falci olmaya hiç gerek yoktur. İşin gerçeği bu olayın kökleri içeride, dalları dışardadır. Üstelik bu olay Osmanlı ve Cumhuriyet dönemi isyanlarına da hiç benzememektedir. Mevcut çarpık durumda, halkın da devlete verecek desteği kalmamıştır. Halk, Devletin tüm örgütlerince desteklenir ve korunursa, mukabil destek ve yandaşlık söz konusu olabilir. Yukarıda vermiş olduğumuz çarpıcı fakat çirkin örneklerde rol alan Güneydoğu insanı bu rolü bilerek ve

isteyerek üstlenmiş değildir. Bazı Amatör yöneticiler, hantal ve çıkarıcı kadrolarla bölge insanına bu rolü vermişlerdir.. Bölgedeki mevcut suni ve çarpık şehirleşme sonucunda, oluşan yoğun işsiz-güçsüzler ordusu PKK'nin "SİNİFSAL KİN" ve "ULUSAL KİN" temalarına açık olarak çığ gibi büyümektedir. Suni şehirleşme sürecinde kırsaldan şehirlere göçlerle birlikte muazzam bir baskıdır potansiyeli mevcuttur.

Örgütlenme sorunu, TC görevlerinin en önde gelen ve diğer sorunlarla görevlerin başarılmasında temel teskil eden sorundur.

Böyle bir örgütsüzlük söz konusu olduğunda "DEVLETİN YANINDA VATANDAS" deyimini ne anlama gelir? Anlamı sudur: Bölge insanının Devletin her kademesiyle ilişkisi ve yakınlığı, menfaati ölçüsündedir. Bölgede Asiret çekismelerinin, kan davalarının, arazi anlaşmazlıklarının ve mahalli partililiğin yarattığı gruplar veya ayrılıklar vatandaş devlet mekanizmasına değişik açıdan yaklaşıma mecbur bırakmıştır. Su anda Devletin- yanındayım diye geçinenlerin büyük bir kısmı ekonomik, sosyal ve siyasal ayrıcalıklara sahip kimselerdir. Sıradan yoksul vatandaşlar arasında "DEVLET YANLISI" bulmak yüzyılın hadisesi haline gelmiştir. Çünkü Devlet Güneydoguda kendi sosyal kurum ve kuruluşlarını örgütlediği dönemde sirtini bölgenin ileri gelenine, seyhler ve toprak ağalarına bilinçsiz görevlileriyle dayamış, yoksul köylü vatandaşlarla gerekli irtibatı kuramamış, sosyal temelde üst kurum olan asiret reisleriyle varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Kısaca, bilinçli seçimin dışındakileri kapsayan "DEVLET YANLILARI" devletle girişeceği ilişkiler neticesinde ekonomik, sosyal, siyasal olarak çeşitli ayrıcalıklara sahip olduğunu veya olacağını düşünen, devletin imkânlarını kendi çıkarları için kullanmayı ilke edinmiş kimselerdir. Korunan ve kollanan "DEVLET YANLISI" kesim bu olduğuna göre halktan da bu şartlar altında destek beklenmemelidir.

Sağlam bir yapının oluşturulması için Devletin sıradan vatandaşlarla ilişkisini geliştirmesi ve bu temelde örgütlenmesi gerekir.

Bölge halkı Kurttur veya değildir. Kökeni üzerinde durmaya da hiç gerek yoktur. Cumhuriyetin kuruluş yıllarından beri bölgeden esirgenen

çagdas insanlık kültürünün sevgi ve saygı temelinde dayatılmasının zamanı henüz geçmemiştir. Belirttiğimiz gibi köylerden şehirlere göç bütün dengeleri bozmuş durumdadır. Topraksızlık had safhada iken GAP'ında yöreye faydası düşündürücüdür. Geniş kapsamlı bir toprak reformuna ihtiyaç vardır. Mevcut toprak ağalarının birkaç kat daha zenginleşmesi köylüyü değil, batıdaki bar, pavyon, kumarhane ve randevu evlerinin kalkınmasına yarayacaktır. Bugüne kadar böyle olmuştur, mevcut yoz anlayış devam ettikçe de böyle olmayacağı devam edecektir.

Hazine arazileri, kadın kavgası, kan davası, cani sikılanın keçisini alıp köyden gitmesi sonucu ikiser-üçer evlik yerleşim merkezi haline gelmiştir. Toprak isgalinin, vurgunculugun hesabını soran yoktur. Hazine ile vatandaş arasındaki toprak anlaşmazlığı dava dosyalarının bulunduğu mahkeme arşivleri arkeoloji müzesi gibidir. Milyarlarca Türk lirası kentlerin kaçakçı pasajlarında parfüm, makyaj malzemesi, bebek, radyo, müzik seti, çakmak, çengelli ıgne, hacı yagı gibi ivir-zivir şeylerle bloke edilmiş durumdadır. Kaçakçılık sirtçilikten çıkmış bilimsel boyutlarda icra edilmektedir.

Sosyal bir gelişme olarak asiretler konusuna açıklık getirilmemiştir. Asiret reisleri Geçici Köy Koruyucuları kaynağı ile para akışının devamlılığını sağlamak ve reislik kisvelerinin devami için mevcut kargasa ortamını bilerek sürdürmektedirler. Bu Ortaçağ kalıntılarının, anlaşılması çok zor yapıları mevcuttur. Asiret insanının ilişkilerini, çelişkilerini ve aralarındaki çıkar çatışmalarını bilmeden kararlara varmak bu konuda oldukça bilgili ve tecrübeli "VAMPIR APO"ya yardımcı olmaktır. TC. kurulduğu yıllardan itibaren geçmiş ayaklanmaları da göz önünde bulundurarak bölgedeki bu tür reis ve feodallerin egemenliklerini zaman zaman bilinçsizce ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. Örgütsüzlük, kadrosuzluk ve amatörlük nedenleriyle bir sonuç alamamıştır. İsyan yıllarında Feodaller kendi egemenlik çıkarları için asiretler üzerindeki yönetim tecrübelerine dayalı olarak ayaklanmalar başlatmışlar, sonuçta feodal toplum yapısı ve ağa baskısı dışı kapalı olarak bütün şiddeti ile asiretler içerisinde devam etmiştir. PKK'ya

10

katilimlerin temelinde yoksulluk, işsizlik, topraksızlık, Che GUEVARA, GIAP özentileri ve cahil cesareti nasıl önemli motiflerse; asiretler içindeki baskılar, ahlaksızlıklar, vergilendirme, talancılık ve vurguncu düzen de önemli faktörlerdir.

PKK bölgedeki hadiseleri "KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN ÇÖZÜM YOLU" isimli kitabında "MILLİ DEMOKRATİK DEVRİM" olarak izah etmektedir. O halde TC düşmanının hareketine verdiği isme göre bir strateji geliştirmek ve uygulamak zorundadır. Millî ve Demokratik devrim aşamaları hedeflerin ve dost güçlerin aralarındaki ittifakları nedeniyle diyalektik bir birlik, uzun süreli tek bir stratejik aşama olustururlar. Uzun bir süre içinde farklı dönemlerde devrimin millî veya demokratik yani ortaya çıkar, diğeri ikinci planda kalır. Günümüzde PKK'nin iddia ettiği gibi sınıfsal planda bir mücadele mevcut değildir. Çok renkli siyasi yelpazemizin bir kanadı bu yönde büyük çabalar harcamaktadır.

"İşçi Botan elele, demokrasi kare me" sloganının altında yatan devrimin demokratik yanının atak çabalarıdır. APO aslında sınıfsal çizgide bir mücadelenin aptallık olduğunu bilmekte, sosyal demokrasi maskesi altına sığınmaya çalışmaktadır.

PKK, millî olma özelliğinden sonra demokratikleşme çabalarında hareketinin iç cephesine bağlı olarak, Türkiye'de kendilerini "Devrimci Demokrat" olarak tanıtan kesimle ölçülü bir şekilde flört etmektedir. Türkiye şartlarında ortak hedefe yönelik olarak, Türk ile Kürt örgütleri arasında yapılacak ittifaklar Türk Devletine karşı savasta büyük önem taşımaktadır. PKK'ya göre böyle bir ittifak için geçmiste ortaya çıkmış olan sert tavırlar engel teşkil etmemektedir.

12 EYLÜL 1980 öncesi PKK militanlarını "Tavuk Hirsizi" diye teshir edenlerle 1988 yılında başlayan uzlaşma ve günümüzdeki işbirliği böyle bir anlayıştan kaynaklanmaktadır. Türkiye halen PKK'nin dayattığı özel savaş biçimine karşı geçmiste meydana gelen ve mahiyetleri feodal çıkar koruma olan ayaklanmalar anlayışı içinde palyatif önlemlerle vakit geçirmektedir.

11

Türkiye, 1988 yılında PKK'nin dolaysız dış müttefiği olan Kürdistan Demokrat Partisini mülteci olarak almakla örgütün dolaylı yararlanabileceği Irak Devleti ile uzlaşmasını sağlamıştır. Artık, Türkiye Cumhuriyeti ile Irak devleti arasında hem KDP ve hem de PKK açısından bir çelişki mevcuttur. Bu çelişkinin Türkiye üzerindeki etkisi PKK tarafından beklenirken, Körfez Savaşında Türkiye'nin SADDAM yönetimine açıkça tavir koyması PKK'nin ekmeğine yağ sürüvermiştir.

Zaten, Türk siyasi yelpazesindeki çeşitli kesimlerin kendi aralarındaki çelişkileri ayrımcı Kürtçülük ile mücadeleyi çıkmaza sokmuşken bu durum isin tuzu-biberi oluvermiştir.

Irak Kürdistan Demokrat Partisi (I-KDP) çok uzun bir süre Irakta Kürdistan mücadelesine sağlıklı bir biçimde eğer Türkiye'nin müdahalesi olmazsa giremeyecektir. Kuzey Irak'taki Kürdistan mücadelesinde Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB-YNK)'nin esamesi bile okunmazken Türkiye'nin Celal TALABANI'yi "İÇ GÜVEYİ" olarak tercih etmesi Kürdistan mücadelesinde PKK'nin önderlik sorunu platformunda bir adım daha öne geçmesini kolaylaştırmıştır. PKK güdümlü PARTIYA AZADIYA KÜRDİSTAN (PAK) her iki örgütün de tabanını elinden alarak çığ gibi Kuzey Irakta büyümektedir. Bu ve benzeri olaylar Türkiye'de başlangıçtan beri teorik yetmezlik ve kadrosuzluktan doğmaktadır. İçinde bulunan durum ilgili kurumların ve yetkililerinin Doğu ve Güneydoğu somutunda PKK hareketinin gelişim süreci diğer Kürt örgütleri ile alınması gereken önlemler üzerine sağlam ve seviyeli bir anlayışa ulaşmalarını gerektirmektedir.

Bütün kurumlar teorik eksikliklerini gidermeden ve sürekli kendilerini yenilemeden ayrımcı Kürt Milliyetçiliğine ve APO Vampirine karşı mücadele geliştirebileceklerini sanmamalıdır.

Pratikte görülen; bölge koşullarının zorlugundan, yasanılan ağır amatörlik ve ilkelikten ötürü bir kadro hareketinin gerekliliğidir.

Yurdun batısı Güneydoğu göçmenleriyle dolup tasmaktadır. PKK bunca insanın göçü sonucu ülkenin batısındaki çeşitli tabakaların daha

12

geniş bir siyasal tablo çizmesi nedeniyle ittifaklar sorununa kolayca çözüm getirmiş durumdadır. Bu olgu aynı zamanda PKK'ya demokratikleşmeyi de sağlamaktadır. Olaylardan kaçarak batıya göç eden vatandaşlar, sadece PKK Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Stratejisinin MEKAN faktörünün genişlemesine yardımcı olurlar. Halkın büyük bir kısmının PKK'nin yanında olmadığı iddiası Devletin yanında olduğunun göstergesi olarak kabul edilemez. Özetle; PKK hareketinde demokrasi-klikten önce milli olma vasfının gelişmesi temelinde klasik Kürtçülüğe verilen tavizler yatmaktadır.

Ulusal Kültür konusu, Türkiye'nin Milli sınırlarına hükmedecek bir ortak görüştür. Türkiye Cumhuriyeti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür. Milli kültürün yöreden esirgenmiş olması Klasik Kürtçülüğü doğurmuştur. Cumhuriyetten bu yana Türkiye'de milli birlik konusunda çok seslilik mevcuttur. Milli birlik, milli kültür ile sağlanır. Bu çok seslilik içerisinde Anadolu'daki kültür mozayiginden bahsedilmekte, icad etlikleri mozayigin taslarının bugün olduğu gibi koparıldığını mozayigi icat edenler umursamamaktadır. Milli kültür dolayısı ile milli birlik, birkaç kendini bilmezden hemen birkaç günde ürettiği olgu değildir. Kültür olayı mevcut ekonomik yapının yansımasıdır. Ekonominin gelişimiyle sosyal, moral ve geleneksel değerlerden milli kültür oluşur. Doğu ve Güney-doğu insanında da biz kabul etmesek de bu yönde bir kültür oluşmuştur. Bu bölgesel kültür ile insanlar yeni bir kimlik arayışı içine girmişlerdir.

Terörle mücadele bir demokrasi ayibi değildir. Cereyan eden hadiselerin boyutları o kadar büyüktür ki; bu olaylardan çıkar bekleyen, belirli ölçülerde destekleyen bilgisiz ilgililer, siyasi çözüm önermek gafleti ve hiyaneti içersine bile girmişlerdir. Kırsal kesimde faaliyet gösteren PKK'nin askeri gücü etkisiz hale getirilmeli sade vatandaşın rahatlaması sağlanmalıdır. Bu yapıldığı takdirde yasa tanımayanlar yasalara sarılacak, demokrasiyi çığneyenler demokrasi diye feryat edeceklerdir. PKK'nin silahlı propaganda birliklerini, gruplarını tek tek yok etmek pratikte mümkün değildir. Ama bunların da belli bir direnç noktaları vardır. O direnç noktası ortadan kaldırıldığı takdirde PKK'nin

13

silahlı propagandasını yok etmek mümkündür. Bu direnç noktasının % 50'si APO ise, % 30'u faaliyet sahalarını daraltmaktır. Geriye kalan %20 de topyekün bir karşı propaganda ve faaliyet organize edebilmektir.

Bu tedbirler Türkiye'nin demokratikliğine asla gölge düşürmeyecektir.

Tam tersine içte ve dışta saygınlığını artıracaktır.

PKK terörü iç ve dış propaganda odaklarını kullanarak aydınlarımızı giderek etki altına almakta ve onları angaje etmektedir. O halde aydınlarımızı gerçek bilgiler ile beslemek gerekmektedir. Her dönemin taktiği somut olarak ele alınmalı, hangi araç ve yöntemlerin kullanılacağı saptanmalıdır. PKK hareketine iki buçuk eskiye faaliyeti diyerek Türk milletini kandıranlar, yanlış zamanlarda, yanlış mekânlarda, yanlış araç basımıza gelen bunca hadisenin tek sorumlularıdır.

Kürt insanı özellikle kırsal alanlarda PKK örgütüne sindirilmiş ve esir alınmıştır. Şehirlerde ise sosyal, kültürel, ekonomik nedenlerden dolayı sürekli bir bunalım içindedir. Bu bunalıma PKK terörü ve APO'nun yurt içindeki kan kardeşlerinin kışkırtmaları asiri bir etki yapmaktadır.

Sindirilmiş insanları açlık grevine çekmek, yürüyüş ve mitinglere almak çok etkili propagandalar ve büyük çabalar gerektirmemektedir. Ayrıca feodal değerlerden dolayı toplumsal denetimin güçlü olması yüzünden, bir kişinin mitinge katılması veya dükkâninin kepengini kapaması çevresindeki on kişinin de aynı tavrı göstermesine sebep olmaktadır.

Bu insanlar çevreleri tarafından korkak olarak tanımlanmamak için bu tür toplumsal olaylara katılmaktadırlar.

Eğer günümüzde bölücülük yapmak, itibar, san ve şöhret kazandıra-biliyorsa ve kabul görüyorsa, üstelik bunun bedeli ağır değilse; sansiz, namsiz, itibarsız, ıssız-güçsüz ve toplumda kabul görmeyen herkes için

14

bölücülük bir tutku demektir.

Dolayısıyla bölgede meydana gelen olayların mahiyetini tepeden tırnağa kadar bilmeden, halkın yapısını

-arastirmedan "Bu insanlar sokaklarda ne ariyor?" diye soranlar, sorularina gerek cevapları hibir zaman bulamazlar.

Güneydogu'da Devlet agdas hukuk devletinin gereklerini yerine getirememektedir. Güneydogu'da hi kimse kanun ve nizamlara uymak istemiyor. Kanun ve nizami hakim kilmakla görevli olanlar isin üzerine gitmiyor. Neden?; Devlet kanun ve nizam hakimiyetini ne pahasina olursa olsun tesis edecegine, kamu yarari için, genelin ikari için düzeni bozanlari hizaya getirecegine hesap veriyor.

Devlet, PKK ve onun Türkiye'deki legal görüntüleri olan kisi ve kurumların yaratmis olduğu bir provakasyon ortamında kendini aklamaya alisiyor. Devlet; PKK, topal provakatör ve PKK'nin legal görünümü olan bir kurulusa dürüstlügünü kanitlamaya alisiyor, kendini yargilatiyor.

Bildigimiz kadariyla demokratik ve agdas hukuk devleti kamu vicdani ve yasalar nezdinde kendisini yargilar.

Devlet halkina sahip ıkmalidir. PKK'nin katliamlarında öldürülen Kürt insanların aileleri ne olmustur? Analari, bacilari, ocuklari su anda neredeler ve ne yapıyorlar? Katledilen insanların geride biraktiklarına ne yapilmistir? Katliam günündeki ahli vahli ziyaretten sonra bir daha yanlarına gidilmis midir?

Sakin ola ki hi kimse söyle bakildi, böyle korundu demeye kalkmasin! Ölenlerin mezarı bile belli degildir. Binlerce sakat, zavalli kadın ve ocuk aç ve sefil bir durumda karsilarına dikiliverir.

İki tane okul antasi, üç tane önlük, bes tane kara lastik ve on tane lolipop sekeri ile yaralar sarılmaz ve halk kazanılmaz.

Hele asiret reislerine yüz milyonlarca liralik demir, imento ve biriket vermekle, yer göstermeden mezra ve köyleri göç ettirmekle hi

15

kazanılmaz. Önemli olan halkın köyünde, mezarında ve kom'unda oturarak PKK'ya karsi silahlı mücadele verebilmesidir.

İlgililer maksatlı güçlere hesap verecegine Güneydogu'yu bu hale getiren PKK ve PKK'ya karsi sözümüne mücadele edenlerden hesap sormalidir.

Evet, Güneydogu Anadolu'da halk PKK'dan ve görevlilerin amatörlüğünden artık yaka silker hale gelmiştir.

Kürt kökenli yaklaşık 10 milyon nüfus içersinde, her yerde Kürtçe konuşmak isteyen, Kürtçe okumak ve yazmak isteyen, Türkiye'den koparak ayrı bir devlet kurmayı düşleyen bes yüzbin insan bile bulamazsınız.

"SERHILDAN" denen insan kalabalıklarının bagirip agirdiği topluluklara dikkatli bakın, o eli taslı sopalı insanların gözlerinde simdilik sadece simarıklik mevcuttur. Simarık bir ocugun büyüklerine karsi yaptığı bir yaramazlıktaki bakışlardır bunlar...

O simarık nazarlar bir gün kin ve nefrete dönüşebilir. PKK bunun için vardır. Aldigimiz sözümüne tedbirler ile APO'ya yardımcı olmayalım!

Televizyona iki tane itiraftçı çıkarıp konuşturmak kimseyi ikna etmemektedir. Yayınlanan yarışma ve müzik programlarıyla da bir yere varılamaz. OSMANCIK ve DUVARDAKI KAN dizilerinin TV de gösterildiği yıllarda halkın kahve önlerin de biriktigini Türkçe ve Kürtçeyi iyi bilen bazı kisilerin filmi seyredip Kürtçeye çevirerek kalabalığa anlattigini Sirmak, Cizre ve Silopi'de gözlerimizle gördük.

Evet, simdi SERIHILDAN'ların ve PKK'ya katılmaların en yoğun olduğu Nusaybin ilçesinde, Naim SÜLEYMANOGLU Dünya Halter Sampiyonu olduğu anda evlerden, dükkânlardan, sokaklardan bütün Nusaybin halkının avaz avaz bağirdigini görerek sevindik. Peki sonra nasıl oldu da aynı Nusaybin halkı, aynı Cizre halkı kendi askerlerini tasladı, ne oldu da polis karakollarına saldırdı, polisleri sokak ortasında vurdu ?

16

Anlaşılan Türkiye Cumhuriyeti de; Büyük Britanya-İrlanda Kurtulus Ordusu, İspanya-Bask Gerillaları temelinde bir alışkanlığa müptela edilmiş durumdadır.

Bölge halkı başlangıçta devlet otoritesine ve gücüne güvenmiş, kendisini devletin korumasına terk etmiş ve uzun süre sabrederek güvenlik güçlerinin terör belasını defetmesini beklemiştir.

Giderek kızışan silahlı mücadele içersinde; bölgeye yollar yapılmış, elektrik ve su getirilmiş, telefon santralleri kurulmuş, düşük faizli krediler dağıtılmış, bir Kürt Milleti ve Kürt Kültürü olduğuna dair resmi ağızlarca demeçler verilmiş, bu kültürün gelişmesini sağlayacak yani, o insanları ayrı bir millet yapacak her türlü örgütlenme ve yayınlara prim verilmiştir. PKK çetelerini yok edemeyenler halkı kazanma adına ve halka rağmen teröre tavizler vermişlerdir.

Bütün bunlar yapılmıştır da ne olmuştur?

Halk teröristleri güvenlik güçlerine kulagından tuttuğu gibi teslim mi etmiştir, devlet yanlısı(!) sayısı mı artmıştır, ayrılıkçı düşünceler ortadan mı kalkmıştır, bölgeye huzur ve sükun mu gelmiştir ? Tavizkâr tutum karşısında bölge halkı can ve mal güvenliklerinin sağlanmasının mümkün olmadığını anlamıştır. Hiç bir devletin ulusal felaket boyutlarındaki sorunlarına mukabil, vatandaşına rağmen başarıya ulaşması mümkün değildir. Doğu ve Güneydoğu insanı bu durumu sinama yanılma yöntemi ile kavramış durumdadır. Ekonomik,kültürel sosyal yatırımlar gerilla baskısı yok edilmeden başlatılmış ve bölge halkı bu girişimleri PKK örgütüne taviz olarak algılamış; "Yatırım yaptırmanın yolu devlete silahla karşı gelmekmiş, PKK faaliyeti olmasaydı bu hizmetler getirilmezdi." fikri büyük bir yandaş kitlesi bulmuştur. Devlet, PKK örgütünün Kürt insanının istek ve arzuları doğrultusunda organize olan bir örgüt olmadığı gerçeginden ve bunun sağladığı avantajlardan istifade edememiştir. Halkın Devlete yabancılaşmasının ilk adımları bu şekilde atılmıştır.

Birbirleriyle iyi geçinme alışkanlığından yoksun, kendi komsusu ile

17

konusmayan ve birbirine sırtını dönmeyen insanlara silah verilerek bütün bir köye koruma görevi yüklenmiş, Geçici Köy Koruculuğu (GKK) adıyla yarım ve eksik bir yapılanmaya gidilmiş, bu spastik teşkilat daha sonra "Bacasız Fabrika" olarak anılmaya başlanmıştır.

Bacasiz Fabrika (!) nin halkin kazanilmasiyla hiç bir ilgisi yoktur.

Halkin kazanilmasi veya kaybedilmesi devletin halki dogrudan ilgilendiren günlük problemleri çözüp çözememesine baglidir.

Problem PKK olduguna göre çözüm yollarindan birisi de her ay devletin kesesinden ayda 39, yilda 468 milyar Türk Lirasi götüreren Geçici Köy Koruculugu degildir. Halkin güvenceye ihtiyaci vardir. İhtiyaç duyulan güvence; gözle görünür etkili ve sürekli olmalı, halk bu güvencenin varligini hissederek geleceğinden emin olmalıdır.

Bu güvence başlangıçta güvenlik güçlerince sağlanır, daha sonra "Bölgesel Savunma Sistemleri" oluşturulur. Kitle bir öz savunma sistemine, kavustugunda baska çıkar yol bulamadığı için teröristlerin yaninda yer almış insanlara devlet kuvvetleri tarafına geçme sansi tanınmış olur.

Prematüre ve spastik GKK teskilati ile bölge halkinin eline silah alıp köyüne ve mezrasına gelen teröristi kovma veya yok etme imkani ortadan kaldırılmış, terörle mücadelenin kavramları birbirine karıştırılmıştır.

Cereyan eden hadiselerin gereği olarak Kürt ilkel milliyetçiligi gelişmektedir. Kürt kökenli bir kısım aydınlar bu milliyetçiligin etkisi altındadırlar. Bu aydınlar zengin ve yoksul olmak üzere iki ayrı kaynaktan yetismektedirler. Zengin kaynaktan yetisenler en popüler olanlarıdır. Bunlar öteden beri ilişkileri bakımından daha güçlü olduklarından halk tarafından ilgi ile izlenirler. Zengin ve aydın olmaları nedeniyle bölgenin ekonomik ve sosyal ilerlemesine pekala büyük katkılar sağlayabilecek olan bu insanların bazıları genelde çıkarıcı bir yasadı tercih etmişlerdir.

Bu tercih rasgele bir tercih değildir. Toplumsal bir iç güdünün sonucu

18

olarak oluşmuştur. Tersine bir tercih; planlı, disiplinli, üretime dönük çaba isteyen, büyük fedakarlıklar gerektiren bir tercih olurdu.

Bu kişiler ilk önce isimlerini DDKO olaylarında duyurdular. 12 Mart Muhtırasıyla her şeyden ellerini çekip bir kenara oturdular. 1974lerden sonra ise DDKD, ÖZGÜRLÜK YOLU, KUK, RIZGARI, gibi Örgütleri organize ederek büyük halk önderi pozlarını takindılar. 12 EYLÜL 1980 darbesini müteakip bir kısmı yurt dışına kaçtı, bir kısmı da yurt içinde kalarak lümpenleri. Uzunca bir süre ortaklıkta görünmediler ve 1984 yılında PKK eylemleri başladığında bile inlerinden dışarı çıkmadılar. Devletin gelip kendilerini götürceğini zannediyorlardı. Hatta PKK ve eylemlerini kinayarak "Eğer bu eylemleri yapanlar Kürt ise biz Kürt değiliz." diyorlardı. Eylemler devam ediyor fakat devlet kimseye elini sürmüyordu. 1987 yılında yavaş yavaş homurdanmaya başladılar, yasal bir takım makamları da işgal eden bu kişiler homurtularının tepki görmemesi, çevrelerinde prim yapması üzerine seslerini iyice yükselttiler ve yıllardır yurt dışındaki bazı odakların böyle sesleri alkışlamak için pusuda beklediklerini gördüler. Korkak insanlar, meydana boş buldukları zaman zaptedilemez bir cengaver kesilirler ve adeta korkuya olan öfkelerini korkusuz olanlardan çıkartırlar. İşte günümüzde Kürt insanı bu tür cengaverler tarafından baskı altına alınmış durumdadır.

Abdullah ÖCALAN; "Halkımız korku duvarını astı..." demektedir. Onun halk dediği korkusuzluk

duvarini asan bu asalak aydinlar ve onların yoldan çıkardıkları zavallılardır. Mevcut ortam tam bu kişilerin aradığı zahmetsiz, çabası, şöret ve servet kazanma ortamıdır. Türk ve Kürt insanı birbirine düşman edilmektedir. Bir aile içerisinde yaşayan iki kardesten birisine azınlık damgası yapıştırmak için herşey yapılmaktadır. Kürt insanına azınlık statüsü sağlamak baş hedefleri olmuştur. Kısa bu aydın(!) lar Kürt insanına kültürel yönden Türk milletinden ayrılma yolunda epey mesafe kat ettirmişlerdir. İçinde bulunduğumuz süreçte sıra Kürtçe medya baskısıyla ayrılıkçı Kürt Milliyetçiliğini körükleyerek Türkiye Cumhuriyeti'nden siyasi sınırlarla Kürtleri ayırmaya gelmiştir.

19

Kimi zaman PKK örgütünden farklı bir yapıları varmış gibi davranan, kimi zaman Abdullah ÖCALAN'dan daha fazla PKK'ci, olan bu çok gelişmiş aydınlarımız (!) silahlı faaliyetlerin yaratmış olduğu kitle potansiyelini kontrol altına almışlardır.

Olayların başladığı 8 yıldan bu yana PKK örgütü kırsal kesimde artık eylem açısından bir kısır döngüye girmiş durumdadır. Artık İlçe saldırısı, askeri birliklere saldırı yeterli değildir. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti'nin almış olduğu tüm sosyal, ekonomik ve kültürel tedbirleri reformize etmeye, TC'ni siyasal çözüm zeminine çekmeye çalışmaktadır.

1992 NEVRUZ'unda SİRNAK ve CIZRE'de olduğu gibi, önümüzdeki günlerde kitle hareketleri giderek arttığı takdirde devlet, bu olayları dar bir alana hapsedme çabaları gösterebileceği gibi, olayların sosyal boyutunu ve doğan talepleri gözardı edemeyecektir. 21 MART 1992 olaylarını müteakiben durulmuş ve bir daha olmayacakmış gibi görünen kitle hareketleri, PKK örgütünün tahrikleri ve bu tahriklerin halk kitleleri üzerindeki yoğun siyasal etkisiyle meydana gelmiştir. Örgütün yönetim ve savaş gücü, güvenlik kuvvetleri tarafından işlemez hale getirilememiştir. PKK'nin "Devrimci Sıddet"i ve kullandığı özel savaş yöntemleri bölge insanını pasifize etmiştir. PKK bu bağlamda 8 yıl sonra teshis edilebildiği halde halen tecrit edilmiş değildir. Simdilik silahsız miting ve yürüyüşler gerçekleştirilmekte, bu miting ve yürüyüşlere PKK dışında masum Kürt istekleri havası verilmektedir. PKK, kitle hareketlerinin uzun süre silahsız olarak devam etmesinin toplumu uyusukluk ve bıkkınlığa sevk edeceğini, bütün ayaklanma şartları gelişmeden silah kullanılması halinde de kolaylıkla bastırılacağını iyi bilmektedir. Fakat, küçük şehir eylemleri ve toplum olayları, tüm kitleyi basitten karmasına doğru, giderek halkın da silah kullanacağı eylemlere dönüşebilir. Üstelik "silah kullanılmadı, askere-polise saldırı olmadı, o halde yürüyüşçülere dokunmayın!" zihniyeti, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) sancak ve bayrakları ellerinde olduğu halde yürüyen ayrılıkçılara güç ve moral vermektedir. Bir kere kaldırılan bayrağın kan dökülmeden inmeyeceği hiç düşünülmemektedir.

20

PKK; halen her alanda siyasal, örgütsel çabalarını etkinleştirmekle meşguldür. Ayaklanma stratejisindeki birinci aşama olan örgütlenme yıllar önce tamamlanmış, ikinci ve üçüncü aşama olan Terörizm ve Gerilla Savaşı birlikte yürütülmektedir. Dördüncü aşama olan Hareketli savaş aşamasına gelmeden, PKK sorununun çözümü demek olacak olan dağdaki gerillanın yok edilmesi sağlanmalıdır. Bu durumda PKK'nin bölgenin belli kesimlerindeki yaşamın gerçek organizatörü olma rolüne son verilebilecektir. Suriye Hükümeti'nden, APO ve çetesinin BEKAA vadisinden uzaklaştırılmasını istemek bu role son vermeye yeterli değildir. Batı İran ve Kuzey Irak toprakları içerisinde onlarca "Bekaa Vadisi" kurulmuş durumdadır. Ermenistan'ın bağımsızlığını kazanması, PKK'nin KARS-AGRI bölgesindeki faaliyetleri açısından hayati önem taşımaktadır. Bağımsız bir Azerbaycan, nüfusunun büyük bir bölümü

Azeri olan İran'ın kâbusu durumundadır. İran, Türkiye üzerinde İslam Devriminin ihracından ayrı olarak Kürt kartını oynamaktadır. Irak, Türkiye'nin Körfez savaşında oynadığı role misilleme olarak çeşitli misyonları üstlenebilir ve üstlenmektedir.

Suriye elbette Türk delegasyonunun yüzüne gülecektir, ancak bu PKK'nin Suriye ve Lübnan topraklarından kesin olarak çıkarılması demek değildir. Üstelik SURIYE ve LÜBNAN'da kamufraj imkânları sinirsizdir.

Bütün toplumların üst yapısını oluşturan o toplumun alt yapısıdır. Yani güdülen ekonomik politika, siyasal üst yapıyı ve kurumlaşmayı kendi esasına göre şekillendirir. Suriye Devleti, ekonomik olarak Kapitalist bir yapıya sahiptir. Ekonomisi tamamen batıya dayalı olmasına rağmen geçmişte üstten dayatılan sovyetik tip bir politika izliyordu. Siyasal üst yapı ne kadar dayatılırsa dayatılsın alt yapıya ancak bir noktaya kadar dayanabilir ve alt yapı da kendisine uygun üst yapıyı şekillendirir. Sovyetlerin çöküşüyle birlikte Suriye Kapitalist politikaya bağımlı olarak günümüzde eski radikal tutumlarından vaz geçmek zorunda kalmıştır.

ESAD rejiminin terörün arkasında olmadığını gösterme çabaları bu

21

temelde yorumlanmalı ve kabul edilmelidir.

LÜBNAN ve BEKAA VADİSİ PKK'nin diğer terör örgütleri, kaçakçılar ile temas kurduğu bir alandır. Gene LÜBNAN; Avrupa ve Ortadoğu'ya açılım sahasıdır. Bu nedenle, PKK'nin kendisini yasatan ve ayakta tutan bu bağları koparması pek mümkün görülmemektedir. Ancak; kendisine yıllarca sahiplik yapmış Suriye'yi zor durumda bırakmamak için taktik olarak bu alandaki görüntüsünü asgariye indirerek eğitim kampları ve merkez teşkilatını Irak ve İran'daki diğer "Bekaa Vadileri"ne taşıyabilecektir. Böyle bir tavir karşısında Türkiye Cumhuriyeti PKK'nin hesabını gördüğünü düşünüp sağlıklı kararlar vermemelidir.

Dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin BEKAA VADİSİ olayında TÜRKİYE'nin yanında yer alması, Ortadoğu Terörizminin koruyucusu SURIYE'nin patronluğunu santajla ele geçirebilmek içindir.

Her fırsatta teröre karşı olduğunu söyleyen batı emperyalizminin ORTA ASYA ve KAFKASLAR'daki çıkarları terörün patronluğuna soyunmalarını gerektirmektedir. Süratle değişen dünyada bazı jeopolitik kavramlar da değişmiş ve "Terör odaklarını kontrol eden, dünyayı kontrol eder." deyişi yeni bir prensip olmuştur.

ABD, LIBYA olayında gövde gösterisi yaparak SURIYE'ye mesajlar göndermiştir.

ALMANYA'nın NEVRUZ olayları sonrası TÜRKİYE'ye uyguladığı silah ambargosu ise SURIYE ve ERMENİSTAN ile flörite yöneliktir.

"Kürt sorununa evet, PKK ya hayır!" anlayışı ile girilen taahhütler ve verilen demeçler, TÜRKİYE'nin kendi milletvekilleri tarafından Birleşmiş Milletler'e şikayet edilmesine kadar varmıştır. Adı PKK olsun veya olmasın şehirlerde ve dağlarda devlete silahla karşı gelen bir takım güçler mevcut oldukça Kürt sorunu gündemde kalacaktır. Kürt sorununu yaratan PKK'dir ve Kürtler asla PKK'yi yaratmamıştır.

TÜRKİYE, bölücü PKK faaliyetine sadece kendi silahlı güçleriyle

son verebilir. BARZANI ve TALABANI gibi ipten ipe oynayan kisilikler TC'nin saglikli kararlar vermesini kanaatimizce engellemektedir. Mesut BARZANI yıllardır PKK düşmanı olduğunu söylemekte, kendi kontrolündeki Kuzey Irak BEHDINAN bölgesinden TÜRKİYE'ye yönelik PKK saldırıları her nedense devam etmektedir. Bu asamada; "Kürdistan Ceph" tarafından 1992 yılı MAYIS ayında tezgahlanan seçim komedisi bahane edilebilir ve "Kürt parlamentosu istikrari sağlar, ordusunu kurar ve özerk yönetim PKK'yi kovar." denebilir ancak, PKK'nin organize etmiş olduğu PAK (PARTIYA AZADIYA KURDISTAN- KÜRDİSTAN ÖZGÜRLÜK PARTISI), daha önce belirttiğimiz gibi; YNK ve I-KDP'nin tabanını eritmekte, yetmiş askin Kürt asiretinin oluşturduğu "Kürdistan Muhafazakâr Partisi" gün geçtikçe BARZANI ve TALABANI'nin korkulu rüyası haline gelmektedir.

Mevcut gelişmeler ışığında yakın gelecekte de Kuzey Irakta istikrardan bahsetmek güç görünmektedir ve uzun süre PKK, BEHDINAN bölgesinden TÜRKİYE'ye saldırmaya devam edecektir.

BARZANI, "Tavsana kaç, taziya tut" politikasını değiştirmedigi halde tanınan imkanlar I-KDP'yi iyice simartmış durumdadır.

YNK, 1992 yılında yaptığı kongre ile üç örgütten meydana gelen yapısını tek parti haline gelirmiş ve Otonomi'ci BARZANI'nin tersine Bağımsız Kürdistan ilkesini benimseyerek I-KDP (İRAN KÜRDİSTAN DEMOKRAT PARTISI) ile anlaşmaya varmıştır. Kendi aralarında birlik sağlayamayan iki örgütün PKK faaliyetlerine nasıl son vereceği meçhuldür.

Ayrılıkçı PKK terörü ile mücadelenin çizgilerini çizenlerin, 1992-1993 döneminde özellikle SIRNAK, ULUDERE, BEYTÜ-SEBAP, ÇUKURCA, SEMDİNLİ, YÜKSEKOVA, ÇATAK, GEVAS kent ve kırsalındaki PKK faaliyetleri açısından daha dikkatli olmaları dileğiyle...

BİRİNCİ BÖLÜM

KÜRDİSTAN VE KÜRTÇÜLÜK

İlk bakışta bir coğrafya parçası ve bir halk bütünlüğü çağrıştıran, üzerinde çok değişik spekülasyonların yapıldığı "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT" terimleri, tarihçi ve toplumbilimcilerin açıklık getirmesi gereken bir konu gibi görünmekte ise de aslında "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT"lük konularında yapılmış olan yanlışlar dolu araştırma ve incelemelerin ciddi bir biçimde eleştirilmesi gerektiği değerlendirilmektedir.

Bu terimlerin tarihsel ve toplumsal anlamları ne olursa olsun, tarihçi ve siyaset adamları nasıl düşünürlerse düşünsünler bu iki terim çok yaygın olarak 19. yüzyılın başlarından itibaren sık sık kullanılmaya başlanmış, daha doğru bir deyimle "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT"lük terimleri belirtilen tarihle politize edilmişlerdir.

O dönemde İngiliz, Fransız ve Çarlık Rusyasının Ortadoğu'daki diplomatları her ne hikmetse birer tarihçi ve sosyolog titizliği ile araştırma ve incelemelere başladılar. Kürdistan ve Kürtlük konularında bir yandan makale ve kitaplar yazarlarken, diğer yandan çeşitli geziler bahane ederek Kürt asiretlerinin

yaygın olarak yasadıkları bölgelerde dolasıp ileri gelen asiret reisleri ve agalar ile şahsi dostluklar geliştiriyorlardı. Bu kişilere pahalı hediyeler sunuyorlar, dostluklarına güvendiklerine Kürtlerin Türklerden ayrı bir millet olduklarını ve bağımsız bir Kürdistan Devleti kurabileceklerini söylüyorlar, böyle bir tesebbüse "Majesteleri" nin de sıcak baktıklarını, her türlü yardımın kendilerine yapılacağını vurguluyorlardı.

İngilizlerin, Fransızların, Çarlık Rusyasının ve Avrupa'daki diğer

24

sömürgecilerin misyonerlik faaliyetleri Latin Amerika'da, Afrika'da ve Uzakdoğuda büyük başarılar kazanmadı. Kısaca, bu konuda bir hayli ustalaşmışlardı. Bu devletlerin Ortadoğudaki elçilik ve konsolosluklarının mensupları aslında birer "Sömürüye hazırlama misyoneri" idi ve görevlerini layiki ile yerine getiriyorlardı. Böylelikle Ruslar, İngilizler ve Fransızlar 19. Yüzyılın ortalarında "Stratejik Bölge Etütleri" ni tamamladılar.

19. YÜZYILDAKI KÜRTÇÜLÜK FAALİYETLERİ

İngilizlerin, Fransızların ve Çarlık Rusyasının Osmanlıları Avrupa'dan, Balkanlardan, Kuzey Afrika'dan, bir bütün olarak Ortadoğudan söküp atmak ve daha sonra da Türk varlığına tümden son vermek için çaba sarf ettikleri bu yüzyıl boyunca Kürt asiretlerinin KÜRDİSTAN ve KÜRTLÜK iddiasındaki isyanları dinmek bilmedi.

Öyle ki; 1804 yılında başlayan asiret isyanları aralıksız olarak 1886 yılına kadar devam etti. Ancak, burada üzerinde durulması gereken; benzerleri Cumhuriyet döneminde de yaşanan isyanların bir bütünlük arz etmemesidir. İsyancılar adeta asiret düzeyinde olmuş, biri bastırıldıktan sonra diğerleri başlamıştır.

Bu durumun nedenlerine Cumhuriyet dönemi isyanlarını anlatırken değineceğiz. Bütün çabalara ve oyunlara rağmen sömürgeci güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerin yoğun olması ve Osmanlı yönetiminin bunların farkında olarak çelişkileri kısmen kullanmasından dolayı Avrupa haricinde Osmanlıları pek geriletemediler. Bu arada yüzyılın sonlarına doğru Osmanlı yönetiminin Kürt asiretleri üzerinde oynanan oyunları fark etmesi neticesinde, basibos durumda olan asiretleri Osmanlı toprağı üzerinde emelleri olan bu güçlerin oyuncuğ olmaktan kurtarmak ve onları belli bir düzene sokmak, toplumsal hayata yeniden dönmelerini sağlamak amacıyla bir takım idari reformlar yapılmıştır. "HAMİDİYE ALAYLARI" olayı bu reformların parçasıdır ve kanaati-

25

mizce eksik bir yapı olmasına rağmen yine de başarılı sonuçlar alınmıştır. Çok uluslu bir siyasi organizasyon olan Osmanlı Devleti içinde Kürt asiretlerinin idari ve toplumsal yaşamları incelemeye değer bir konudur. Yaklaşık bin yıllık beraberlik ortamında TÜRK'lerle KÜRTLER arasında "AYRILIKÇI" bir sürtüşmenin görülmemesi bu günkü KÜRDOLOG (!) larca hiç garipsenmemektedir. Bilim adamı iddiasındaki bazı kişiler bu uzun tarihi asla araştırmazlar ve mevcut birkaç isyanla kafaları bulandırır.

Dersim Isyanlarini temel alarak sömürge teorileri üretirler. Her mahalli ayaklanmanın temelinde sömürgecilik yatıyorsa; Konya, Yozgat ayaklanmaları Anzavur isyani ve Çerkes Ethem olayında da "sömürge teorisi" üretmek gerekecektir. Bu kisilerin ucuz kahramanlığın bilim adamlığına yakışmadığını bilmeleri gerekir. Aslında bu ve buna benzer konularda belli çevrelere söylenecek pek sözümüz var ancak bunları simdilik bir kenara bırakıyoruz. Simdilik sadece sunularla yetinelim; Kürtlük konusunda birçok şeyler oluyor ama hiç kimse olup biten bu şeyleri ya görmüyor ya da görmek istemiyor. Dünyadaki hiçbir demokrat ve aydın memleketini ve demokrasisini üç-bes tane teröriste ifal ettirmez, demokrasi düşmanlarını bilir ve tanır, onu nasıl koruyacağını düşünür. Çünkü aydın gerçekçi olur, ütopyik aydın ise rüyalar aleminden uyanıncaya kadar ya bir teröristin kursununa hedef olur ya da basına bir dipçik darbesi isabet eder.

Bahsettiğimiz gibi Osmanlıların 19. Yüzyılın sonlarına doğru Kürt asiretler üzerinde oynanan oyunları fark etmeleriyle almış oldukları tedbirler sayesinde isyanlar son bulmuştur. Fakat, Avrupalı sömürgecilerin ettikleri tohumlar uzun vadeli bir strateji içindi. Basta İngilizler olmak üzere Fransa ve Çarlık Rusyası Ortadoğu ve Önasya'ya ilişkin stratejik amaçlar peşinde idiler. Yapmış oldukları faaliyetler ile taktik düzeyde kazançlar elde ediyorlardı ve hem de stratejik hedefler için yatırım yapıyorlardı. Belirtilen güçler bu nedenle büyük imkanlar seferber ederek işi çok ciddi boyutlarda ve profesyonel bir biçimde yürütüyorlardı, hatta bu konularda "Kürodoloji Enstitüleri ve Araştırma Merkezleri" bile kurmuşlardı. Özellikle İngilizlerin çabaları; yalnız Kürt asiretleri, Ortadoğu, Uzakdoğu, Amerika ve Afrika ile sınırlı değil

26

dünyanın dört bir yanına dal budak saldı. "Üzerinde Güneş Batmayan İmparatorluk" bu şekilde yasadılıyordu. Bu günkü İngiltere belki toprak büyüklüğü ve maddi zenginliği bakımından eski ihtişamını sürdürmüyor ama eski siyasi anlayışını sürdürmediğini söylemek mümkün değildir.

Özetle; 1900 lü yılların başlarında artık Türklere karşı uygun zaman, zemin ve koşullar oluştuğu takdirde kullanılabilir KÜRDİSTAN ve KÜRT'lük kozu meydana getirilmiş oluyordu.

KÜRT'LERİN KÖKENİ

Günümüz Kürtçü Örgütlerinin ısrarla üzerinde durdukları meselelerden birisi de Kürtlerin "ARI" kökenli olduklarıdır. Bu teoriye göre Kürtler ne sebeple oldukları bilinmez bir şekilde yaklaşık 3000 yıl önce Kuzey Avrupa'dan göç ederek Karadeniz'in kuzeyinden, Hazar Denizi'nin batısından Mezopotamya'ya inmiler ve bu yolculuk bin yıl kadar sürmüş, M.Ö. 1000 yıllarında Mezopotamya'ya yerleşmişler. Daha sonra M.Ö. 600 yıllarında da Asur Devletini yıkıp Med İmparatorluğunu kurmuşlar ve kısa bir süre sonra da Med devleti Persler tarafından yıkılmış ve Kürtler bir daha devlet kuramamışlar. Bu iddia Kürtçenin cümle yapısındaki Hint- Avrupa benzerliği ile desteklenmektedir.

Bu tezin yaratıcıları NIKİTİN, HALFIN, MINORSKY gibi misyonerlerdir. Rus Bilgin- Misyoner'i MARR ise Kürtlerin Gürcülerle akraba olduğunu söylemektedir.

Gayri ciddi olarak değerlendirdiğimiz Kuzey Avrupa'dan göç konusu bir yana Orta Asya Göçleri üzerinde de yeterli araştırma yapılmadığı kanaatindeyiz. Bu konuda Avrupalılar hep "Atilla'nın Kilici" ile uğramışlar tarihi gerçeklere zaman ayıramamışlardır.

Mevcut Kürt dili onların Türklerle aynı kaynaktan gelmediklerini göstermez. Bilindiği gibi Orta Asya göçleri M.Ö. 5000 yıllarına dayanır.

27

İlk göç dalgaları kuzeydendir, önce Bulgarlar sırasıyla Finler, Macarlar bu dönemin göçmenleridirler. Simdi; Bulgarlar, Macarlar ve Finler Orta Asya kökenli kavimler olmalarına rağmen dilleri değişmiştir. Öte yandan M.Ö. 3000 yıllarında Orta Asyadan diğer bir göç dalgası da güneyden batıya doğru ilerlemiş, Afganistan'ı aşarak Hindistan ve Pakistan'ın Kuzeyinden İran'ın güneyinden Mezopotamya'ya ve hatta Anadolu'nun içlerine yayılmıştır.

Anadolu içlerine kadar yayılanlar Kürt asiretleridir. Bunlarda tıpkı kuzeyden Avrupa içlerine göç eden diğer TÜRKİ'ler gibi değişime uğramışlardır. Bu göçün çıkış ve takip ettiği yol ile ilgili bilimsel ipuçları mevcuttur. Orta Asya'dan yola çıkan Kürt asiretleri sürekli batıya ilerlemişlerdir. Göç boyunca tarıma dayalı yerleşik hayat söz konusu değildi ve Kürtler hayvancılık yapıyorlardı, yeni bir yurt arayışı içindeydiler. Her büyük göçte olduğu gibi, bu göç sırasında da konakladıkları ve bir müddet kaldıkları yerlerde bir miktar insan bırakıyorlardı. Bu gün Afganistan'da, Kuzey Hindistan'da, Batı Çin'de ve Güney İran'da Kürt kökenli asiret ve kabilelere rastlamak mümkündür ve hatta daha doğru bir deyişle Türk'ün mevcut olduğu her yerde Kürt'e rastlamak mümkündür. Ama hiç kimse Kuzey Avrupa'dan Beyaz Rusya'ya, Beyaz Rusya'dan Karadeniz'in kuzeyine ve Kafkaslar kuzeyine kadar olan bölgede Kürt kalıntıları olduğunu söyleyemez. Tüm büyük göçlerde gidilecek yer belli değilse ve amaç elverişli bir yurtluk arayışı ise ve bu göç yüzlerce yıl sürüyorsa göç edenler, göç güzergahında mutlaka küçük topluluklar, kalıntılar bırakır. Büyük göçler bu şekilde izah ediliyor. Netice olarak; Kürt asiretlerinin Kuzey Avrupa'dan değil de, Orta Asya'dan çıktıklarına ve Anadolu'ya yayıldıklarına dair bizce yeterli delil mevcuttur ve bu deliller sadece kalıntılar değildir.

Kürt asiretleri Anadolu'ya geldiklerinde hayvancılık yapıyorlardı ve pek uygar oldukları söylenemezdi. Yerleşik düzene intikalleri uzun sürdü, ama aynı tarihlerde Mezopotamya'da kökleşmiş ve bir çok alanda çağının çok ilerisinde uygarlıklar bulunuyordu. Bu uygarlıkların kökenleri M.Ö. 5000 yıllarına dayanır, halbuki Kürtlerin Anadolu'ya gelmesi M.Ö. 1000 yılları civarındadır. Dolayısıyla göçebe Kürt asiretleri-

28

nin 4000 yıllık bir geçmişi olan uygarlık ortamında egemen ulus olsalar dahi dil ve kültür alanında erimemeleri mümkün değildir. Bu kaide bugün için dahi geçerlidir. Osmanlı Devletinde hakim unsur Türkler olmasına rağmen Türk dili ve kültürü neredeyse Arapça ve Farsça içerisinde eriyip yok olacaktı. Kürt asiretlerinin bölgedeki gelişmiş uygarlıklar içinde asil dillerinin önemli bir bölümünü kaybederek bölgedeki hakim unsurlardan etkilenmemesi mümkün değildir.

Farsçanın, Arapçanın ve Latin kökenli dillerin etkisiyle yepyeni bir dilin ortaya çıkması ve gramerinin de buna göre şekillenmesi sasirtici ve inanılmaz olmasa gerekir. Afrika'dan Amerika kıtasına getirilen zencilerin çevrenin çeşitli baskıları ile kendi dillerini terk edip İngilizce konuşmaları düşülmesi gereken konulardan birisidir.

MINORSKY, Mezopotamya'nın tarihte kaybolmuş toplum ve medeniyetleri ile Kürtler arasında ilişki kurarak mevcut yapay Kürt Tarihinin ilk adımlarını atmıştır. Kürt yazar E. XAMGIN "İSLAMIYETE KADAR KÜRDİSTAN TARİHİ" isimli kitabında bölgedeki "Musul ve Kerkük'ün Kuzey doğusundaki

Barda-Balka 'da bir magarada taslardan yapılan av aletleri bulundu" demektedir.

Yazara göre ilk Kürtler GUTI'lerdir ve MAR, LULU, ELAM, HURRI, MITANNI, KASSIT ve KALDAHAR isimli halklar da GUTI' lerle aynı köktendir, HURRI dili bu halklarca konuşulmaktadır. C.BENDER ise; Kürtlerin atı ilk defa binek hayvanı olarak kullandıklarını, kerpiçi Kürtlerin icat ettiğini, dünyadaki ilk uzunluk ve ağırlık ölçü birimlerinin Kürtler tarafından keşfedildiğini Arkeolog Maurice MEU-LEAU' yu kaynak göstererek belirtmekte, tıpta teşhis-tedavi ikilemini Kürtlerin getirdiğini, ilk rasathaneyi Harran'da Kürtlerin kurduğunu belirterek KASSITlerin petrolden üretilen "BITUME" maddesini o çağda keşfederek Misir'a tonu 25 Gram gümüşten sattıklarını bilahare bu maddenin tonununun 160 Gram gümüşe yükseldiğini yazmaktadır. Yazara göre Persler, Grekler ve Romalılar dev sanat eserlerini Kürt mimar ve mühendislerine yaptırmışlardır.

Bu iddiaların ön yargısız bir şekilde bilim adamlarınca araştırılması

29

gerekir ancak; Orta Asya'da Yenisey Irmagı kıyısında bulunan yazıtlar

da incelenmeli Bölgede yaşayan ALTI-OGUZlarla komsu ISKIT-SAKA

urugundan KÜRT ILHANLIGI'nin 39 yaşında ölen İlhan'ı ALP

URUNGU'nun yazıtına neden Öztürkçe olarak; "BEN KÜRT ILHANI

ALP URÜNGU'YUM. ALTINLI OKLUGUMU BELİME BAĞLADIM,

ELİM OTUZ DOKUZ YAŞINDAYIM. HAKANIM, ELİME, SİZLERE

NE YAZIK KI DOYAMADIM. HAKANDAN, ELİMDEN NE ÇARE

AYRILDIM." yazıldığı açıklığa kavuşturulmalıdır.

Cevap bulunması gereken sorulardan bir tanesi de Türklerin bulunduğu yerlerde neden Kürtler de bulunmaktadır sorusu olmalıdır. Türk kökenli Macaristan'ın 9 vilayetinde Kürt ismiyle anılan köyler mevcuttur. Macar Türkolog Nemeth, Macar oymaklarının dokuz tane olduğunu söyleyerek isimlerini KABAR, KÜRT, GYARMAT, TA-RYAN, YENE, KER, RESEI, NIYET, MEF-YER olarak belirtmektedir.

Sirasi gelmiskende belirtmekte fayda vardır, amacımız Kürtlerin Türk olduğunu veya olmadığını ispatlamak değildir.

Böyle bir araştırma ve çabayı su anda gereksiz görüyoruz. "KART-KURT" teorileri ve "DAG TÜRKÜ" açıklamalarına da katılmıyoruz. Ortada binlerce yıldır içice yaşayan ve sirasi geldiğinde omuz omuza beraberce düşmana karşı savasarak Türkiye Cumhuriyetini kuran, tüm değer yargıları birlikte olan insanlar söz konusudur. Ayrıca günümüzde Kırgız, Kazak, Türkmen ve Özbeklerle de tercüman aracılığıyla anlaştığımız unutulmamalıdır. Bizim sorunumuz dağdaki, köydeki, şehirdeki Kürt değildir.. Gelecek bölümlerden de anlaşılacağı üzere Türk'ü Kürd'e Kürd'ü Türk'e ve hatta hayasızlıklarını daha ileri götürerek Kürd'ü Kürd'e kirdiranlarıdır. Marxizm-Leninizm gibi çağdışı ve ilkel paravanların arkasındaki sözde Aydın ve sözde Liderlerle, İngiliz çıkarlarına kaç satıldığı belli olmayan haysiyetsiz Demokrat

bozuntulariyadir. Dogu ve Güneydogu'da yasanan hadiseleri batidaki insanimizi bir tarafa birakin Kürt olarak isimlendirilen insanlar da anlamamaktadır, bilmemektedir. Bir takım kisiler Kürt insanini ya Iran'a ya Irak'a ya da Suriye'ye satmakta, bu insanlar 6-7 yilda bir iflah

olmayacak derecede darbeler yemektendirler. Lozan'ın dogal sonuçlarıdır bunlar. Çağdas LAWRENCE'ler toplumumuzu kamplara bölmüş durumdadır. Otonomi yanlıları bir tarafa, Federasyon yanlıları bir tarafa, sözde bagimsizlikçılar bir tarafa çekip durmaktadırlar. Sorunumuz, iste bu isportacı mahluklar ve onların azgin patronlarıyadır.

20. YÜZYILIN BASINDAKİ KÜRTÇÜLÜK FAALİYETLERİ

Birinci Dünya Savası neticesinde Osmanlı hakimiyeti Balkanlarda Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da tamamen son buldu. Anadolu dahi emperyalistlerin işgal planlarına dahil edilerek uygulamaya geçildi. Planlarda ilgi çekici bir durum vardır; Anadolu'yu işgal planları yapılırken Türkleri zor durumda bırakmak ve birliği parçalamak için, İngilizler masa başında Doğu Anadolu'da "MANDA YÖNETİMLİ KÜRT DEVLETİ" fikrini ortaya atılar. İşin ilginç tarafı o planlar yapılırken bu konuda hiçbir Kürt'ün talebi söz konusu değildi. Planların yapıldığı yerde hiç bir Kürt heyeti veya bireyi bulunmuyordu. Bu eksikliği fark etmiş olacaklar ki, hemen meshur misyonerlerini göndererek Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da propaganda çalışmalarına başladılar. Altınlar dağıtıldı vaatler verildi. Fakat Osmanlı Devletinin karşı karşıya bulunduğu felaket, Anadolu insanını o denli etkilemişti ki insanlar bu felaketin yaratıcılarının altın ve vaat dağıtıcıları olduğunu anlamakta gecikmediler. Bu koşullarda İngiliz propagandası yandaş bulamadı. Zaten kısa bir süre sonra İngilizler bu faaliyetlerini aniden durdurdular. Çünkü Anadolu'daki matem havasının yarattığı sessizlik, İngilizler basta olmak üzere işgalcilerin başka planlar yapmalarını gerektirmisti.

Anadolu insanı bitmiş gözüküyordu ama sonuçta KÜRDİSTAN ve KÜRTLÜK kozu taktik düzeyde ikinci defa İngilizler tarafından kullanılamamisti..

Bu noktada tarihi bir gerçek su yüzüne çıkmisti; bölge insanı ve asiretlerinde özde bir Kürdistan ve Kürtlük hayali ile buna bağlı olarak bir Kürtçülük faaliyeti söz konusu değildi. Basta İngilizler, kısmen Fransızlar ve Çarlık Rusyasının çabalarıyla yapay olarak oluşturulan bir Kürdistan ve Kürtlük söz konusu idi. Bölgenin kendine has özelliklerini kendi siyasi amaçları doğrultusunda kullanmak istiyorlardı. Eğer bu

faaliyetler 19. Yüzyıl boyunca bir takım pratik sonuçlar doğurmuşsa bunlar tamamen asiret reislerinin kendi aralarındaki ve merkezi hükümetle olan rahatsızlıklarda güç sahibi olabilme çabaları, kendilerine sunulan maddi menfaatlerin büyüklüğü, hatta biraz da 19. Yüzyıldaki Osmanlı İslahat Hareketleri sonucu oluşturulan askerlik ve vergi yasalarına duyulan tepkilerin yansımalarıdır. Kaldı ki, emperyalistler o dönemde sadece Kürtleri kışkırtmak, onları Osmanlılar için sorun yapmak pesinde kosmadılar. Aynı dönemlerde Balkanları, Kuzey Afrika'ya ve Ortadoğu Araplarını da kışkırttılar. Bu nedenle, Balkan milletlerinin ve Arapların Osmanlı Devletine bas kaldırmalarını anlamak mümkündür, hatta Anadolu'daki Ermeni ve Rum azınlıkların ayaklanma çabalarını da anlamak mümkündür fakat özellikle İngilizler işi o derece ileriye götürdüler ki; Konya'daki, Yozgat'taki Türk asiretlerini ve hatta Osmanlı Devletini kuran asiretleri dahi işyana tesvik ettiler. İş bu noktaya kadar getirilmisken Kürt asiret ayaklanmalarına hiç kimsenin bir diyeceği olamaz ve hiç kimse "Kürtler neden devlete bas kaldırdı ?" diye sormamalıdır. Bu konuda ısrarlı olmak işgüzarlıktan öteye tarihi şekillenmeleri, toplumsal gelişmeleri ve Ortadoğu'da oynanan oyunları bilmemek anlamını tasimaktadır.

CUMHURİYET DÖNEMİ AYAKLANMALARI

İsgalciler, bütün masabası hesapları bosa çıkıp da kısa bir sürede Anadolu'dan geri çekilmek zorunda kalınca, Türkiye Cumhuriyetine karşı LOZAN'da çözülemeyen bir çok ihtilafli konuyu kendi yararlarına sonuçlandırmak için yine tarihi kozları olan KÜRDİSTAN ve Kürtlüğü

32

masaya sürdüler. 1925 yılında MUSUL-KERKÜK sorunu diplomatik yollardan çözümlenmeye çalışılırken SEYH SAİT AYAKLANMASI patlak verdi. Kısa bir sürede bir çok yere yayıldı. Aslında bu ayaklanmanın bir çok toplumsal sebebi vardır. Baslı basına bir araştırma ve inceleme konusudur.

Çerçeve olarak şöyledir; Seyh Sait ayaklanması her ne hikmetse, Türkiye'nin Musul ve Kerkük üzerindeki haklarından feragat etmesinden, hatta bu yönlü görüşmelerin başlamasından sonra sona erdi. Gerçekte böyle bir hadiseyi basit bir iki cümle ile atlatmak, "söyle oldu da-böyle oldu" gibi sözlerle geçiştirmek doğru değildir. Ama işin özü bu iki basit cümlede yatmaktadır. Bu çerçeve içerisinde sorun analiz edildiği takdirde doğru sonuca varılabilir. Seyh Sait ayaklanmasını tarihsel, sosyal, kültürel, ekonomik, siyasi yönleriyle ve yüzlerce sayfa tutabilecek açıklamalar ile de izah etmek mümkündür. Biz bu ayaklanmayı geniş olarak ele almayacağız ama şu kadarını söylemek de zorunludur; Osmanlı Devleti ihtisamlı dönemlerinde Anadolu'daki Türk ve Kürt asiretleri üzerinde devlet olmanın gereği olarak hiçbir maddi külfet getirmemisti. Buralarda ne doğru dürüst bir vergi topluyordu ne de halka zorunlu askerliği dayatmisti. Ancak, ne zaman ki Osmanlı Devleti gerileme dönemine girip Avrupa'da, Afrika'da ve Ortadoğu'da büyük sorunlar ile karşı karşıya kaldı işte o zaman öz kaynağına döndü, bir takım düzenlemeler yaparak o zamana kadar devletin hiçbir külfetine katlanmamış Anadolu insanına düzenli vergi ve zorunlu askerliği dayattı. Anadolu'daki Kürt isyanlarının dış sebepleri İngiliz, Fransız ve Rus kışkırtmaları ise, iç sebepleri de ZORUNLU ASKERLİK ve VERGİ olayıdır.

O dönemlerde halkın vereceği vergiyi asiret reisi, ağası, miri belirleyip topluyordu. Askere gidecekleri de bunlar belirliyorlardı. Daha önce halkın vergisini kendi cebine atan, halkı kendi askeri gibi kullanan asiret reisi, ağa veya mir devletin yeni düzenlemeleri üzerine gücünde ve imkanlarında azalma gördü, huzursuzluk yaratmaya başladı. 19. Yüzyıl isyanlarının özü bu şekildedir. Cumhuriyet dönemi reformlarında ise ağa, asiret reisi tamamen devreden çıkarak sıfadan bir vatandaş

33

durumuna iniyordu, artık tüm imtiyazlarını kaybetmiş oluyordu. Uzun süre İstanbul'da üslenmiş olan ve İngiliz mali pazarlayan komisyoncular el altından "DINSIZ DEVLET" propagandası ile yeni düzene tepki gösterdiler. Bu komisyoncu kesim gümrük yasası ile imkanlarını ve haksız kazanç yollarını yitirmişlerdi.

İngiliz Hükümetinin ise el koyması ile "SERIAT DEVLETİ İSTİYORUZ" propagandasına bir de Kürtlük ve Kürdistan ilave edildi. Fransa ile HATAY meselesi diplomatik zeminlerde konuşulup tartışılırken tamamen Fransa'nın himayesinde oluşturulan "HOYBUN" cemiyeti SAM'da kurmuş olduğu karargahında yeni bir Kürt isyanının hazırlıklarını yapıyordu. Kisisel niyetleri, birey, grup düzeyindeki arzu ve istekler ne olursa olsun genel strateji böyle idi. Hiçbir masum çaba, hizmetinde bulunduğu stratejinin niteliğini, genel amacını, asıl hedefini ve sonuçlarını değıstiremez.

Nitekim; HOYBUN Cemiyetinin maddi ve manevi desteğiyle Nuri SAIT liderliğindeki AGRI İSYANI bu temelde gelişti. Agri'nin bilmem hangi köyünden olup da isyan içersinde yer alan bir Kürdün elbette ki Fransız çıkarlarıyla ilgisi yoktur. Onun isyan içersine çekilmesi apayrı bir dramdır. Ama aynı Kürt objektif olarak genel strateji içinde ve onun hizmetindedir. Hadiselerin bu yönünü görmek ve bu temelde yaklaşmak sanırım birçok şeyi gün ışığına çıkaracaktır. Agri'da isyanın bastırılmasından sonra bu sefer farklı bir zeminde ve farklı insanlarla DERSİM isyanı gündeme getirilmiştir.

Fransızları isyanlar konusunda parça parça da olsa inatçı olmaya iten sebep; Seyh Sait isyanıyla İngilizlerin Türkiye'den kopardığı büyük tavizlerdi. Üstelik HATAY sorunu MUSUL-KERKÜK sorunundan aşağı kalır değildi. Hatay toprakları stratejik yönü bir tarafa neredeyse Ortadoğudaki küçük bir ülkenin toprakları kadardı. Su hususa dikkat etmekte yarar vardır; İngilizlerin desteklediği isyan bölgeleri, liderlikleri, isyan biçimleri farklı; Fransızların desteklediği AGRI isyanı bölgesi, insanları, isyanın liderliği çok daha farklıdır. Aynı şekilde İngilizlerin perde arkasından yönlendirdikleri DERSİM isyanı her şeyi ile bambaska

34

bir yapı arz etmektedir. Bütün isyanlarda destekleyiciler bölgede bir Kürt devleti kurmaktan ziyade Türkiye'yi bu hassas konuda tedirgin etmeyi, panik içersine girmesini sağlamayı amaçlamışlardır. Bu nedenle nereyi uygun görüyorlarsa, nerede şartlar ve çelişkiler oluşmuş ise oraya el atıyorlar, işi bir bütün olarak ciddiye almıyorlardı. Bir yerde adeta oyun oynuyorlar fakat bu oyunun trajik sonu onları ilgilendirmiyordu.

İlerki bölümlerde bu oyunların senaristleri, yönetmenleri, bas oyuncular ve figüran konumundaki Kürdün durumu sık sık gözler önüne serilecektir.

Cumhuriyet döneminde birçok küçük mahalli isyan olmuştur. Onlar daha hazine ve daha düşündürücüdür. Bu isyanlar; SASON'da, MUTKI' de, ERUH'ta, PERVARI'de olmuştur ama muhtevaları üç aşağı bes yukarı hep aynıdır.

Bir zabita olayı olmuştur, kanun kaçaklarını takibe çıkılmıştır, kanun kaçağı kişi veya kişiler saklanabilmek için çeşitli duygu sömürleriyle kendi asiret veya kabilesini örtü olarak kullanmıştır, bu nedenlerle takipteki müfrezelere saldırılmıştır, komutani veya birkaç er şehit edilmiştir. Pesinden çok tabii olarak takviye kuvvetler gelmiştir bunun üzerine ilk olaylara katılanlar çevrelerine; "Aman kaçın! Devlet evimizi basımıza yıkacak, hepimizi kursuna dizecek, daga çıkın karşı koyun!" demiş ve ahali daha ne olup bittğini anlamadan panik içinde kadın, çocuk, genç, ihtiyar daga çıkivermiştir. Bunu gören mahalli

yöneticiler halk ayaklandı diyerek daha büyük kuvvetlerle onların üzerine gitmişlerdir.

Karşılıklı diyalogsuzluk ve güvensizlik sonucu işler bir anda arapsaçına dönüşmüştür. Devam eden güvensizlik ortamında meydana gelen bir yığın çirkin gelişmeler olmuştur. Daga çıkanlar asker öldürmüştür, asker objektif olarak asi konumundaki halktan insanları öldürmüştür, neticede sulh ve sükun ortamının sağlanması ayları hatta yılları bulmuştur. Bu süre içerisinde sürgünler, tutuklamalar doğal olarak söz konusudur. Yıllardır bilinçli bilinçsiz ağızlarında sakız edilen "DOGUDA JANDARMA DİPÇİĞİ" ve "KOMANDO ZULMÜ" nün esprisi burada yatmaktadır.

35

Doğu ve Güneydoğu insanını çirkin emellerine alet eden güçlerin ve onların bencil usaklarının Kürt insanına kader olarak hazırladıkları ortam budur. Bu durumdan yöneticilerin hiç suçu yok mudur? Elbetteki vardır! Suç; bölge sorunlarının ana esprisini kavrayamayan, bölge ile ilgili bilgilendirilmede yetersiz kalan, bunun için ileriye yönelik kapsamlı bir MİLLİ POLİTİKA geliştirmeyen organlarıdır.

Burada yeri gelmişken Türkiye Cumhuriyetinin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki fonksiyonuna değinmek istiyoruz; Osmanlı Devleti Milli bir devlet değildi. Dolayısıyla hakimiyeti altındaki topraklarda Milli Devlet Politikası yürütmüyordu ancak, Türkiye Cumhuriyeti MİSAK-I MİLLİ sınırları içinde kurulmuş Milli bir Devlettir ve bunun içinde de Ulusal egemenliği yurt sathında tesis etmek durumundadır. Ulusal Egemenlikteki kastımız sudur; bir devlet eğer kendine Milli Devlet diyorsa sınırları içinde kültürel, iktisadi, siyasi ve netice olarak da Askeri egemenliğini tesis etmelidir. Cumhuriyet dönemi boyunca Türkiye Cumhuriyetinin Hakkari ilindeki Kültürel Egemenliğinden bahsedilebilir mi? Ana dili ne olursa olsun hatta, ana dilde radyo-TV yayınları ve oku] imkanı olsa bile bir Hakkari kendisini ne kadar Türk vatandışı saymaktadır. Türkiye Cumhuriyetinin Hakkari'deki ekonomik egemenliği ne kadardır? Türk mali sisteminin, ekonomisinin iyi veya kötü durumda olması onu ne kadar ilgilendiriyor? Bir bankanın iflasından veya borsadaki dalgalanmalardan ne kadar etkileniyor? Yine bir Hakkari kendisini Türk siyasi hayatına ne kadar adapte etmiştir, seçme ve seçilmeyle ne kadar ilgilidir. Hangi partinin iktidar olacağı onu ne kadar ilgilendiriyor, bir aile değil, bir kabile değil bütün bir asiret neden topyekün bir partiye oy veriyor? Bu sorulara içten ve dürüst bir şekilde karşılık verdiğimizde göreceğiz ki; örnek il olarak aldığımız Hakkari'de TC'nin kültürel, siyasi, ekonomik egemenliği tesis edilmemiştir. Dolayısıyla bu ilde TC'nin egemenliği şekli ve sözdedir. Bu sorular bölgenin bütün illeri için sorulabilir, bütün Güneydoğu illeri örnek olarak alınabilir.

Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren bölgenin özelliği, istismara açık olması ve üzerinde oynanan oyunlar dikkate alınarak özel önem verilmesi

36

gerekiyordu. Milli Devlet olmanın gereği olarak bu devlet sahası içinde oluşturulmaya çalışılan modern uluslaşmaya tüm unsurların adaptasyonu sağlanmalıydı. Ortadoğu gibi bir yerde jeopolitik konumu önemli bir Türkiye'de böylesine hassas bir konuyu elli yıl ertelemek çok büyük bir yanlışlık ve affedilmez bir hatadır.

Kürdistan ve Kürtlük meselesi sadece Türkiye'de değil, İran ve Irak' ta da ortaya çıkmıştır. Bu hadiselerin arkasında İngilizler vardır.

İngilizler Türkiye'ye karşı planlarını gizli kapaklı yürütürlerken bu ülkelerde gizliliğe hiç gerek duymamışlar ve olayları tezgahlamışlardır..

Kürt insanı insafsızca kullanılmıştır. Hele bir Seyh Mahmut BERZENCI hadisesi vardır ki; İngilizlerin Kürtlere bakış açısını, asiret reislerinin Kürtleri kendi bencil çıkarları için nasıl peskes çektiklerini ve nelere layık gördüklerini anlamak için yeterlidir. Bu ibret verici hadise şöyle gelişmiştir: Bilindiği gibi Irak, Osmanlılardan sonra İngiliz Manda Yönetimine girmiştir. Iraktaki Arap yöneticiler İngiliz egemenliğini azaltmak, kendi otoritelerini genişletmek için bir takım faaliyetler içine girdiklerinde, İngilizler Iraktaki Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları kuzey bölgesine hemen adam, para ve silah göndererek Kürt asiretlerinin dini lideri durumundaki Seyh Mahmut BERZENCI ile temasa geçerler. Seyhe "Hakimiyetin altındaki asiretlerle sen de pek ala bir emirlik veya krallık kurabilirsin, bu konuda sana her türlü güvenceyi veriyoruz" denir. Mahmut BERZENCI'de bunun üzerine kendisine bağlı asiretleri Irak yönetimi aleyhine isyana teşvik eder. İsyana başlayıp Araplar zor duruma düşünce bu sefer İngilizler Arap yöneticilere "Eğer manda yönetimini istemezseniz yönetimi Seyh BerzenCIye teslim edeceğiz" derler, bunun üzerine Arap yöneticiler bağımsızlık konusunda geri adım atarlar ve İngilizler de kendi piyonları olan Mahmut BERZENCI'yi yakalayarak Hindistan'da ikamete mecbur ederler. Aradan zaman geçiyor ve Arap yöneticiler yeniden bağımsızlık isteklerini dile getiriyorlar. Bunun üzerine İngilizler tekrar Seyhi Hindistan'dan getirip Kuzey Iraktaki asiretlerin içine salıp tekrar isyana teşvik ediyorlar. Araplar tekrar geri adım atıyorlar ve İngilizler Seyhi tekrar Hindistan'da misafir(!) ediyorlar.

37

Daha sonra üçüncü sefer Seyh BERZENCI'ye isyan bayrağı açtıran İngilizler, bu isyana bizzat kendileri Birleşik Krallığın hava kuvvetlerini kullanarak bastırıyorlar. Bu trajikomik hadise sonucu onbinlerce Kürt ölmüş, bir o kadarının evi basına yıkılmış, bir kısmı da korkudan yıllarca çoluk çocuğu ile dağlarda kaya kovuklarında her türlü çağdaş imkandan mahrum yaşamıştır. Sonra ne olmuştur? Sonra; İngilizler bölgeden çekilmiş, bağımsız Irak devleti kurulmuş fakat Kürdün kaderi değişmemiştir.

İngilizler aynı senaryoyu 1929 yılında İran-Sovyet dostluğunu parçalamak için İranlı Kürtlerin lideri İsmail SIMKO'yu İran'a karşı ayaklandırmak suretiyle tezgahlıyorlar. Sah'in İngilizlere yanasmayı, petrol imtiyazlarını onlara vermesi üzerine isyan bastırılıyor. Netice; yine onbinlerce ölü!

Bizce bu olaylarda kabahat, asiret fertlerinin değil, onbinlerce insanın hayatına malolan ve o insanların toplumsal hayatlarında derin yaralar açan senaryoların tertipçileriyle, kendi insanını koyun sürüsü gibi güden ve onları birtakım süflü menfaatler için peskes çeken Seyh, ağa ve asiret reislerindedir.

İkinci Dünya Savaşı sonlarında Sovyetlerin kurduğu MAHABAT KÜRT CUMHURİYETİ'nin kuruluşu ve dağılışı iyi bir incelemeye tabi tutulursa Sovyetler Birliğinin de ezilen halkların ve sınıfların savunucusu olduğunu iddia etmesine rağmen, Kürtleri çıkarlarına nasıl alet ettiği çok iyi anlaşılacaktır. Ayrıca 1958 yılından 1974 yılına kadar yine Sovyetler Birliğinin özellikle Irak Komünist Partisi ve Irak Hükümetleri aracılığı ile Irak Kürtlerine oynadıkları oyunlar tüyler ürperticidir.

Netice olarak; Kürdistan olgusu ve Kürtlük fikri tarihsel ve toplumsal temelleri ne olursa olsun, esas itibarıyla 19. yüzyılın başlarında İngiliz, Fransız ve Rusların hayatıyet verdiği birer olgu olarak ortaya çıkmış ve bu temelde şekillenmiştir.

Böyle bir izah şekli belki bazı insanları tatmin etmeyebilir ve belki de kızdırabilir, iste o zaman bastan beri sıraladığımız olayın belgeleriyle,

tanikleriyle, dürüstçe bilimsel bir tarzda incelenip araştırılması gerekir. Böyle yapıldığı takdirde inanıyoruz ki; sonuç yine özetlediğimiz gibi ortaya çıkacaktır. Yeter ki ön yargılı ve art niyetli olunmasın.

1960'LI YILLARDA TÜRKİYE'DE GENEL DURUM VE KÜRTÇÜLÜK

Cumhuriyetin ilk yıllarında bir köylü toplumu olan ve ağırlıklı olarak tarımla uğraşan Türk toplumu, 1950'lerden itibaren alt yapı yatırımlarına başlamış ve 1960'li yıllarda da sanayileşme yoluna girmiştir. Sanayileşme hamlelerinin doğal bir sonucu olarak toplumun sosyal yaşantısında büyük değişiklikler söz konusudur. Bu değişimler, öncelikle kültür ve düşünce alanlarında kendisini göstermiştir. Eski kapalı olan toplumun yerine dünyaya açılmış, uluslararası temaslar arayan, gelişmelerden günü gününe etkilenen bir toplum oluşmaya başlamıştır.

Düşünce ve kültürdeki değişimlere etki eden en önemli olgu siyasi yapıdaki değişimdir. Dönem içinde siyasi hayatta çok partili sistem yavaş da olsa yerine oturmaktadır ve çeşitli görüşler kendilerini değişik siyasi partilerde ifade etmektedirler. Çeşitli ideolojik akımlar, dernekler ve sendikalar çevresinde kümelenebilmektedirler. Sol yayınlar kanalı ile devrimci akımlar öğrenilmekte ve gençlik içerisinde tartışmalara neden olmaktadır. Fransa'daki gençlik hareketleri, Latin Amerika'daki Gerilla mücadeleleri idealize edilmiş şekilleriyle neredeyse günü gününe takip edilebilmekte ve kitleler yoğun olarak etkilenmektedirler. Çeşitli örgütler de doğal olarak Türkiye'de benzeri hareketleri organize edip eylemler yapmaktadırlar. Bu arada o tarihlerde yasadışı olan TKP (Türkiye Komünist Partisi), ideolojik teorik destek sağlamak amacıyla dünyadaki tüm Marxist-Leninist eserlerin tamamına yakınının Türkçeye çevrilmesine ön ayak olmaktadır. Parlamentodaki Türkiye İşçi Partisi ise gençlik ve işçi hareketlerinin duygu sömürsünü yapmakla mesguldür. Diğer partiler de mevcut işçi ve gençlik hareketlerinin

sebepleriyle ilgileneceklerine olayların üzerine gitmek için asayis tedbiri geliştirmektedirler. Gençlik, sol'un her tonuna bir moda akımı gibi sahip çıkmaktadır. Doğulu gençliğin önemli bir bölümü ise, solculuğun etkisiyle ve aynı zamanda Irak'taki BARZANI hareketinin bir kolu olan TKDP (Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi)'nin ruhuyla kurulmuş olan DDKO (Doğu Devrimci Kültür Ocakları) etrafında örgütlenmektedirler. 1960'li yılların sonunda gençlik hareketlerinin bazı uç noktaları sorumsuzca siyasi maksatlara alet edilmeye başlandı. Bazı kesimler gençliği iktidar emelleri doğrultusunda kullandılar, bazıları da gençliğin durumunu öne sürerek darbe planları yapmaya başladılar. İşte bu durumda iş boyut değiştirdi ve bilinen 12 MART muhtırası gündeme geldi. Genelde TIIKP, THKO, THKP-C gibi sol örgütler ile DDKO isimli Kürtçü örgütün uç noktaları tasfiye edilince, geçici bir sessizlik ortamı sağlanmış oldu.

Dönemin Kürtçülük faaliyeti; Irak'taki BARZANI hareketinin sempatanlarınca ve kısmen I-KDP (Irak Kürdistan Demokrat Parti-si)'siyle organik bağ içindeki T-KDP ile birleşik hareketten ve hem de Türkiye'deki genel solculuktan etkilenen üniversiteli gençlikle doğulu okumalarının kurmuş olduğu DDKO faaliyetleridir.

T-KDP daha çok asiret ileri gelenleri ve mollalarla ilişkilidir. Propaganda konuları BARZANI'nin faaliyetleridir. Faaliyet sahaları MARDIN, HAKKARI, SIIRT, BITLİS, VAN ve kısmen DIYARBA-KIR'dır.

DDKO ise belirttiğimiz gibi daha çok üniversite gençliği ile Kürt kökenli avukat, doktor ve yeni politika heveslilerinden meydana gelmektedir. Bunlar, "Doguya yol, su, elektrik vs.", "Komando zulmüne son" gibi sloganlarla bölgede isim yapma çabasındaydılar ve "AYDIN" olmanın gereğini bu şekilde yerine getiriyorlardı. Faaliyet sahaları DIYARBAKIR, SILVAN, SIVEREK, AGRI vs. gibi yerlerdi.

Bu dönem Kürtçülüğü tamamen o günün şartlarının doğal sonucu olarak filizlenmiştir.

-> 40

1970'LI YILLARDA GENEL DURUM VE KÜRTÇÜLÜK

Her ne kadar 12 MART muhtırası ve onu takip eden iki yıl boyunca bir sükunet ortamı sağlanmış ve 1973 yılında seçimlere gidilmiş ise de mevcut sessizlik yanıltıcı olmuştur.

Bu süre zarfında ülkenin kaderinde söz sahibi olanlar, geçmişin sağlıklı bir değerlendirmesini yapamamış ya da yapmamışlardı. 1960'lı yılların sonlarından itibaren çalınan tehlike çanlarına kulaklarını her nedense tikamışlardı. Halbuki 1974 yılından başlayarak 1976-77 yıllarında tırmanan ve 1980'de doruk noktasına çıkan olayların ilk işaretleri, 1968-71 yılları arası yaşanan olaylardır. Bu yılların bilinçli bir analizi yapılsaydı, tamamen toplumsal bir değişim geçirmekte olan Türk insanı ve onun en dinamik kesimi olan Türk gençliği bu değişimin yaratmış olduğu süreci sağlıklı bir şekilde atlatılabilecekti. Gençlik bu dönemde adeta heba edilmiştir, dolayısıyla bir sürü hastalığı bağrında taşıyan bir sürecin sonunda yığınla komplikasyon toplum bünyesine, özellikle gençlik kesimine doğusuyla ve batısıyla musallat olmuştur.

O günlerin gençlik önderleri olan Deniz GEZMİS, Mahir CAYAN, İbrahim KAYPAKKAYA ve benzerlerinin hayatları basın tarafından dramatize edilerek birer efsane ve dönemin gençliği için put haline getirilmiştir. Bir yığın toplumsal ve sosyal problem ile karşı karşıya bulunan ve değişim süreci kaygan bir zeminde bulunan gençlik ise, gerçekçi perspektiflerden yoksun olduğundan efsanelerin pesinde yürümeyi tek ve en doğru yol olarak benimsedi. Halbuki Türk Toplumunu o gençlikle ve o dinamizmle neler elde etmezdi. Bu yapısal değişim sürecine hazırlıksız girilmesi yirmi yıl gibi çok uzun bir zamanı kaybetmemize yol açmıştır. 1974 yılında ortaya çıkan irili ufaklı sayıları elliye bulan gençlik örgütleri 1960'lı yılların sürgünleridir. Fakat TKP hariç! TKP'nin konumu çok farklıdır. 1921 yılında 3. Enternasyonal kararı ile kurulmuştur. O zamanlar 3. Enternasyonal tamamıyla SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) ile özdeşti, SBKP ile 3. Enternasyo-

41

nalın almış olduğu kararlar tamamıyla aynı idi. Bu dönemde 3. Enternasyonal; Sovyetler Birliğinin içinde bulunduğu yalnızlık çemberini kırmak, kendisine düşman olan gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi hareketlerini organize etmek, bu kesimlerde Sovyetler Birliği sempatisi uyandırmak ve bu şekilde hükümetlerin Sovyetlere olan düşmanca tutumlarını frenlemek hatta dengelemek maksadıyla Komünist Partiler kurdu, var olanları yeniden şekillendirdi. Ayrıca gelişmekte olan ülkelerde de anti kapitalist bir kamuoyu oluşturmak amacı güdüüyordu. TKP bu stratejinin bir gereği olarak Türkiye'de kurulmuştur. Yani belli bir amaç ve belli bir görev için oluşturulmuştu, bu nedenle diğer sol örgütlerden ayırt edilmelidir. Diğer sol örgütler ülkedeki sosyo-ekono-mik şartların doğal tepkimeleri olmalarına rağmen, TKP bu tür hareketlerin serpilip büyümeleri için ortamı daha da olgunlaştıran, ideolojik malzeme temin eden bir görev üstlenmiştir. Dünyadaki bir çok Komünist Partisinin kuruluş esprisi budur. Buna rağmen yine dünyanın birçok yerinde KP'leri rollerini değişik oynamışlardır, kimisi şartlar son derece olgunlaştığında devrimlere

öncülük yada ortaklık etmiştir, kimisi ise radikal grupları geriden desteklemiştir. Ancak, her durumda da klasik marxizmden ya da öznel devrimci teorilerden çok, Sovyetler Birliği Komünist Partisi politikalarını ön plana almışlardır. Sovyet politikaları adeta tabu haline getirilmiştir. Zaten bu olay Sovyetlere bağımlı Komünist Partilerinin kuruluş felsefesidir. Öte yandan TKP öncülük ettiği devrimci ortama tümünden hakim olma gücünü de gösterememiştir.

Bu açıklamayı yapmamızın nedeni; PKK olayının ortaya çıkış sebeplerini iyi kavrayabilmeye yardımcı olmaktır.

1970'li yıllarda ortaya çıkan TKP dışındaki örgütler, 1968-1971 yılları arasında kurulan THKO, THKP-C ve TIHKP'nin türevleriydi. Yine Marxizm- Leninizm'i "Kürdistan Kosullarında yorumlayan" Kürt solu TKDP ve DDKO'nun uzantılarıydılar. Fakat PKK 1970'li yılların toz duman olmuş ortamı içinde tipki TKP gibi belli bir amaç için 1921'lerde olduğu gibi kurdurulmuştur. TKP'yi belirttiğimiz gibi basını SBKP'nin

42

çekmiş olduğu 3. Enternasyonal hayatı önemdeki bir stratejinin gereği olarak ve fakat sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok yerinde kurdurmuştu. PKK'yi kim, niçin ve hangi amaçla kurdurmuş olabilirdi?

PKK'nin kimin tarafından ve ne amaçla kurdurulduğunu izah etmeden önce onun oluştuğu özel ve genel şartlar ile gelişim seyrine bakmak gerekir. Böylece onun kimler tarafından ve ne amaçla kurulduğu daha iyi anlaşılacaktır. Sanırız 1970'li yıllardaki dünyanın, bölgenin ve ülkemizin durumuna kısaca bir göz atmak yeterli olabilir.

1970'li yılların başları soğuk savaşın bir kez daha tırmandığı, özellikle ABD ile Sovyetler Birliği arasında her alanda kıyasıya bir mücadelenin yaşandığı dönemdir. Ortadoğu ise bu iki gücün en çatışmalı alanlarının başında gelmektedir. Amerika Birleşik Devletleri için Ortadoğuda en sağlam mevzi İsrail olmasına rağmen; Sovyetler Birliği için Filistin meselesi ve bu meselenin etrafında kümelenen güçler bir tutunma noktası olmaktadır. Ancak, bu güçlerin tutarsızlığı, Filistin meselesinin yavaş yavaş popülaritesini kaybetmeye başlaması, hizinin giderek yavaşlaması, daha doğrusu giderek bir çıkmaz içine girmesi SB için bazı tedbirleri acilen gerektirmektedir. Öte yandan Türkiye batı ittifakı içinde yer almasına rağmen Kıbrıs sorunu nedeniyle batıyla karşılıklı geçimsizlik havası oluşmaya başlamıştır. Bir yandan Sovyetler Birliği Ortadoğuda yeni köprü başları oluşturmaya çalışırken, basta ABD olmak üzere batı ittifakı Türkiye'yi her alanda cezalandırmak istemektedirler. Yine bu dönemde Lübnan iç savaşı başlıyor ve sorunun çözülmemesi için bütün dünya el birliği ediyor, aynı yıllarda Türk diplomatlarına karşı yaygın Ermeni Terörü bas gösteriyordu. Silah kaçakçıları Bulgaristan ve Suriye ye üslenerek Türkiye'yi silah deposu haline getiriyorlardı. 1975 yılından itibaren de terör Türkiye'de süratle tırmanmaya başlamıştı. Bu gelişmelerin yaşandığı bir ortamda 1973 yılında fikir düzeyinde birtakım oluşumlar içerisinde olan Abdullah ÖCALAN isimli bir üniversiteli, sessiz sedasız Ankara'da üniversite gençliği içerisinde kadro çalışması yapmaktadır. 1976 yılında yeterli sayıya ulaşan A. ÖCALAN, gruba KD (Kürdistan Devrimcileri) adını vermiştir.

43

KÜRDİSTAN DEVRİMCİLERİ İSİMLİ GRUBUN ŞEKİLLENMESİ

KD (Kürdistan Devrimcileri) Grubu Ankara'da yeterli sayiya ulastiktan sonra o zamana kadar sadece Abdullah ÖCALAN'in kafasinda belirginlesen örgüt ideolojisi ve politikasi genel hatlariyla su sekilde formüle edilerek grup üyelerine benimsetilir; "Klasik anlamda Marxizm-Leninizm arastirilip incelenmistir, bu ideolojinin kilavuzlugunda dünyanın, Ortadogu'nun ve Türkiye'nin genel bir tahlili yapilmistir. Bu bakis açisina göre Dogu ve Güneydogu Anadolu (Kuzey Kürdistan) sömürge durumundadir. Türkiye Cumhuriyeti de sömürgeci devlettir. Ayrica Kürdistan'in diger parçalan da Iran, Irak ve Suriye'nin sömürge idaresi altindadirlar.

Türkiye Kürdistan'in Türk sömürge idaresinden kurtarilmasi için ilk etapta bu düşüncelere sahip bir gruplasma yaratmak gerekiyor. Öte yandan Türk ve Kürt solundaki diger bütün gruplar Kürdistan tahlilini yanlis yapmaktadirlar." Evet, liderligini A. ÖCALAN'in yapmis oldugu Kürdistan Devrimcilerinin baslangıçtaki bakis açilan buydu. Bu temelde propaganda yapmak üzere Ankara'da toplanmis olan grup üyeleri "Kürdistan'da" okullu gençligin yogun oldugu Gaziantep, Malatya, Elazig, Tunceli, Kars, Diyarbakir ve Batman'a birer ikiser dagilmistir. 1976 yilina kadar Türkiye genelinde gençlik tamamen politize oldugu ve yine o zamanlar çok sayida var olan grup ve dernek mevcut oldugu için gençligin büyük bir bölümü bu grup ve derneklerin etrafında toplanmistir. Dolayisiyla adi geçen illerin gençligi de ayni durumdaydi. Hatta bu yörenin gençligi Türkiye geneline göre en fazla politize olmus gençlikti denilebilir. Kürdistan Devrimcileri gittikleri yerlerde diger örgütlerden taraftar kazanmak maksadiyla, ideolojik olarak diger örgütlerin düşüncelerinin bastan sona kadar yanlis oldugunu, onlarla hiçbir noktada uzlasmanin mümkün olmadigini vurgulamaktaydilar. Bu sekilde saflara çekilen gençler de telkinler neticesinde diger tüm örgüt ve gruplari düşman gibi görmekte ve onlara karsi saldirgan bir tavir takinmaktaydilar.

44

Mümkün oldugu kadar diger örgütlerle karsi karsiya gelinip tartisilmamaktaydi. Baslangıçta böyle idi ve daha çok diger örgütlerin yoklugunda onlar çekistiriliyordu. Fakat her seye ragmen yapilan tartismlar mutlaka kavga ile sonuçlaniyordu. KD üyeleri taktik geregi bir veya iki kisi ile tartismanin yapilacagi dernek, lokal, kahve ya da sendikaya gider, diger örgüt ise buralarda bir yigin sempatizani ile hazir bulunurdu. Karsi taraf ideolojik tezinin dogrulugunu kanitlamak için okudugu kitaplardan, buldugu kaynaklardan alintilar yaparak iddiasini kanitlamaya çalisirdi. KD üyesi ise daha çok farazi konusur, bu konusmalarini sömürge teorisi ve ayri örgütlenmede odaklastirirdi. Konusurken de teorik yetmezlikten ve sabit fikirlilikten dolayi hatta daha çok da ön yargili oldugundan saldirgan bir dil kullanir, alayci ve ayni zamanda tahrik edici bir üslupla karsi tarafı kavga ortamına çekerdi. Digerleri taraftarlarinin kalabalikligindan dolayi herhangi bir hadisenin çikmasini pek istemezlerdi ancak, KD üyesi bu zaafi sezdiginde daha çok saldirganlasir ve sonunda silah çekerdi. Silah çekilmesi ya da ates edilmesi karsi taraftaki kalabaligin panige kapilmasina sebep olurdu.

Aslinda bu durum bilinçli bir sindirme faaliyetiydi. KD üyesinin saldirgan ruhunun kamçilanmasini, silah ve eylem konusunda kendine güvenin gelismesini, karsi kitlede bulunan macera heveslileri üzerinde etki yaratmasini, onların hayranligini kazanmasini ve daha bir yigin hesapli kazançlari içeriyordu. Bu tavirlar akli basinda olanlar bir yana, diger bir yigin basibos ve maceraci genç üzerinde bir hayli etkili oluyordu. Zaten özellikle bu tür hadiselerden sonra KD üyeleri kendi aralarında olayi anlatip dalga geçiyorlardı. Bos zamanlarında "Silahi çektimde nasıl kaçitilar ? Hele bir de üst üste düşüsleri var ki görmeye deger! Birisinin dili tutuldu! Yolda birinin pesine takilsam hemen bir arabaya atlayip izini kaybettiriyor!" gibi konusmalar eksik olmuyordu. Bu süreç içersinde yukarıda belirttigimiz illerde daha çok macera heveslilerinin teskil ettigi gruplar hizla olusmaya basladi. Bir yıl gibi kısa sürede yani 1977 baslarında Kürdistan Devrimcileri birçok fraksiyon gibi isimlerini duyurmaya basladilar. Bu arada UKO (Ulusal Kurtulus

Ordusu) ismini de benimsemislerdi. Ancak diğler örgütler nezdinde KD, UKO, APOCULAR gibi isimler hiç de iyi isimler degildi. Çünkü bölgenin kuzeyinde UKO, güneyinde APOCULAR olarak anılan bu grup diğler birçok örgüte göre kuskulu bir gruptu. Mevcut ortamın dogal gruplarından farklılık arz ediyordu ve bu nedenle hep kuskuyla bakıldı.

Kısa bir süre sonra hemen hemen tüm sol örgütler Kürdistan Devrimcileri ile muhatap olmamaya başladılar. Birçok örgüt çeşitli eylem birliklerine, ortak bildiri, ortak miting gibi faaliyetlerine bu grubu sokmadılar. Hareketleri, tartışma biçimleri, yasantıları, birbirleriyle ilişkileri diğlerinden çok farklı idi. Pekçok sol siyaset-grup- daha basından beri bunların Devlet tarafından oluşturulan bir provokatörler grubu olabileceğini düşünüyordu. Kimisi de APOCU grubu, CIA tarafından oluşturulmuş ve Türkiye'deki sol hareketi böylecek bir grup olarak kabul ediyordu.

V

Disa karşı saldırgan olan APOCU militanlar, APO'nun yanında hatta birakalım APO'yu grup içindeki sorumlunun yanında adeta kapıkulu gibiydiler. Özellikle eylemlerde ve disa yönelik faaliyetlerde saldırgan ve son derece ukala olan bu militanlar; APO tarafından sürekli olarak horlanıp aşağılanıyorlar, eylemlerdeki acımasızlıklarıyla desarj oluyorlardı. Bu durum ile Mafyanın iç işleyisi arasında müthiş benzerlikler vardı. Mafyanın da insan azmanı, psikopat, haraç alan, cinayet işleyen elemanları "BABA" nin huzuruna çıktıklarında süklüm püklümdüler. İste böyle bir ortam ve böylesi bir işleyiş tarzı ile KD (Kürdistan Devrimcileri) grubu kadro devşirme ve yetistirme faaliyetine hız verdiler. Öte yandan çeşitli tarihlerde APO'nun hazırlamış olduğu değişik merkezi bildirilerin disında hiçbir yayın faaliyetinde bulunmadılar. Propaganda sözlü olarak yapılıyor. Eğitim çalışmalarında

du. Halbuki bu dönem "SOL" un ideolojik yayın furması mevcuttu ve gerek Türk solu gerekse Kürt solu örgütleri isimlerini önce bir periyodik yayın ile duyuruyor, bu dergi etrafında örgütlenmesini geliştiriyordu.

46

Daha sonra da kitap ve broşürler ile düşüncelerini yaygınlaştırıyorlardı. Bunun yanı sıra çeşitli forum, toplantı ve seminerler ile kitlelere ulaşıyorlardı.

KD bu konuda çok gizemli idi, aslında yayın ve benzeri legal faaliyetlerinin olmayışından dolayı güvenlik kuvvetlerinin dikkatini pek çekmiyorlar, herhangi bir soruşturma ve takibe uğramıyorlardı. Ancak ülkedeki bir takım gelişmeleri hep kendilerine mal ediyorlardı. Örnek olarak; "NATO toplantısında dün bizi konuşmuşlar, Milli Güvenlik Kurulu bizim için toplanmış, İran-İrak ve Türkiye bizim için birtakım planlar geliştiriyorlarmış..." gibi konuşmalar ile grubun gizemli durumu daha da pekiştiriliyordu. Bu dönemin sonuna doğru grup içine su ya da bu sebeple girmiş ve biraz mantıklı düşünen; diğler sol gruplar gibi tavırlar geliştirmeye çalışanlar hemen tasfiye ediliyorlardı. Çünkü yetistirilmeye çalışılan standart tipi bozuyorlardı. Tasfiyenin arkasındanda bir yığın iftira ve karalama birbirini takip ediyordu. Bu duruma kızan ve o güne kadar grubun bütün yükünü omuzlamış bazı insanlar ayrılmak isteyince A. ÖCALAN; bunların ayrılmaması için günlerce toplantılar yapıyor, onlara dramatik öyküler anlatıyor, ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta örgütü o güne kadar ayakta tutan bu tür kişiler bazı konularda prensiplerini APO'ya dayatınca da APO, "siz haklısınız, gereğini yapacağım" demesine rağmen alttan alta diğler elemanlar için; "Bunlar MIT ajanlarıymış. Önce beni sonrada örgütü tasfiye etmekle görevliymişler. Bunların en kısa

zamanda mutlaka öldürülmeleri gerekiyor, komployu son anda ortaya çıkarmasaydım hepimizi öldüreceklerdi." biçiminde propaganda yapıyordu. Doğal olarak bu adamların tümü değişik yer ve zamanlarda teker teker öldürülüyorlardı.

Apo; böylece grubun gelişmesi, isim yapması için çaba sarfeden, Abdullah ÖCALAN'I APO yapan Mehmet UZUN, Ali YAYLACIK, Ahmet BALLI ve daha birçoklarını Mafyavari ama tamamen uyduruk senaryolarla öldürttü. Aslında bu tavir, daha o dönemde örgüt saflarına bir mesajdı, gerekçesi ne olursa olsun hiçbir elestiriye prim verilmeyeceğinin işaretleriydi bunlar...

47

Öldürülen adamlar örgüt içerisinde, bazı anormalliklerin farkına varmışlardı. Apo onları öldürmekle hem onlara açıklama yapmaktan kurtuldu hem de örgüt içinde "MIT-AJAN- KOMPLO FOBISI" nin temellerini attı.

Benzer konulara ilerde sık sık tanık olacağız ve göreceğiz ki, Abdullah ÖCALAN bu konularda giderek ustalacak, ustalastığı oranda da pervasızlaşacaktır. Kısaca giderek Megaloman bir DIK-TA-TÖR olacaktır.

A. ÖCALAN'IN PROFESYONEL ÖRGÜT OLUSTURMA ÇABALARI

Gerçekte basta Apo olmak üzere, Ankara'da Apo'nun oluşturduğu ilk 15-20 kişilik grup, tamamen profesyonel örgütçülerden meydana geliyordu.

Ancak hedefe ulaşmak için resmi ve profesyonel bir örgüte ihtiyaç

vardı. Gerçi bu insanların birbirleriyle olan ilişkileri de resmiyet arz

ediyordu ama Apo başka işler peşinde idi. Bastan sona kadar tüm örgütsel

faaliyetlerde ve kararlarda TEK SEF zihniyetiyle hareket eden bu

megaloman; yine gerektiğinde ardına sığınacağı, "Partinin emri,

Partinin kararı..." türünden demagojilere ihtiyacı vardı. Öte yandan

iliskiler, faaliyetler ve kadro sayısı genişledikçe zaten bir teşkilat yapısı

kaçınılmazdı. Ankara'dan yola çıkan ilk profesyonel grubun tamamı

üniversite öğrencisiydi. Okullarını işlerini bırakıp, aileleriyle de

iliskilerini kısmen askiya alıp, kendilerini tamamen örgüt işlerine ve

çalışmalarına vermişlerdi. Bu şahıslar sırasıyla; Abdullah ÖCALAN,

Cemil BAYIK, Kesire YILDIRIM (ÖCALAN), Ali Haydar KAYTAN,

Duran KALKAN, Abdurrahman POLAT, İsmet ÖZKAN, Mazlum

DOGAN, M.Hayri DURMUS, Haki KARER, Baki KARER, Kemal

PIR, Mehmet KARASUNGUR, Sahin DÖNMEZ, Mehmet UZUN, A.

Riza ALTUN dur.

48

Bu kisilerin 1976'dan itibaren faaliyet yürütmüş oldukları Gaziantep, Malatya, Elazığ, Tunceli, Kars, Diyarbakır, S. Urfa ve Batman gibi yerlerdeki ikinci kuşak ise henüz tamamiyle okulları ve işyerleriyle ilişkilerini koparmamış yani henüz yarı profesyonel gençlerdi. Resmi örgütün kurulmasıyla Apo, bunların azami enerjilerinden faydalanacaktı.

Resmi örgütlenmeye gitmek için, ilk etapta bir örgüt programı ve tüzüğü oluşturmaya planlıyordu. Örgütün tüzüğü, doğal olarak kuruluş esaslarını dile getiriyordu ve fazla bir orijinalitesi yoktu. Komünist partilerin klasik tüzükleri aşağı yukarı kopya edilmisti.

Programa göre kurulacak partinin mücadele stratejisi, araçları ve yöntemleri Marxist-Leninist felsefeye göre tesbit ediliyordu. Bu dünya görüşüne göre; Türkiye'yi sömürgeci, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri sömürge Kürdistan olarak nitelendiriliyordu. Sömürge Kürdi-stan'ın kurtuluşu için de kurulacak Marxist-Leninist partinin (Temel Araç) önderliğinde uzun süreli bir halk savaşı (Temel Strateji) verilmesi öngörülüyor, halk savaşı neticesinde de Birleşik Bağımsız Demokratik Kürdistan (Temel Hedef) kurulacağı söyleniyor, Kürdistan'daki devrim Milli Demokratik Devrim olacağından uzun süreli halk savaşının zarureti vurgulanıyordu. Dolayısıyla ilk etapta gerekli niteliklere sahip bir partinin kurulması kararlaştırılıyor, partinin kuruluşunda yer alacak kadroların siddet temelinde geliştirilecek bir mücadele ortamında olgunlaşmaları belirtilerek bu husus özellikle "İstikbal Vaadeden" herkesin kulağına fısıldanıyordu. Pesinden Abdullah ÖCALAN hızla "Devrimci Siddet" dediği terörü başlatıyor, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun çeşitli yerlerinde çeşitli kesimlere mensup insanlar birer ikiser kursunlanıyor, eylemlerin savunmasız insanları hedef alması, devlet güvenlik kuvvetlerinin gerekli bilgiden yoksun olması ve daha bir yığın nedenden dolayı yapılan eylemlerin hepsi başarıyla sonuçlanıyor, eylemlerde hiçbir kayıp verilmiyordu. Bu durum hızla büyümesinin nedenlerinden biridir.

49

PKK' NİN KURULUSU

Grubun Ankara çıkışlı ilk öncülerıyla, bu öncülerin Doğu ve Güneydoğudaki çalışanlarının gözdeleleri olan bazı elemanların katıldığı bir toplantı Diyarbakır ili Lice ilçesi Fis köyünde 27 KASIM 1978 tarihinde yapılır. Bu toplanma bilinen anlamda bir toplantı değildir. Yani partinin kuruluşu için hazır bulunanların çeşitli konulardaki görüşlerini dile getirdikleri bir kuruluş kongresi değildir. Tamamen Abdullah ÖCALAN'ın kafasında tasarlanan bir eğitim çalışması niteliğindedir. Zaten Abdullah ÖCALAN bu anlayışını hala sürdürmektedir. Bu güne kadar yapılan PKK'nin tüm kongre, konferans ve toplantılarının özü ve biçimi bu ilk toplantının hep kopyası olagelmistir. Fis Köyündeki toplantı PKK tarafından örgütün 1. Kongresi olarak kabul edilmektedir. Bu kongrede 7 kişilik bir yürütme komitesi seçilir. Merkez Komite üyeleri ise resmen belirlenmez fakat, toplantıya katılan herkese "Siz merkez komitesi üyesi olabilirsiniz" denir. Bu da Apo'nun özendirme ve çalıştırma taktiklerinden birisidir. Bu toplantıda Apo

kendisini kurulan partinin genel sekreteri olarak ilan eder.

Alinan ilk karar toplantinin gizli tutulmasıdır. Partinin kurulduğu kesinlikle gizli tutulacaktır ve partinin bölge komiteleri ilk etapta inşa edilmeye başlanacaktır. Bu amaçla toplantıya katılanlar partinin bölge komitelerini kurmak üzere bölgelere dağılırlar. Bölge komitelerinin kuruluşunda bütün ileri düzeydeki kadrolara görevler verilir ve herkesten derhal isiyile, okuluyla ve en önemlisi aileleriyle bağlarını koparmaları istenir.

Bu anlayış giderek yaygınlaştırılır, ilişkide bulunan herkesten isini gücünü bırakıp örgüt faaliyetlerine katılması istenir. Aslında ilişki koparma temelinde bir tuzak dayatılmaktadır. Militanlardan istenen örgüt faaliyeti, propagandadan ziyade askeri eylem biçimleridir. Bir yandan kurulan partinin alt örgütlemeleri oluşturulurken, esas olarak da yoğun bir eylem programı hazırlanmaktadır.

50

Eylem programlarında belirlenen hedefler şunlardır;

- Devlet güvenlik kuvvetleri ve bunların istihbarat kaynakları,
- Türk Milliyetçisi örgütler ve bunların önde gelen liderleri,
- Doğu ve Güneydoğudaki nüfuzlu ve popüler kişiler,
- Güneydoğulu milletvekilleri,
- Belediye başkanları,
- Asiretlerin ileri gelenleri,

Sosyal soven olarak isimlendirilen tüm sol örgütler ve özellikle;

- Halkın Kurtuluşu örgütü,
- Devrimci Halkın Birliği,
- Türkiye İşçi köylü Partisi,
- Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri,
- Özgürlük Yolu,
- Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları

Böylece Abdullah ÖCALAN, bir bütün olarak Türkiye'deki sağcisinden solcusuna; Kürtçüsünden tarafsızına kadar herkese karşı savaş ilan etmiştir. Sonuçta yalnız ideolojik olarak değil aynı zamanda siyaset alanında da ve esas olarak da eylem alanında "Bizden olmayan düşmandır" mantığını adamlarına hakim kılmaya çalışmıştır. Diğer yandan aile, akrabalık ve dostluk ilişkilerini de çizmiş olduğu mücadele

metodu önünde "Ciddi ve tepelenmesi gereken" bir engel olarak görüyordu. Daha da önemlisi insanın doğusundan var olan; biyolojik ve sosyo-psikolojik bir gerçek olan ayrı kişilikleri de kabul etmiyordu. Tek tip bir model dayatılmıstı. Bu modele uymayanlar çeşitli bahanelerle asagılanıyor, bunaltılıyor. Bir çok militan farklı olan kişiliklerini sanki öyle olmaması gerekiyormuş gibi kamufle etmek ya da gözden kaçırmak için her şeyi göze alıyorlardı. Kimisi de kendini suçlayıcı bir mektup bırakarak kayıplara karışıyor yani; kaçıyorlardı.

51

27 KASIM 1978 tarihinde kurulan PKK, varlığını 1979 yılı TEMMUZ ayında Milletvekili Mehmet Celal BUCAK'a saldırarak ilan etti.

M. Celal BUCAK saldırıdan yaralı olarak kurtuldu. Böylece PKK eylemleri Kırsal Kesim Eylemleri ve Şehir Eylemleri olmak üzere iki temel kola ayrılmış oldu.

Kırsal kesimlerdeki eylemlerin temel esprisi; birbirine düşman olan iki asiret, kabile ve aileden birine yanasarak ve onların desteğiyle diğerine saldırmaktı. HILVAN'da bir asirete dayanılarak SÜLEYMAN-LAR'a; SIVEREK'te gene bir asirete dayanılarak BUCAK'lara saldırılmıştır. Bu asiret olaylarında yüzlerce insan hayatını kaybetmiştir. Çatışmalar kısa sürede öyle bir hal almıştır ki, taraflar birbirinin kedisini köpeğini öldürür duruma gelmişlerdir. Öte yandan MARDIN'de bir kabilenin maddi olanaklarına dayanılarak KAHRAMAN'lara saldırılar yapılmıştır. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Bu hadiselerin perde arkası kamuoyuna yansitilmamıştır. Eğer bir gün ilgili kesimler bu hadiseleri gün yüzüne çıkarırlarsa ibret verici olaylar göreceğimiz kuskusuzdur.

Abdullah ÖCALAN böyle bir taktige; bu kesimlerden kadro, savaşçı ve her türden eleman temin edebilmek için basvurmıştır. Bu arada her şeye rağmen oyuna gelmeyen kabile ve aileleri çatışma içine çekmek için bir takım provakatif eylemlere girişiliyordu, önceden yapılan plan gereği geceleri herhangi bir kabilenin evi taranıyor, birkaç gün sonra da gidip, "Size saldıran olmuş, sizi biz koruyacağız" denilerek oralara yerlesiliyordu. Yine bilindiği gibi 1979-1980 yıllarında PKK militanları ile BATMAN ili civarındaki RAMAN asireti arasında çatışmalar oluyordu.

PKK'lılar; civar köyleri daha aktif hale getirmek ve kullanabilmek için SUÇEKEN köyünde bir aileye bombalı paket göndererek bu ailenin katledilmesine sebep oluyor, ardından da SUÇEKEN köyünü RAMAN asiretine karşı üs olarak kullanıyorlardı.

52

Şehirlerde ise tamamen "...." üslenilerek sendika, dernek vb. gibi açık hedef olabilecek yerlerde faaliyetlerde bulunan diğer sağ-sol örgüt ve kuruluşlara karşı eylemler gerçekleştiriliyordu.

NIZIP ilçesi ve benzeri yerlerde küçük imalathane sahiplerine mafya yöntemleriyle "ya malın ya canın" tazinda bir üslup ile yaklaşıyor işçi ücretleri üç-dört kat yükseltiriliyor, ardından da işçilere, "Aylıklarınızı biz yükselttik, fazla paraları bize aidat olarak ödeyeceksiniz" deniyordu. İşçilerin büyük bir kısmı bu yöntemle zoraki sempatizan durumuna getirilmisti. Otoritenin yoklugundan dolayı köyler, kabileler, asiretler adeta koyun sürüsü gibi güdülüyor, silah zoruyla istedikleri her şey yaptırılıyor, NIZIP'teki işçilere de aynı baskılar uygulanıyordu. Profesyonel, hayatta bir baltaya sap olamamış üç-bes serseri adeta NIZIP işçilerini, paralarını, evlerini ipotek altına almışlardı. Bu dönemdeki APOCU faaliyetin bu yönüyle

de incelenmeye deger yönleri vardır. Arastırıldığında ibret verici belgeler ortaya çıkacaktır. Kendileri az ve bilinmeyen adamlar oldukları için hedef olmadıklarından istedikleri gibi gezip doluyor ve istedikleri zamanda cinayet işleyebiliyorlardı. Bu halleriyle de savunmasız insanlarca beladan korunmak için sözü dinlenir kişiler oluyorlardı. Bir çok gerekçe ile sol örgütlere saldırıyor, solculukta kararlı olanların APOCU olmaları sağlanıyordu.

Kuruluş yıllarındaki PKK anlatılırken o zamanlar AYDINLIK Gazetesi ve çevresi ile olan çatışmalar hemen akla gelmektedir.

AYDINLIK Gazetesinin mansetlerinden PKK hiç inmiyordu. "PKK MIT'in organize ettiği bir örgüttür...", "Cani çeteler, PKK'lı cellatlar...", "Kürt halkını birbirine düşürüyorlar..." gibi bir yığın başlık ve yorumlar yayınlanıyordu. PKK da Aydınlikçılar; "İngiliz ajanı", "MIT ajanı", "Kemalizmin çanak yalayıcısı" şeklinde hitap ediyordu. PKK bu kişilere yalnız sözle değil eylemle de saldırıyor; yöne-ticilerini öldürüyor, AYDINLIK Gazetesinin Doğu ve Güneydoğu'daki dağıtımını engelliyor, bulduklarını yakıyorlardı.

Bugün Kürtçülük konusunda anlaşmazlıkları olmayan Abdullah ÖCALAN ve PDA'cılar neden o günlerde birbirlerinin can düşmanıydı?

53

Kim kime teslim olmuş veya uyum sağlamıştır bu bilinmez! Bu çelişkinin mutlaka bir cevabı olmalıdır. APO olsun onlar olsun, geçmişten günümüze politikalarında bir sapma olmadığını yayınlarında ve konuşmalarında iftiharla yineliyorlar. Ancak geçmişten günümüze bu değişiklikliğin nedeni merak konusudur.

PKK örgütü kurulup örgütlenmesine rağmen o yıllarda bir-iki istisna dışında hiç bir yayın faaliyetinde bulunmadan, hiçbir dergi çıkarmadan ve geniş anlamıyla hiçbir kitleye propaganda çalışması yapmadan eylemleriyle kamuoyunun gündemine gelip oturmuştur. Türkiye'de bu tür işler kolaydı ve bir serseri iki el ates ederse kahraman oluyordu. Örnek olarak; PKK'nin birkaç militanı köyündeki evinde yemek basında oturan M. Celal BUCAK'a saldırdıktan sonra olay kamuoyunda geniş yankılar uyandırdı, oldukça büyük bir kesim bu saldırıyı ister istemez oturup tartıştı. M. Celal BUCAK milletvekiliydi ve hem de etkili bir asiretin lideriydi. Dolayısıyla sade vatandaşlar, özellikle yöre halkı böylesi kudretli bir adama saldırabilir cesareti gösteren insanların olaganüstü kişiler olabileceklerini düşünmeye başladılar. Türkiye'de ve özellikle Doğu ve Güneydoğu bölgesindeki insanlarımızın düşünce yapısı üzülmeye başlandı. Onların toplumsal yaşamlarında M. Celal BUCAK gibileri erisilmesi mümkün olmayan insanlardır. PKK militanları da BUCAK eyleminin nedenini basta sempatanlara olmak üzere yetisebildikleri tüm insanlara abartılı bir şekilde anlatmaya başladılar. Denildi ki; "...M. Celal BUCAK, TC. Sömürgecilerinin Kürdistan'daki en büyük dayanaklarından birisidir. TC. Kürdistan'da Celal BUCAK gibileri sayesinde ayakta duruyor, o bir baskı unsurudur. Halkımızın talebi, arzusu üzerine PKK ona saldırmış ve cezalandırmak istemistir. Bundan sonra da Kürdistan da bu tür insanları kesinlikle yasatmayacağız.." Eylem, PKK örgütünün olduğu her yerde günlerce, aylarca konuşuldu, propagandanın temel malzemesini teşkil etti. Böylesi eylemler sayesinde PKK çeşitli çevrelere gözdağı vererek, halka örgütün çok güçlü olduğu imajını veriyordu. O tarihlerdeki nüfusuyla 100-150 bin kişilik BATMAN'da en fazla 30 kadar kadrosu, 100 civarında sempatanı, bu kadrolar ile sempatanların aile ve akrabaları vardı. Aile ve akrabaların örgüt mensubu çocuklarına sahip çıkmaları, koruma ve kollamaları, onları barındırmaları günün koşullarına göre anormal bir durum değildi.

54

Durum böyle olduğu halde PKK yöneticileri her yerde, "Batman bizim elimizde, şehir bizden sorulur" diyorlardı. 30 kişilik profesyonel eylemci kadro, sempatanlar ve ailelerinin de desteğiyle sürekli terör estirerek, sıradan vatandası sindirerek baskı altına alıyor, vatandaşlar; "Apocular BATMAN'ı isgal etmiştir, onlara karşı gelen canından olur" düşüncesine sahip olmuştular. Bölgede Apocuların etkin olduğu diğer şehirlerde de durum BATMAN'dan farklı değildi. Sadece kırsal kesimde durum biraz daha değişti. Herhangi bir yöredeki silahlı PKK grubu dayandığı asiret, kabile veya ailenin çocuklarını da yanına alarak, diğer asiret, kabile veya aileye saldırıyor, saldırı sonrası kendilerini barındıranların yanına gelerek yaptıkları eylemleri abartılı bir şekilde anlatıyor böylece o asiret yada kabilenin tüm insanlarını etkilemeye çalışıyorlardı.

Bu silahlı gruplar giderek yöre insanları üzerinde, ister istemez korku temelinde oluşan bir otorite haline gelmişlerdi. Özetlersek; ne kadar eylem, o kadar propaganda ve ajitasyon ve ne kadar eylem o kadar otorite...

Bu dönemde PKK'nin üzerinde durmadığı yayın faaliyetinin istisnalarını ölen örgüt militanlarının afisleri, "Kürdistan Devriminin Yolu" isimli bir kitap ve 4-5 tane de özel broşür teskil ediyordu. "BÜLTEN" isimli PKK faaliyetlerini içeren dergi de ara sıra yayınlanıyordu. Bildiriler hariç diğer yayınlar kadrolara yönelikti, bu kitap ve broşürlerin baskısının eline geçmesi istenmiyordu. Gerekçe olarak da "Diğer örgütler bizim fikirlerimizi çalmasınlar" deniyordu. Ama gerçek neden bu olamazdı. Bu gizlemenin altında yatan gerçeği yalnız Abdullah ÖCALAN biliyordu.

12 EYLÜL 1980 HAREKETİ VE PKK'NIN TAVRI

1979 Yılında PKK diğer örgütler gibi henüz gelişme içinde idi. Gelişmenin yarattığı büyük sorunlardan dolayı bir dağınıklık yaşıyordu. Öyleki Abdullah ÖCALAN meydana gelen gelişmelerin yükünü taşıyamıyordu. Çünkü örgütün bazı elemanları yakalanıyor, bazıları

55

çatışmalarda ölüyor, bazıları da varılan noktadaki durumun dehşetini görüp kaçıyor. Bir kısmı da hayatları pamuk ipliğine bağlı olarak geri dönülmez bir yolda oldukları için A. ÖCALAN'ın bir dediğini iki etmiyorlardı. 1980 yılında APO'nun etrafındaki çember daralıyor; herkese, her kesime saldırdığı, her gün bir yerlerde cinayetler işlettiği için herkesi düşman edindiği için binbir entrika ile etrafında oluşturduğu emniyet halkası giderek parçalandığı için çareyi yurt dışına kaçmakta buluyordu.

Abdullah ÖCALAN yurt dışına çıkışını değişik tarihlerde, değişik kişilere, değişik biçimlerde anlatmıştır. Bütün konuşmalarını ses bandına kaydettirdiği ve sonradan kitap, broşür haline getirdiği için de bütün söyledikleri PKK yayınlarında mevcuttur.

Apo yurt dışına ilk kaçtığı günlerde özetle sunları söylemektedir;

"..Mücadelemiz içerde boğulmak üzereydi. Elemanlarımız eğitimsizdi. Yurt dışına gittikten sonra ilk etapta 250 kişiyi yanına istedim. Amacım bunları kis boyu LÜBNAN'da askeri eğitime tabi tutup 1989 yılı NİSAN ayında yurt içine geri göndermekti. Böylece mücadelemiz eğitilmiş büyük bir güçle takviye edilmiş olacaktı. Çünkü esas mücadelemiz gerilla mücadelesi idi, gerillanın da temeli kırsal kesimdir. Ancak SİVEREK ve MARDİN dışındaki alanlarda şehirlere sikişip kaldık. SİVEREK ve MARDİN'deki mücadele ise asiretler ve kabileler savaşına dönüştü. Şu nedenle gerilla mücadelesini kırı

temel alarak yürütecek ve buna uygun eğitim görmüş elemanlara ihtiyaç duyduğum için yurt dışına gittim " demektedir. Bir başka yerde ise bu konuyu şöyle anlatmaktadır; "Mücadelenin sevk ve idaresini yurtsever aile evlerinde yürütüyordum. Çoğu aileler çekiniyordu, rahatsız oluyordu. Her ay bir şehirde değişik yurtsever ailenin yanında kalıyordum. En son AGUSTOS 1979 da URFA'da bir evde idim, çalışmıyordum. Bir yandan sıcaklar, bir yandan sinekler çekilecek gibi degildi. Yurtdışına çıkmaya karar verdim."

Apo'nun yurt dışına çıkışı ile ilgili daha birçok çeliskili açıklamaları mevcuttur. Fakat, isin asli biraz daha degisiktir; Abdullah ÖCALAN'I

56

yurt dışına çıkaran her kimse. O'na yurt dışında barınma yerleri temin eden ve bazı ilişkileri sağlayan herkime, Apo'ya şöyle bir talimat vermiştir; "1980 MAYIS ya da HAZİRAN aylarında Türk Ordusu MHP (Milliyetçi Hareket Partisi) ile işbirliği yaparak bir darbe gerçekleştirecektir. Darbeden sonra Türkiye'de bir iç savaş çıkacak, iç savaş koşullarında merkezi otorite gücünü kaybedecektir. Bir çok kentte ve bölgede darbeciler otorite kuramayacaktır. Dogu ve Güneydogu büyük oranda basi bos ve kontrolü zor bir sahaya dönecektir. Bu nedenle eğitilmiş bir askeri güce ihtiyaç vardır dolayısıyla çıkartabildiğin kadar adami yurt dışına çıkart, yurt dışındaki eğitimleriyle biz ilgileniriz." Abdullah ÖCALAN o dönemde yakın çevresine bu durumu birkaç kez ima etmiştir. Bir olayı söyle veya böyle anlatmak Apo'nun özelliğidir. Tüm davranışları ve konuşmaları sahtedir. Tıpkı devrimciliği gibi...

1991 yılı bahar aylarından birinde SİRNAK ilinin Köyünü

silahlı çetesiyle ziyarete (!) giden PKK'li Cemil BAYIK köylülerle sohbetinde sunları anlatıyor; "Benim başkan Apo ile aram çok iyidir, beni çok sever. Başlangıçta, şimdi partiden kaçan Kesire YILDIRIM 'a asik olmuştum. Fakat Kesire o günlerde kendisine yüz vermiyor ve uzak duruyordu. Başkan üzüntüsünden kahrolmak üzereydi ve bir gün bana; "Cemil arkadaş, ne olur Kesire arkadaşla konuş ona asik oldum karşılık vermiyor, bu şekilde devam ederse ben devrimciliği bırakıp Avrupa 'ya gideceğim " dedi. Ben de Kesire arkadaşını bulup konuştum. Kesire, "beni o tas yürekli, suratsız adama layık görüyorsan yapacak bir şey yok" dedi ve ikna oldu. Fakat daha fazla başkanla geçinemedi ve şimdi Avrupa 'da olan Avukat Hüseyin YILDIRIM'a kaçtı." Okurlara fazla bir açıklama yapmaya gerek yok sanırım...

Sonuç olarak geriye çekilme bu dönemde planlanmış, kararlaştırılmış ve Apo bunun uygulamasını üstlenmiştir. Ancak geriye çekilmede belirlenen sayıda kişi yurt dışına çıkarılamamış ilk etapta 60 civarında militan parça parça ülkeyi terk etmiştir.

1979 yılının KASIM ve ARALIK aylarında yurt dışına çıkan bu kişiler LÜBNAN'da SURIYE' nin kontrolündeki sahada 1980 yılı

57

NISAN ayının başına kadar eğitim görmüşlerdir. Eğitim gören militanlar gruplar halinde Dogu ve Güneydogu'nun 3 noktasında üslenmek üzere Türkiye'ye gönderilmişlerdir. Bu üç ana üs bölgesi ADIYAMAN, TUNCELI ve SASON'dur. Gerilla gruplarının koordinatörlüğüne de Kemal PIR atanmıştır.

Ancak, hesapların yanlış çıkması, MHP ortaklı bir darbe değil de, Silahlı Kuvvetlerin emir komuta zinciri içerisinde yönetime el koyması, halkın bu hareketi kabullenmesi, kabul etmeyenlerin azınlıkta ve dağınık olması bir iç savaş umidinde olanların beklentilerini bosa çıkarmıştır. Bunun üzerine yeni bir plan gündeme gelmiştir. Bilindiği üzere askeri yönetimler özellikle getirmiş oldukları kısıtlamalar nedeniyle geniş yığınlarca pek sempatik karşılanmazlar. Ancak Türkiye'deki örgüt ve eylem enflasyonunun karşısında yeni bir otorite gören halk, tercihini tereddütsüz olarak askeri yönetimden yana koymuştur. Hatta sıradan vatandaşları bir yana bırakın, 12 EYLÜL öncesi PKK yataklıları ve sempatizanları dahi askeri yönetimi desteklemişlerdir. Birçok yerde yakalanmamak için eski sempatizanlarının kapısını çalanlar "Bari bir gece olsun barındırın" ricalarına karşılık "Geçti Bor 'un pazarı" cevabını almışlardır. Yeni plan süratle geri çekilmez ve örgüt meydanın boş olmadığını anladığı için ne kurtarırsam kârdir mantığıyla kalan tüm gücünü yurt dışına çekmiştir.

GERİ ÇEKİLME SARTLARI VE SEÇİLEN ALAN

Abdullah ÖCALAN 1979 yılının EYLÜL ayında SURIYE'ye geçmiş, SAM'da karargahını kurduktan sonra SURIYE kontrolündeki LÜBNAN sahasında bulunan FILİSTİN kamplarında militanlarına eğitim olanakları sağlamıştı. Eğitimlerini tamamlatarak yurt içine soktuğu adamlarıyla önemli bir vurucu unsur kazanıyor ve PKK'nin Türkiye faaliyetleri takviye edilmiş oluyordu. Buna rağmen örgütün gücünde hızlı bir asınma söz konusuydu.

Şehirlerde eylemler yapmalarına, hatta güçlerinin azamisini kullanarak buldukları her yerde 21-28 NİSAN tarihlerini KIZIL HAFTA ilan

58

etmelerine rağmen asınma devam ediyordu. Burada belirtmek gerekir ki; 21-28 NİSAN tarihlerinin PKK ve Kürtçülük açısından hiç bir özelliği yoktur. Sadece 24 NİSAN Dünya Ermenilerinin Ermeni Katliamını anma günüdür. Evet, bütün bu eylemlere rağmen örgütün çok sayıda kadrosu yakalanıyordu. Birçok sempatizan birçok baskı ve tehdide rağmen terk ediyordu. Kırsalda..... lan yedegine almış olmasına rağmen

BUCAKlarla bas edemiyordu.

MARDİN kırsalında ise KUK (Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları) ile silahlı çatışmalar devam ediyordu. Bir yandan PKK'nin içine yuvalandığı köylüler, diğer yandan bu köylülerin düşmanı durumundaki KUK taraftarı olan köylüler, her türlü yöntemle birbirlerinin kökünü kazımak için çaba sarfediyorlardı ve adeta ölümlü bir kan davası sürüp gidiyordu.

Geri çekilme planları SAM'da yapılmıyordu. Plana göre şehirlerdeki militanlar önce kırsala çekilecekler, kırsal kesimdeki belli noktalarda bir araya gelecekler ve buralardan da peyderpey önceden ayarlanmış klavuzlar vasıtasıyla SURIYE'nin sınır kasabası olan KAMISLI, AMUDIYE, DERBESİYE ve KOBANI'deki intikal noktalarına ulaşacaklardı.

ADIYAMAN, KAHRAMANMARAS, GAZİANTEP ve SAN-LİURFA'daki militanlar S.URFA ilinin BİLECİK ve SURUÇ ilçelerinden, diğer alanlardakiler ise MARDİN ili kırsal kesiminde toplanarak NUSAYBIN sınırından geçiş yapıyorlardı.

SURIYE sınır kasabalarında toplananlar ise bir müddet buralarda kaldıktan sonra karayolu ile SAM'a, SAM'dan da yine plan gereği daha önceden tesbit edilmiş FILİSTİN DEMOKRATİK KURTULUS

CEP-HESI'nin LÜBNAN daki askeri karakollarına beser onar kisilik gruplar halinde dagitiliyorlardi.

Burada bir hususa deginmekte yarar görüyoruz; PKK'ya göre Kürdistan 4 sömürgeci devlet tarafından pay edilmiş ve 4 parçaya ayrılmıştır. Bu dört devlet de ulusal kurtulus mücadelesi veren PKK'nin düşmanı idiler. Bu düşman ve sömürgeci devletlerden bir tanesi SURIYE idi.

59

Yurt dışına çıkma emri alan PKK militanları LÜBNAN'a gideceklerini biliyorlardı. Ancak düşman bir ülke olan SURIYE topraklarından nasıl geçip LÜBNAN'a gideceklerini düşünüyorlardı. Gidecekleri LÜBNAN toprağının SURIYE'nin kontrolunda olduğunu ise hiç bilmiyorlardı. Haklı olarak bu yolculuktan çok endişeli idiler. Abdullah ÖCALAN bu durumdan da istifade etmek için rehberlere "Bizimkileri Suriye 'den Lübnan 'a getirirken çok gizli hareket ediyormussunuz gibi davranacaksınız..." şeklinde talimat veriyordu. Halbuki grupları SUR-IYE-TÜRKIYE sınırından alıp LÜBNAN'a ulaştıran rehberlerin hepsi SURIYE İstihbarat görevlileri idiler.

O günleri ve o gerçekleri yasayanların çok az bir bölümü bu gün hala örgüt içersindedirler ve onlar mutlaka bu güne kadar daha yüzlerce böyle gizli kapaklı işlere tanık olmuşlardır.

PKK, 1970li yıllardaki toplumsal dalgalanmaların, o günlerin şartlarında meydana gelmiş doğal bir örgüt olsaydı 12 EYLÜL sonrasını da diğer bir yığın silahlı-silahsız örgüt gibi karşılayacaktı. Yani, bir çeşit mücadele şartları daraldığı için, toplumsal hareketler durulduğu için, Apolitik bir döneme girildiği için yeni koşullara uygun bir çalışma tarzını benimseyecekti. Fakat PKK kuruluşunda ve amacında bir farklılık olduğu için 12 EYLÜL dönemini ve sonrasını kendi güç ve imkanlarının çok çok üstünde olan ve o düzeydeki bir örgütün hayal bile edemeyeceği ilişkiler sayesinde farklı bir biçimde karşıladı. LÜBNAN'da güçlerini FKÖ (Filistin Kurtulus Örgütü) ye yakın bir statüde konumlandırdı..

Diğer örgütler yurt içi ve yurt dışı ilişkileri bakımından PKK'-dan üstün olmalarına rağmen 12 EYLÜL sonrası ağır darbeler yaşıyorlar, bir, çoğu dağılıyor, bazıları çok az bir imkanla değişen şartlara yıllar sonra adapte olmaya çalışıyor, PKK ise çok kısa sürede yığınla imkanlara, özel statülere kavuşup kendisini garantiye alıyor. Demek ki, PKK'nin yurt dışı ilişkileri daha güçlü imiş! Demek içi birileri PKK'ya "Yürü ya kulum." demişler. Bu çok düşündürücüdür. Aslında daha öncede belirttiğimiz gibi PKK'nin kuruluşundan itibaren sahnede son derece gizemli ve akil almaz olaylar vardır. Gerçi bu esrarengizliklerin bir kısmını Abdullah ÖCALAN zaman zaman ağzından kaçırılmıştır ve bir kısmını da hadiseler ortaya çıkarmıştır ancak, aydınlanan bölüm yeterli değildir.

60

İKİNCİ BÖLÜM

PKK LÜBNAN'DA

PKK'nin dağılmaması, derlenip toparlanması ve Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinin hazırlıkları için Lübnan sahası kendisine tahsis edilmisti. Lübnan sahasını kimlerin ne şekilde PKK için hazırlayıp tahsis ettiğine geçmeden önce, o günlerde Lübnan'ın durumuna kısaca bir göz atılmaktan fayda vardır.

Lübnan 1974 yılından sonra fiilen ikiye bölünmüştü. Doğu Beyrut ve Kuzey Lübnan'ın sahil seridi

Hiristiyan cumhurbaskani, Falanjist milisler ile Lübnan ordusunun bir kanadinin denetimindeydi.

Bati Beyrut ile Lübnan'in diger kesimleri ise sözde Müslüman bir basbakanin kontrolünde idi. Gerçekte bu bölüm Arap Baris Gücü adi altında Suriye ordusunun fiili işgali altındaydi. Suriye'nin işgali altındaki bu topraklarda ise FKÖ (Filistin Kurtulus Örgütü) bünyesindeki bir çok örgütün kamp ve karakollarinin yanisira LÜBNANli Dürzi ve Sii milislerin kamp ve karakollari bulunuyordu. Ermeni ASALA örgütünün bir kampi da ayrıca aynı bölgedeydi.

Hiristiyan ve Müslümanların çatismasini önlemek, Lübnan'in parçalanmasinin önüne geçmek için Arap Baris Gücü sifati ile burada bulunan Suriye Ordusunun, Hiristiyanların milis örgütlemesine karsilik Müslüman, Dürzi ve Siilerin de milis kamplari kurmalari, karakol teskilatlari olusturmalarina göz yumulmasi fazla anormal bir durum degildir. Aynı zamanda Israil'e karsi mücadele (!) veren ve halkinin önemli bir kısmi Suriye ve Lübnan'da mülteci konumunda olan Filistinlilerin de

61

Lübnan'da kamp ve karakol kurmalarini normal karsilamak gerekir. Dar bir mantik bu durumu anlayisla karsilar ancak aynı mantik Ermeni ASALA'nin ve Kürt PKK'nin Suriye kontrolündeki Lübnan topraklarında kamplar kurarak militan yetistirmelerinin nasıl mümkün olduğunu kavramakta zorlanir. Ama, yine de en sivri akilli olan; "Suriye Türkiye'ye düşman olduğu için PKK ve ASALA'nin kamplar kurmasina göz yumuyor" demek suretiyle isin içinden siyirilir.

Fakat bizce bu iş o kadar basit degildir ve biraz kurcalamakta fayda vardır. Fransiz manda yönetimince olusturulan Lübnan Cumhuriyeti Anayasasi'nda Hiristiyan-Müslüman çeliskisini canlı tutacak hükümler mevcuttu. Bu durum Lübnan'da ekonomik ve sosyal dengesizliklere sebep oluyordu. Ülke siyasi çekismelere sahne oluyor ve bu çekismeler sıcak savasa dönüşüyordu. Lübnan'da iç savasin 1974te başlayip sürekli devam etmesi, ülkenin ikiye bölünmesi ve ardından Suriye Ordusunun "Arap Baris Gücü" sifatiyla Lübnan'i işgal etmesi bahsedilen çarpikliklerin düzeltilmesi için degildi. Suriye, Lübnan'a parçalanmışligi sürekli kilma, hatta parçalanmışligi daha da artırarak devam ettirmek için girmisti. Bu durumdan kimin ne çıkari olabilirdi?

Soguk savasin bütün hizi ile devam ettigi o yıllarda Varsova Pakti adına Bulgaristan'in görevi; kapitalist ve bunların müttefiki durumundaki üçüncü dünya ülkelerinde yasa disii faaliyeti tezgahlamakti. Parçalanmış ve topraklari resmi hükümetçe denetlenemeyen Lübnan toprakları, kaçakçılıktan terörizme kadar her türlü yasa disii faaliyetin tezgahlanmasında aranip da bulunamayacak bir yerdi.

Suriye Ordusu'nun tüm silah ve teçhizatini karsilayan ve ekonomik yardımlar ile Hafiz Esat yönetimini iç muhalefete karsi ayakta tutan, askeri danışmanlarıyla iç güvenlik örgütleri olusturan Sovyetler Birliği ve müttefikleri, birçok görevin yani sıra Lübnandaki mevcut durumun devam ettirilmesi ve bu konuda Bulgaristan'la işbirliği yapma görevini Suriye Hükümetine verdiler. Suriye bu görevi seve seve kabul etti, çünkü Suriye'nin bu konuda baska avantajlari da vardı. Lübnan'da bulunan Suriye Ordusu'nun tüm masraflari Suudi Arabistan ve Kuveyt tarafından

62

karsilaniyordu. Yani Suriye Arap kamuoyuna; "Lübnan 'da Filistinlileri üslendirip silahlandırarak Israil'e karsi mücadele etmelerini sagliyorum, dolayisiyla bütün Arap ülkeleri bu konuda bana para göndermelidir.

" diyordu.

Arap ülkelerinden Suudi Arabistan ve Kuveyt, durumun böyle olmadığını bildikleri halde kendi vatandaşlarına sirin gözükmek için kesenin ağzını açmışlardı. Suriye ayrıca Sovyetler Birliğine; "Ben Lübnan'da kontrolüm altındaki sahada Kapitalist ülkelerin devrimci militanlarını barındırıp eğitiyorum bunun için bana para ve silah verin. " taleplerini rahatlıkla götürebiliyordu. Öte yandan Arap ülkelere, sosyalist ülkelere ve batı dünyasının demokratik kamuoyuna (!) diyordu ki; "Ben mazlum Filistinlilerin hamisiyim, İsrail'e karşı Filistinlileri destekliyor, barındırıyor ve koruyorum. Filistinlilere para yardımı yapıyorum zor durumdayım bana para verin... "

Dolayısıyla Suriye, Filistinlilere dışardan gelen her türlü yardıma da el koyuyordu. Buna karşı Filistinliler şiddetli bir şekilde itirazda bulununca 1976 yılında Filistinlilere karşı Tal El Zaatar katliamını düzenleyip otoritesini tesis etti.

Sorun daha sonraları giderek karmaşıklaştı ve Lübnan gerçek anlamda bir kördüğüm haline aldı. İsin bu hale gelmesinde Fransızların önemli etkileri olmuştur.

Suriye ve Türkiye arasındaki Hatay toprakları ve su sorunları da yabana atılmayacak etkenlerdir. Ancak burada önemli olan Suriye'nin Lübnan'ı uluslararası terör odaklarının barınma ve eğitim alanı olarak bazı güçler adına kullandırmasıdır. Oradaki kamplar için hiç kimse Lübnan hükümetini sorumlu tutamıyor çünkü fiili denetimi yok. Suriye ise; "Burası benim toprağım değil" diyebiliyor. Günümüzde Sovyetlerin veya Bulgaristan'ın olmaması da hiç önemli değildir. Ortadoğu ve Ortaasya üzerindeki emelleri belli olan ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere terör yaratıcılığı konusunda deneyimli bir profesyonel olan Suriye'nin patronluğuna çoktan soyunmuş durumdadır. Bu durumda Suriye'nin yeni patronu elbette PKK'nın patronu olacaktır.

63

PKK, militanlarını Lübnan'a ilk götürdüğünde militanlar FKÖ içinde yer alan ve Sovyetler Birliği güdümünde, pratik ilişkileri daha çok Bulgaristan ile olan Filistin Demokratik Halk Cephesi kamplarına beser-onar kişilik gruplar halinde dağıtıldılar. Denildi ki; "Biz Demokratik Cephenin Askeri statüsüne tabi olarak hareket edeceğiz. Bu tip Filistin örgütlerine askerlik yapmak için, Filistin davasına hizmet etmek için dünyanın birçok yerinden insanlar geliyor, bizim durumumuz da böyledir, yanlışlık yapmayın açık vermeyin..."

Bekaa Vadisi olarak bilinen bölgede gerçekten de sözde Filistin davası için savaşmak amacı ile dünyanın birçok yerinden gelmiş insanlar vardı. Ama bunların durumu gerçekten farklıydı.

PKK bu senaryo ile ilk etapta militanların kafasında yer edecek olan soru ve çelişkileri bertaraf etmiş oluyordu. Zaten bu elemanların hepsi Türkiye'de aranır durumda olduklarından ve yine çoğu genç, tecrübesiz, herhangi bir hayat sorumluluğundan yoksun bulduklarından sanki oyun oynuyorlarmış gibi attıkları her adımın macera yönünü ön plana çıkarıp bunun zevki ile gün geçiren kişilerdi. Türkiye'den kaçarak yakalanma korkusundan kurtulmuşlardı. Film ve romanlarda olduğu gibi sınırdaki askeri, mayın tarlalarını, yabancı ülke topraklarını geçmişlerdi ve bütün bunlardan sonra Lübnan'a ulaşılmışsa gerçeklerin ne önemi olabilirdi. Gerillacılık romantizmi her şeyi toz pembe göstermeye yetiyordu.

İşte bu ruh halindeki insanlar, Abdullah ÖCALAN'ın ve onun efendilerinin işlerini son derece kolaylaştırıyordu.

Fakat zaman ilerledikçe ve toplam 150 kişiyle Lübnan'a çekilme tamamlanınca Filistin davasının ve Gerillacılığın gerçekleri kısmen anlaşılmaya başlanınca "Niçin Avrupa'ya değil de Lübnan'a?" sorulan sorulara başlandı. Ama bu soruların sorulduğu tarzı, kavramaya yeni başlayan bir çocuğun annesinin eteğini çekerek "sune?bu kim?" türünde ve çevresini algılamaya çalışması gibi birseydi. Çünkü APO'nun adamlarının görgü ve kültür düzeyleri çok kısıtlıydı. Çoğu kendi köyünün mer'asından öteye bir yeri tanımamıştı, en ileri olanlar bile

64

Güneydoğu'daki bir şehrin gecekondu sokaklarında hayata gözlerini açmış, mahalle ilkokulunu bitirmiş sonra da eline bir silah alarak iki-üç adam öldürmüştü. Bu nedenle içinde bir nokta kadar yer işgal ettikleri birtakım uluslararası çapta tezgah ve dümenleri algılamaları ve yorumlamaları beklenemezdi.

Sorular başlayınca Abdullah ÖCALAN bir takım denetim mekanizmaları kurmaya başladı ve "Niye Avrupa değil de Lübnan?" sorularına karşılık şu açıklamayı yaptı:

"Avrupa ülkeleri emperyalist ülkelerdir. Hepsi NATO üyesi ve Türkiye'nin müttefikleridirler. Her ne kadar bugün Türkiye'den giden kaçaklara kucak açıyorlarsa da bu işi Türkiye ile anlaşmalı olarak yapıyorlar. Oraya giden devrimcilere rahat imkanlar sağlayarak, onları işe ve okullara yerleştirerek, yaşamlarını düzene sokarak rahata alıştırıyorlar ve devrimci özlerini bosalıyorlar. Dolayısıyla onları Türkiye adına kendi emperyalist çarkları arasında pasifize ediyorlar. Eğer bizde Lübnan'a değil de Avrupa'ya gitseydik bizim de sonumuz farklı olmazdı. Bizim için en ideal geri çekilme alan Lübnan'dır. Eğer sabrederseniz bu konuda ne kadar haklı olduğumu göreceksiniz."

APO'nun bu açıklamaları birçok küçük beyin tarafından çok parlak bir yorum olarak değerlendiriliyor, üstün öngörüsünden bahsediliyordu. Gerçekten Avrupanın mülteciler için bir şeyler yaptığı kesindi fakat bunlar Türkiye için veya Türkiye adına değildi.

1980 yılında başlayan geri çekilme 1981 yılında 150 kişi ile tamamlanmıştı. Bir miktar militan da Avrupa'dan ve Libya'daki işçilerden temin edilmiş, toplam sayı 200 kişiyi bulmuştu. Örgütün yönetici kadrosundakiler hariç diğerleri Filistin Demokratik Halk Cephesi karakollarına dağıtılmışlar, olacakları bekliyorlardı.

APO ise Sam kentindeki karargahında çeşitli kesimler ile ilişki halinde bundan sonra yapılacak işlerin planlamaları ile uğraşıyordu.

PKK Merkez komitesi üyelerinden Cemil BAYIK, Beyrut'la kurmuş olduğu karargahta grupları dolayarak nabız yokluyor, "Bundan sonra ne

65

olacak?" sorularına "Bekleyin zamani gelince sizlere bir açıklama yapılacaktır" diyerek zaman kazanıyordu.

Biraz sesini yükseltenler ise; "Nankörlük yapmayın, parti size el atmasaydı şimdi zindanlarda çürüyor olacaktınız. Halinize sükredin, örgütün en şanslı insanlarısınız, ayrıca geçmiste de abartılacak öyle ahim sahim bir mücadeleniz yok!" cevabını alıyorlardı.

PKK militanlari Lübnan'da Filistinlilerin yanma gitmeden önce Filistin Gerillalarını, Filistin savaşçılığını, kahramanlığını efsanevi bir düzeyde görüyorlardı. Fakat içlerine girdiklerinde onların da diğer insanlardan farklı olmadığını kısa sürede anladılar. Onca uluslararası maddi ve manevi desteğe rağmen ortada gözle görünür bir şeyler yoktu.

Bu durumun yarattığı hayal kırıklığı PKK yönetimi tarafından fark edilince, gerilla ve gerillacılığa olan güven sarsılmasın diye; "Bunlar mülteci, liderlikleri devrimci değildir. Kendi topraklarında savaşıyorlar, bol para ve imkan dirençlerini kırmıştır..." yalanlar söylenmeye başladı.

Nihayet Abdullah ÖCALAN, 1981 yılı Haziran ayında Sam'dan Lübnan'a geçerek Suriye sınırında ve Lübnan toprakları içerisinde bulunan ayrıca daha önce kararlaştırıldığı kesin olan, Suriye ordusunca özel olarak korunan ve Filistin Demokratik Halk Cephesinin cephaneliklerinin bulunduğu HELVE Kampı'ni tamamen PKK'ya tahsis ettirdi.

PKK 1. Konferansı HELVE Kampında yapılacaktı. Filistin karakollarına dağıtılan gruplardan ileri düzeyde bulunan ikiser-üçer kişi seçilerek kampa çağırıldılar. Böylece değişik yerlerden yaklaşık 60 kişi PKK 1. Konferansına katılmak üzere bir araya gelmiş oldular. Ayrıca 20 kadar militan da nöbet, yemek ve benzeri işler için kampta bulunuyordu.

Konferansa katılmak üzere çağrılan kişilerin tamamına yakın bir bölümü, daha önce herhangi bir konferansa veya kongreye katılmış değildi. Okudukları ve duydukları kadarıyla biliyorlardı ki; bu bir parti toplantısı ise ve çağrılan kişiler delege olarak çağrılmış iseler, konferansın gündemine ilişkin görüşlerini yazılı ya da sözlü olarak dile

66

getirirler. Konferansta geçmiş faaliyetlerin muhasebesi yapılır, içinde bulunulan durum ve geleceğin hedefleri saptanır. Yeni çalışma döneminin ilkeleri ortaya konur. Fakat çeşitli zıt görüşler ortaya çıkacağından, çoğunluğun görüşü konferans sonuçlarına egemen olur. Karşıt görüşlüler ya genel çoğunluğa tabi olurlar, ya da ortaya çıkan yapının dışında kendilerine yeni bir yol çizerler. Bu nedenle ki, konferansa katılmak üzere HELVE Kampına gelen herkes kendi görüşlerini özet olarak yazılı hale getirmişti.

Toplantının başladığı gün doğrudan divan masasına geçip oturan Abdullah ÖCALAN daha önceden kararlaştırdığı iki militanı divan başkanı yardımcısı olarak yanına aldı ve böylece konferans divan başkanlığı kurulmuş oldu.

Konferansın gündemi ve bu gündemin geniş bir değerlendirmesi daha önceden APO tarafından yapılmış, "POLİTİK RAPOR" adıyla broşür halinde basılmıştı. Bu broşür konferanstan bir hafta önce zaten bütün militanlara okutulmuştu. Buna göre gündem özetle şöyleydi:

- PKK örgütünün geçmiş faaliyetlerinin değerlendirilmesi,
- İçinde bulunulan dönemin özellikleri ve bu dönemin görevleri,
- Gelecekteki faaliyetlerin genel bir planı.

Bu gündem çerçevesinde konferans isimli eğitim çalışması başlamış oldu.

APO; "Hepiniz suçlusunuz" diye söze basladı. "Parti adına sizleri yargılamaya kalksam hepinizin cezası idamdır!"

"Hiçbiriniz geçmişte görevlerinizi yapmadınız. Hepiniz parti ilke ve talimatlarına ihanet ettiniz. Fakat önderliğin doğru kararları sayesinde büyük hatalarınıza, amatörliğünüze, pespayeliğinize rağmen partimiz PKK çok büyük başarılar elde etti. Bundan sonra tek bir şansınız vardır, geçmişte işlediğiniz büyük hatalardan ders çıkartmak ve gelecek ile ilgili POLİTİK RAPOR 'da öngördüğümüz çalışma ve görevler doğrultusunda çaba sarf etmektir."

67

Apo, ayrıca bir yığın tehditle konuşmasını sürdürüyor ve herkesi psikolojik olarak sindiriyordu:

"Hepiniz bundan birkaç gün önce zavallı durumda idiniz. Basınızı sokacak bir yer bulunuyordunuz, bir lokma ekmeğe muhtaçtiniz! Eğer sizlere el olmasaydık şimdi çoğunuz ya ölmüş olacaktı ya da zindanlarda idami bekliyor olacaktınız. Aileleriniz, ananız, bacınız da sizi kurtaramazdı. Ama, biz sizleri kurtardık, şimdi rahatınız yerinde, kar-ninizi doyuruyorsunuz, aç ve açıkta değilsiniz!"

Bunun üzerine herkeste bir suçluluk duygusu oluşmaya başladı. Herkes konuşmak üzere hazırladığı yazıyı katlayıp cebine koydu. Muhataplarını sindirdiğini fark eden Abdullah ÖCALAN; "Şimdi sizlere söz hakkı vereceğim konuşmanızı yapabilirsiniz." dedi. Konuşmaya cesaret edebilen birkaç üst düzey elemanı papazın önünde günah çıkarır gibi süklüm püklüm bir vaziyette kendi kendilerine çamur "atmaya" başladılar. Sözümona özelestiri yapıyorlardı. "Biz ettik sen etme!" türündeki konuşmalar sürüp gitti.

Bu konuşmalardan sonra diğer militanlar da şöyle bir fikir oluştu; geçmişte örgütün tüm yükünü sırtlanmış olan birçok eylemi canı pahasına gerçekleştiren bu üst düzey elemanlar eğer kendilerini suçlayarak konuşuyorlar ise bizim söyleyecek neyimiz olabilir?

Kısaca, birkaç merkez komitesi üyesi dışında hiç kimse 11 gün süren konferans! boyunca konuşmaya cesaret edemedi,

Fakat, Resul ALTINOK (DAVUT) isminde bir merkez komite üyesi defalarca bir şeyler söylemek istemesine rağmen Abdullah ÖCALAN tarafından hep susturuldu. Dolayısıyla 11 gün bir eğitim çalışması ve beyin yıkama faaliyeti olarak geçti. Bu yetmiyormuş gibi konferansa katılanları küçük gruplara ayırarak yaklaşık iki ay boyunca POLİTİK RAPOR içeriğini ezberletti, kelimenin tam anlamıyla beyin yakıyordu. APO bu militanları bir müddet sonra diğer gruplara gönderip yapıyı homojenleştirmeyi düşünüyordu. Çalışma sonunda herkes artık birer APO maketi olup çıkmıştı.

68

APO'nun konferans sırasındaki tavrını kısmen de olsa detaylandır-mamızın nedeni; onun örgüt kongrelerini, konferanslarını ve toplantılarını hangi mantıkla düzenlediği, elemanlarının fikirlerine ne derece ilgi duyduğu, onları hangi gözle gördüğü anlaşılabilir. PKK'da en üst düzeyde yaratılan bu anlayış alta doğru aynen yansimistir.

Denilebilir ki: Apo elemanlarının fikirlerine saygı duymuyor, onlara değer vermiyor o halde niçin

kongreler, konferanslar, toplan-tilar düzenliyor, maksadi nedir? Elbette bir maksadi vardır. Bu tür toplantılar yapmakla her seyden önce yargilama isini soyut bir kuruma havale ediyor. Aslında kendisi olan PKK'yi bir kurum olarak mesrulastiriyor. Faturalari bir kurum adina kesmis oluyor fakat PKK'da kendi önemini vurgulamaktan da geri durmuyor. Yani ben olmazsam PKK da olmaz havasini her seferinde yaratmayi ihmal etmiyor. Ikincisi; bu toplantilar vasitasiyla "EGO" lan canlandiriyor, kisileri atesliyor. "Kongre üyesi, Kongre delegeesi, Merkez Komite üyesi ...vb." gibi sifatlarla katilanlari yeni görevler için ümitlendiriyor. Üçüncüsü; bu tür toplantilar eğitim çalismasi seklinde geçtiği için çeşitli bölgelerde faaliyet yürütecek olanlari ayni potada eğitip tek tip insan yaratıyor. Ayrıca bu toplantilari bir akit olarak ilerde toplantiya katilanlara karsi kullaniyor. Örneğin; "Falan toplantida su kararı almadik mi? Hepiniz onaylamadiniz mi?" gibisinden dikte ettirdigi fikirleri bir ittifak senedi olarak kullaniyor. Bunlar APO'nun çok kurnazca uyguladigi taktiklerdir.

Sonuç olarak; PKK 1. Konferansi (15-26 TEMMUZ 1981) geçmisiin degerlendirmesini yapmak, gelecegi planlamak gibi hususlar bir yana; esasında yurt disindaki elemanlari zaptu rapt altına almak, onlara dolayli veya direkt olarak gözdağı vermek maksadiyla tertiplenmistir. Lübnan'da bulunan PKK elemanlari Abdullah ÖCALAN tarafından bizzat tehditlere maruz kaldiklari gibi, Demokratik Cephenin çeşitli karakollarında bulunan diger gruplar da Cemil BAYIK tarafından tehdit ediliyorlardı.

Tehdit ve baskilar ile iyice sindirilen ve hatta çeşitli entrikalar ile birbiri aleyhine kiskirtilan elemanlara bir de yeni dönemin çalışma programi dayatildi.

Programda kisaca söyle deniyordu: "Bizler Lübnan'a yeniden güç

69

toplamak yeni mücadelemize uygun bir hazirlik yapmak için geldik. Canimizi kurtarmak, karnimizi doyurmak için buralarda bulunmuyoruz. Hazirliklarimizi hizla tamamlamaliyiz. Hazir oldugumuzda uygun bir biçimde yeniden ülkeye dönüp, mücadeleye kaldigimiz yerden devam edecegiz."

PKK örgütü hazirliklar için de sunlari öngörüyordu: "Partimiz PKK yi ülke içinde yeniden insha edecegiz. Teorik olarak partinin ülke içinde nasıl insha edileceğini buradaki çalismalar sirasında kavrayacagiz. Parti önderliğinde gelisen ve halkin katilimiyla olusacak halkin siyasi katilim ve yürütme gücü olan Kürdistan Ulusal Kurtulus Cephesi 'nin teorik olarak ne sekilde olusturulacağını buradaki eğitim faali-yetle-rinde kavramamız gerekiyor. Mücadelemizi zafere götürecekt temel güçlerden birisi olan Kürdistan Halk Kurtulus Ordusu (ARGK)'nun insasi için gerekli bilgileri de burada kavramamız gerekiyor."

Çok geçmeden Abdullah ÖCALAN bu üç ana konuda üç kitap hazirleyip bastirdi. Bu kitaplar: ÖRGÜTLENME ÜZERINE, KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUS PROBLEMI ve KÜRDİSTAN'DA ZORUN ROLÜ isimli kitaplardır.

Tüm grupların eğitim çalismalari bu üç kitapta belirtilen konularda yogunlasti. Bir yandan HELVE Kampında (Simdiki Mahsum KORKMAZ Akademisi) askeri eğitim çalismalari baslatildi diger yandan da siyasi eğitim çalismalari aralıksiz sürdürüldü. Bu süreçte PKK militanlari düşünmeyi bir yana birakin nefes almaya bile vakit bulamadılar.

Planlanan faaliyet için çok sayıda insana ihtiyaç vardı. Tekrar Türkiye ile temas kurulup niteligi ne olursa olsun eleman teminine çalisildi. Nasıl olsa eğitim adaylari için barınma yeri, yiyecek, askeri malzeme ve benzeri sorunlari çözenler çözmüştü. Bu dönem eğitim çalismalarında elemanlari istahlandirmek için; "Sizler gelecegin komutanlari ve halkin önderlerisiniz. Hadi bakalim gösterin kendinizi! Sizlere verilen

görevlere layiki ile sahip çikin." deniliyordu.

Çalışmalar sırasında 1978lerden başlayarak basta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki Türk işçileri arasında amatör

70

düzeyde sürdürülen PKK faaliyetleri; ilk defa 1981 yılının sonlarında "AVRUPA BÜROSU" ismiyle yemden ele alındı.

Avrupa ortamının çeşitli özelliklerinden dolayı Abdullah ÖCALAN, kendisine çok bağlı olanları seçerek gönderdi. Bu elemanlara şu görevler verildi:

- Avrupadaki işçiler arasından özellikle, genç olanlardan eleman temin ederek Lübnan'a göndermek,
- Yine işçiler arasından çeşitli yöntemler ile para toplayarak bu paraları Sam'daki PKK yönetimine göndermek,
- Türk işçileri basta olmak üzere çeşitli kuruluşları ve kamuoyunu etkilemek,
- PKK'nin yayın faaliyetini organize etmek, gazete, kitap, dergi, broşür, afis ve benzerlerini basıp çoğaltmak. Bu amaçla ilk is olarak bir yayinevi kurup bir matbaa satın almak.

PKK 2. KONGRESİ VE ORTAYA ÇIKARDIĞI BAZI GERÇEKLER

Abdullah ÖCALAN 1980 yıllarının son aylarından başlayarak gerek Türkiye'den ve gerekse Avrupa'dan Lübnan sahasına götürdüğü tüm elemanlarını siki bir denetim altında, bir noktadan sonra adeta rehin alarak yeni görevlerine hazırlarken; onların elde tutulması, kafesten uçup gitmemeleri için ne mümkünse ve hangi yöntem geçerli ise onu yapıyordu.

Biliyordu ki; eylemsizlik PKK'nin sonu demektir. PKK'ya hayat veren can ve kan katan eylemlerdir. Bu nedenle çeşitli hikayeler uyduruyordu.

Gerçi kimse o şartlara rağmen Lübnan'dan kaçıp Türkiye'ye dönmek istemezdi çünkü, Türkiye'de siki yönetim vardı ve kendileri aranır durumda idiler. Ama yine de Lübnan'daki elemanların gözlerini

71

korkutmak için, onların birbirlerini denetlemeleri için; "Türk istihbarati yurt dışında PKK'li avına çıkmıştır. Her an bulunduğumuz eve, kampa ya da karakola baskın düzenleyebilir. Hatta içimize adamlarını sızdırmış olabilir, gözünüzü dört açın, en ufak kuskulu hareket yaparı sorumlulara bildirin. Kuskulu hareketi kim yaparsa yapsın es geçmeyin." talimatı veriliyordu.

Bütün bunlara rağmen mevcut ortamın dışına çıkmaya çabalayanlara, örgütü terk edip Avrupa'ya geçmek isteyenlere alttan alta olmadık iftiralar ediliyor, "Aslında bu iflah olmazın tekidir, geçmişte de birçok suç işledi, kimbilir belki de Türk istihbaratının adamıdır." şeklinde damgalanıyordu.

Öte yandan ayrılmak isteyen kişiye; "Sen bir bunalım geçiriyorsun sağlıklı düşünemiyorsun, zamana ihtiyacın var, sana yardımcı olalım. Aslında iyi bir insansın, bunca emeği tepmen doğru değildir." denilerek oyalanmaya çalışılıyordu. Eğer kişi kararlı ise bu sefer biraz daha sert uyarılar yapıyordu; "Senin örgütte belli bir geçmişin var. Bir çok şeyi biliyorsun, ayrılırsan MIT mutlaka sana el atacaktır. Seni böyle bırakmamızı bizden bekleyemezsin!"

Aslında bu tür kişiler derhal kursuna dizilir ya da bir komplo ile ortadan kaldırılırdı; fakat 1981-82 yıllarının ortamı bu işler için elverişli değildi. Bu yıllarda biriktirilen bu tür insanlar 1983 yılından itibaren teker teker örgüt tarafından öldürüldü. Ayrılmak isteyenler kısa sürede diğerleri tarafından yalnızlık ve tecrit ortamına sürükleniyorlardı. Adeta afaroz edilmiş gibi yalnız kalan bu kişiler, panige kapılıp saldırganlaşıyorlardı. Yıllarca söyleyemedikleri şeyleri açıkça söylemeye başlıyorlardı, APO'yu tenkit ediyorlardı. Bu sefer APO; "Ben demedim mi bu adam MIT ajanıdır diye, ajanlık yapamayınca çıldırdı. Bakın PKK'ya olan düşmanlığını açıkça ilan ediyor, siz olsanız bunu besleyip barındırmaya devam eder misiniz?" diyerek sahneye çıkıyordu. Bunun üzerine diğerleri, bir MIT ajanıyla konuştu demesinler diye ilişkilerini tümenden kesiyorlardı. O yıllardaki PKK Gaziantep Bölge sekreteri ve parti merkez komitesi üyesi Abdullah KUMRAL ve daha birçok kişi bu duruma itildiler.

72

Sonları da tabii ki dramatik bir ölümle sonuçlandı.

Diğer taraftan sadece baskı ve sindirme yöntemleri kullanılmıyordu. Militanları canlı tutmak onları çalışmaya sevk etmek uğruna da bazı çabalar sarf ediliyordu! Bu maksatla eğitim kamplarına özellikle Sam ve Beyrut'ta görevli Bulgar, Sovyet ve Kübalı, "DIPLOMATLAR!" getiriliyor, bu diplomatlar kamptakilerin hal ve hatirini soruyorlar moral verici konuşmalar yapıyorlardı.

Bu ziyaretlerle ilgili olarak APO; "Artık basta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler, devrimci demokratik örgütler bizimle tanışmak, bizi yakından görmek için harekete geçtiler. Galiba bizim haklılığımızı kavradılar. Ayrıca bölgedeki antiemperyalist güçler de durumumuzdan etkilenmeye başladılar. Bu gelişmeler bizim için büyük avantajlar yaratıyor. Bundan yararlanmalıyız, bu tarihi bir fırsattır. '•' diyerek tezgahlanan oyunun görünen ya da gizlenemeyen ve yahut açık olmasında fayda görülen kısımlarını kendiliğinden iradeleri dışında oluşan şeylermiş gibi göstermeye çalışılıyordu.

Çalışmalar hızla sürüp giderken, 1982 yılının Haziran ayında İsrail Güney Lübnan'da üslenmiş olan Filistin kamp ve karakollarına karşı topyekün bir hareket başlattı. Bu hareket neticesinde Filistinliler önce Batı Beyrut kesimine hapsedildiler ardından da Lübnan'dan sürüldüler. Filistin gerillaları Kuzey Afrika'daki Arap ülkelere Fas, Tunus ve Cezayir'e kaçtılar, bir kısmı da Güney Yemen ve Suriye'ye sığındı. Bu hareket sırasında Suriye ordusu İsrail ile bir günlük hava çatışmasına girdi ise de Güney Lübnan'daki kara hareketine karışmadı. İste o zamana kadar Güney Lübnan'daki Filistin gerillaları arasında kendilerini saklamış olan PKK'liler topluca Suriye'ye geçtiler. Fakat 20 kişilik bir grubu gene HELVE Kampında bıraktılar. Suriye'ye geçen PKK militanlarına kısa sürede Sam, Halep, Kamışlı gibi yerlerde onlarca ev tahsis edilerek garantiye alındılar. Bu evlerde yaklaşık olarak 300 PKK'lı militan barınıyordu. Bunları her ev bir grup olmak şartıyla ki her evde 8-10 kişi barınıyordu teorik eğitime devam ettiler. Disari çıkmaları ve gezmeleri yasaktı. Aylarca kalınan bu evleri hiç kimse terk etmiyordu.

73

Yiyecek ihtiyaçları APO tarafından görevlendirilmis ve Suriye "EMIN KAVMIYYE-MILLI ISTIHBARAT" isimli merkezi istihbarat örgütünün kimliklerini tasiyan kisilerce karsilaniyordu. Bu kimlikler özel ve güvenilir kisilere verilmisti.

PKK bu arada bir grup adamini da Iran ve Kuzey Irak'a yerlestirmisti. Iran'dakiler Iran istihbarat teskilatinin bilgisi dahilinde Kuzey Irak ve Türkiye'ye komsu Urmiye sehrine yerlestirildiler. Oradan hem Türkiye'ye hem de Kuzey Irak'a giris çikis yapabiliyorlardi. Iran'a geçislerini Suriye Hükümeti, Iran ile anlasarak uçakla göndermek suretiyle saglamisti.

1982 yilinda Irak hükümeti Iran ile olan savastan dolayi Kuzey Irak bölgesini tamamen kontrolsüz bırakmis bu nedenle, Kuzey Irak'ın uçsuz bucaksiz daglari, vadileri ve derelerinde Mesut BARZANI'nin Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) denetiminde bir tampon bölge olustumtu. Celal TALABANI'nin Kürdistan Yurtseverler Birligi (YNK) da oradaydi ama esas kontrol Irak KDP'sinde idi.

Ingiliz piyonu seyh Mahmut BERZENCI'den sonra Irak'taki Kürtçülük faaliyetleri adeta BARZANI'ler ile özdeslesmistir. Tarihte ilk defa Kürtler adina Siyasi Parti kuran Molla Mustafa BARZANI'dir. Hatta BARZANI KDP'si sadece Irakta degil Türkiye, Iran ve Suriye'de etkiler bırakmis, buralarda da KDPler kurulmustur. Molla Mustafa Barzani, Sovyetler Birliginde yetistirilmis ve kendisine askeri rütbelerde verilmiş olmasına ragmen asla akil disi komünizme yanasmamis, Kürt halkini Sovyet usakligi gibi serefsiz sifattan her zaman korumustur. Molla Mustafa'nin ortaya çıkisi kisaca şöyledir;

Ingilizler, 1933 yilinda Irak'i Kral FAYSAL'a teslim edip ve o zamanlara kadar Arap muhalefetini dengelemek maksadiyla yedeklediği Kürt asiretlerini yüzüstü birakinca bu asiretlerden en derli toplu ve organize olan BARZAN asireti ayaklaniyor ve isyan 1945lere kadar devam ediyor. Isyanin baslangıçtaki lideri Ahmet BARZANI daha sonra ise küçük kardesi Molla Mustafa BARZANI'dir. Molla Mustafa, 1945 yilinda Iran'a geçerek Rusların kurdurmuş olduğu "MEHABAT KÜRT

74

CUMHURİYETİ" içinde yer alıyor. Bu organizasyonun Ingilizlerin ve Iran Sahinin karsi koymasiyla bozulmasi üzerine adamlariyla birlikte Sovyetler Birligine iltica ediyor. Uzun bir süre Rusya'da ikamete mecbur edildiği yerlerde kaldiktan sonra 1958 yilinda, Irakta Kralligin bir askeri darbe ile yıkilmasından sonra darbe lideri General Abdulkerim KASIM tarafından Irak'a çağriliyor.

Bize göre General KASIM'in BARZANI'yi çağirmasinin amaci sudur; yaptigi darbe ile Ingiliz yanlisi Irak Kralini, Arap Milliyetçiliginin sembolü haline gelmiş Misirli General Cemal ABDÜLNASIR'ın destegiyle deviren ve yönetime el koyan General Abdulkerim KASIM, BARZANI'yi davet etmekle tipki NASIR gibi Sovyet destegine mazhar olacagini düşünüyordu. Bu maksatla Irak Komünist Partisi'ni de yasal hale getirdi. BARZANI'ye de Kuzey Irakta otonomi vaadediyordu.

Giderek iktidarini pekistiren KASIM, muhaliflerini yavas yavas temizlemeye basladi. BARZANI ve adamlarini Irak Komünist Partisi vasitasiyla ezmeye basladi ve etkisiz kildi. Daha sonra da Irak Komünist Partisine baskiya basladi. Bu sefer Komünist partisi yöneticileri de BARZANI'ye siginmak zorunda kaldilar.

General KASIM da Abdüsselam ve Abdurrahman ARIF isimli kardes generaller tarafından devrildi ve bu iki generalde durumlarini saglamlastirmak için Sovyetler Birligi ile flört etmeye basladilar. Bunlar da önce Komünist Partisi'ni yasallastirdilar ve Molla Mustafa BARZANI'ye otonomi teklifinde bulundular.

Irak Komünist Partisi Sovyetler Birliği' nin emri ile derhal kardes generallerle anlasti. BARZANI teklifi ihtiyatla karsilamisti otonomi sartlari uygulanincaya kadar dagda kalacagini bildirdi.

Generaller Molla Mustafa'yi asi ilan ederek Komünist Partisini üzerine saldilar. Film basa dönmüsti. BARZANI etkisiz hale getirildi, Komünist Partisi kapatildi. Partinin üyeleri yeniden BARZANI'ye sigindilar.

Nihayet BAAS (Arap Sosyalist Dirilis Partisi) Partisinin yapmis oldugu devrim ile kardes generaller iktidardan uzaklastirildi ve Irakta

75

60'li yillardan günümüze kadar gelen BAAS Partisi ülkeye egemen oldu.

BAAS partisi, kendisini Sovyet yanlisi ve antiemperyalist ilan ederek Komünist Partisi'ne bakanlik vaadiyle ortaklik, BARZANI'ye de bir anlasma teklif etti. Anlasmaya göre 1970 yilindan baslamak üzere Kuzey Irakta Kürt otonomisi tesis edilecekti.

BAAS yönetimindeki Irak, Sosyalist ülkelerle iyi iliskiler tesis ederek hizla silahlandi ve kurmus oldugu iç güvenlik organizasyonlariy-la iktidarini tamamen saglamlastirdi. Bu dönemde Hasan EL BEKR'in devlet baskani olmasina karsilik ipler Saddam HÜSEYIN'in elinde idi. Rus ve Bulgar danismanlar Saddam'in iktidarinin tesisi için tüm imkânlarini seferber ettiler. BARZANI ve KDP'si daglarda otonominin uygulanmaya koyulmasini bekliyorlardi. Iki buçuk yil geride kalmis olmasina ragmen kademe kademe gelecek olan otonomiden haber yoktu.

BAAS yönetimi kendisini "Ezilen milletlerin dostu olan!" Sosyalist Sovyetler ve Bulgaristan vasitasiyla iyice pekistirdigi için, öteden beri hep iç politika hesaplarinin piyonu durumuna getirilmis Kürt asiretlerini çoktan unutmustu. BARZANI'nin KDP'sinin ne önemi vardi.

BARZANI de sürekli ezilen ulusluktan dem vurarak Irak yönetimini sözünde durmaya davet ediyordu ve Irak yönetiminde yer alan Enternasyonalistleri, Sovyetleri, Bulgaristan'i, Romanya'yi ve Dogu Almanya'yi etkilemeye çalisiyordu. Fakat Sovyetler ve müttefikleri, Irak gibi bir ülkeyi Ortadogu'daki çıkarlari korundugu için rahatsiz etmiyorlardi. Önemli olan ezilen halklar degil çıkarlardi.

BARZANI'nin içinde bulundugu çikmaz diger ülkeler tarafından fark edilince bu sefer Iran'daki Kürtlere ragmen Iran Sahi, Israil ve ABD devreye girip insan haklari savunuculari kesildiler.

Iran, Sattularap bölgesindeki toprak parçasini Irak'in elinden almak istiyordu. Israil zaten Irak'in güçlenmesini istemiyordu, ABD ise hem Israil'e hem de Iran'a yardimin yanisira genel stratejisi açısından Sovyet yanlisi Irak'in burnunu sürtmek istiyordu. Bunun üzerine Iran kendi topraklarini BARZANI ve KDP ye açti. ABD ve Israil'den gelen silah,

76

cephane ve para ile Iran Sahi kısa sürede BARZANI'nin yüzbine yakin adamini, silahlandirip Kuzey Irak'a yerlestirdi.

Irak ise, bunun üzerine Sovyet askeri danismanlari ve Komünist Partisi militanlarini da yanina katarak BARZANI'ye karsi saldiriya geçti.

Fakat her seye ragmen, Iran'i geri cephe olarak kullanan ve önemli ölçüde lojistik destek gören BARZANI'ye bas egdirmek mümkün olmuyordu. Zor durumda kalan Irak, Iran'la temasa geçerek 1975 yılında Cezayir'de yapılan anlasma ile Sattularaptaki topraklari Iran'a geri verdi. Ayrıca Sovyetlerle olan iliskilerini gevseterek Batı'ya yanasacagini vaadetti. Bunun üzerine BARZANI ye yapılan yardım ve verilen destek sanki bıçakla kesilmiş gibi birdenbire bitiverdi.

Yüzbinlerce BARZANI'ci Sovyet danismanlari emrindeki Irak Tümenlerinin saldirisina ugradi. Kürtler birkaç gün içinde kendilerini Iran ve Türkiye'ye zor attilar. Iran'a geçenler silahsızlandırılarak kamplara alındı, Türkiye'dekilerin büyük bir bölümü ellerinde silahlariyla sinir boylarında rahatça yasadılar ve Semdinli, Çukurca, Uludere, Silopi bölgelerine yerleştiler. Irakta kalıp kaçamayanların binlercesi kursuna dizilerek öldürüldü, önemli bir kısmi Güney Iraktaki Arap çöllerine sürüldüler.

O günleri yasayanlar bilirler, yasamayanlar arshivleri karistirip öğrenebilirler. Her zaman olduğu gibi başlangıçta Kürtler ayartılmış ve kiskirtılmıştır. Sovyetler ve yandaslari ile batının insan haklari savunucusu (!) ülkeleri anlasınca Irak ordusu Kürt sürek avına çıkarılmıştır. Çıkarlarını elde edenler Saddam'ın napalmı altında can veren Kürtlerin feryatlarına kulaklarını tikiyorlardı. Bu filimler günümüze kadar birkaç defa tekrarlanmıştır.

Hadiseler son derece düşündürücü sonuçlarla dolu iken bölge insanının cehaletinden yararlanarak aynı oyunların tekrar tekrar sahnelenmesine seyirci kalmak, o rezil sahnelerde rol almak, Serihildan denen düzmecele ve PKK isimli Kürt kıyma makinasına katılmanın anlasılması çok zordur.

77

Türkiye kısmen de olsa oynanan oyunların farkındadır; İngiltere,-Fransa, Almanya, Iran, Suriye, Irak gibi güçlerin sarlatanlığına engel olmak için çaba sarf ediyor. Kürtleri son ikiyüz yıldır adeta bir piyon gibi kullanan; her kullanista parçalanmış, posası çıkmış bir vaziyette paçavra gibi kenara atan bu ülkeler değil midir?

Kürtlerin gene perisan olmalarını engellemek için; Türkiye parmagını oynattığı an bu sarlatanlardan ve Türkiye'deki isbirlikçilerinden hemen "İnsan hakları!" feryatları duyulmaktadır. Kürt insanı arasında da bazı usakların çok ucuz çıkarlar uğruna asiretini, akrabalarını, kardeşlerini peskes çekmelerine ne demeli? Diğer bir acı durum da; Türkiye'de kendilerine aydın yaftası yapıştırılan bazı sig düşünceli ruhsuzların da bu sarlatanlar korosuna katılmasıdır.

V

Kürt tarihinde kendi asiretini ve akrabalarını peskes çekenlerden birisi de Ortadoğu'da siyasi isportacılığı meslek haline getirmiş olan Celal TALABANI isimli insanlık fukarasıdır.

Önceleri BARZANI ile beraber hareket eden bu şahıs, daha sonra BARZANI'nin Iran Sahi ile anlasması üzerine Irak'a sığınmış; Irak BAAS Partisi, Irak Komünist Partisi, Rusya ve Bulgaristan'la birlikte BARZANI'cileri ezme hareketine katılmıştır. Saddam HÜSEYİN'e "Demir yumrugunuzu selamlıyorum" diyen TALABANI değil midir?

Suriye'de ikamet etmekte iken 1978 yılında Rusya'nın Irak ile Suriye'yi baristirması ve SADDAM ile

ESAD arasında dostluk gelişmesi üzerine yeniden piyasaya sürülmüştür. Oyun sudur; 1975 yılında İran ve Türkiye'ye sığınan IRAK KDP'si yeniden 1977 yılında KIYADE MUVAKKAT (Geçici Komite)in kurulmasıyla Kuzey Irak'a yerleşmişlerdir. SADDAM bundan önemli ölçüde rahatsız olmuştur. Suriye'de ESAD yönetimine durumu bildirir, Hafız ESAD yönetimi de Celal TALABANI'ye adamlarını ve Türkiye üzerinden Kuzey Iraktaki KDP kuvvetlerini kusatmalarını, SADDAM'ın güneyden geleceğini, KDP'nin Türkiye'ye kaçmalarını önlemelerini emreder. Ancak, o dönemde Celal TALABANI'nin yeterli adamı yoktur. Bunu Suriye yönetimine bildirir, Suriye İstihbaratı hemen harekete geçer ve bir Kürt

78

Sosyalist Partisi kurulur. Sosyalist TALABANI'nin, ABD ve İsrail masası olan BARZANI'yi (!) Irak Kürdistanı'ndan kovup Sosyalist Irak'ta bir Özerk Kürdistan kuracağını propaganda eder. Kısa sürede Suriye İstihbaratının kurmuş olduğu "Kürt Sosyalist Partisi" yüzlerce Kürt gencini toplayarak TALABANI'nin emrine verir, fakat senaryo planlanan şekilde sonuçlanmaz. Irak ve Türk topraklarında çok sayıda insan ölür. Kürtler bir kez daha Suriye, Irak ve TALABANI tarafından ifal edilir. Bu olay mazlum bir halkın nasıl ifal edildiğine dair çarpıcı bir örnektir.

Kendi kendimize sunu sorabiliriz; bu insanlar neden bu kadar çabuk ayarlanabiliyor? Neden defalarca aynı tuzaklara düşüyorlar? Bu insanların basireti mi bağlanmış?

Evet buna basireti bağlamak denir, mazlumluk ve saflık denir.

Çünkü uzun yıllar İngilizler, Fransızlar, Ruslar, Araplar ve BAAS'çi-lar o insanları oluşturmuş oldukları tuzaklar sayesinde insanlıktan çıkarmışlar ve Kürt kardeşlerini koruyup kollamaktan birinci derecede sorumlu olan Türkiye Cumhuriyeti dış kamuoyu baskısı bir yana, içindeki insanlık fukarası kişilerin kompleksleri yüzünden kabuguna çekilmiş adeta seyirci kalmıştır.

. Irak ve Kürtlerin durumuna kısaca bir göz attıktan sonra şimdi de esas konumuz olan PKK'ya dönelim.

Yapılan planlar gereği Kuzey Irak'tan Türkiye'ye giriş yapılacaktı. PKK, kuzey Irak topraklarını sıçrama tahtası olarak düşünüyordu. Ancak bir sorun vardı ve PKK o güne kadar bütün sol ve sosyalist güçlerden daha ateşli bir biçimde Mesut BARZANI liderliğinde yeniden Kuzey Irak'ta üslenen Irak KDP'sine "İlkel Milliyetçiler, Feodal gerici grup, Amerikan usakları, İsrail masaları..." gibi yakistirmalarla hücum etmişti. Gerçekten de Mesut BARZANI liderliğindeki Irak KDP'si, o zamana kadar yukarıda değindiğimiz nedenlerden dolayı basta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyadaki sol güçlerce tecrit edilmişti.

PKK gibi katı Marxist-Leninist örgütler bir yana, en ilimli solcular

79

bile BARZANI'yi tehlikeli bir emperyalizm masası olarak görüyordu. Bu aslında insanlık, ezilmişlik adına, insan emeği adına olayları ve dünyayı tahlil eden zavallı solcu mantığının fukaralığının tescilidir. Fakat, Mesut BARZANI de bu dönemde asiretini yeni bir maceraya ve yeni bir felakete sürüklemek için birtakım arayışlar içindeydi. Yani Mesut BARZANI, basında bulunduğu KDP'sine sol güçler arasında yeni bir yer bulmak için çirpiniyordu. Sovyetlerin Ortadoğudaki komisyoncularının eteklerinden çekistirip sanki "Ne olur beni affedin, ben ettim siz etmeyin" diyordu. Daha birkaç yıl önce Sovyet Miglerinin attığı Napalm bombaları altında can veren, yakılıp yıkılan iki bin Kürt köyünü unutup yeni bir patron arıyordu.

Iste tam bu sırada PKK'nin arkasındaki gizli güçler devreye girdiler. Bundan büyük av olamazdı ve üstelik kendi ayaklarıyla gelip tuzaga düşüyordu.

PKK ile BARZANI KDP'sini sihirli bir el, 1982 yılı sonlarında bir araya getiriverdi. Anlaşmadan hemen sonra PKK gruplar halinde militanlarını Kuzey Irak'taki KDP denetiminde bulunan bölgeye yerleştirdi.. Bazı PKK yöneticileri de Sam havaalanından uçağa binerek, önce İran-Tahran'a sonra da karayoluyla Kuzey Irak sınırına gelerek buraya yerleştiler. Bu anlaşmadan sonra Mesut BARZANI muradına erdi ve solcu çevrelerden itibar görmeye başladı. Suriye'ye davet edildi. Çünkü Hafız ESAD yönetimi, Irak topraklarında Suriye adına SADDAM'a karşı savaşacak bir piyon arıyordu. Irak, 1982 yılı başlarında Suriye'nin HAMA kentinde patlatılan olaylarda Müslüman Kardeşler örgütüne geri cephelik görevi yapıyordu. Suriye bu nedenle, Irak'ı cezalandırmak, Celal TALABANI ile Mesut BARZANI'yi birlikte devreye sokmak istiyordu. BARZANI Sam'da iken hemen bir KDP bürosu açıldı ve KDP ileri gelenleri, Kuzey Irak'a silah ve para akıtmaya başladılar. Diğer taraftan KDP'nin SADDAM'a karşı başlattığı mücadeleye o sıralar Irakla savaş halinde bulunan İran'da sahip çıktı. BARZANI'nin İran'da kamplar açmasına ve serbestçe girip çıkmasına müsaade etti.

Fakat Irak, bu konularda Suriye ve İran'dan daha az tecrübeli değildi. Uzun süreli bir İngiliz ve Rus-Bulgar deneyimi mevcuttu. O da hemen

80

İran Kürtlerinin lideri olan Abdurrahman KASEMLO ile ilişkiye geçti ve İran Kürdistan Demokrat Partisi ile Irak Devlet Başkanı Saddam HÜSEYİN bir anlaşma yaptılar. Buna göre; KASEMLO İran'a karşı savaşacak ve aynı zamanda İran'daki BARZANI kuvvetlerinin kamplarına saldıracaktı. Buna karşılık Irak yönetimi; İran Kürtlerine para ve silah verecek, Irak topraklarında kendilerine üslenme imkanı sağlayacaktı.

Kürt halkı üzerinde oynanan oyunları, TALABANI'leri, BARZANI-leri, KASEMLO'ları, Abdullah ÖCALAN'ları yani, kendi halkını işporta tezgahındaki mallar gibi pazarlayanları üçbes kelime ile anlatmak mümkün değildir. Böyle bir şey yapmak Kürt insanının vermiş olduğu canları ve döktüğü kanları hafife almak olur. Burada durmayı tercih ediyoruz. Durmak, belki bunların sebep olduğu yıkımları geçiştirmek olur ama bu sadece bize ait değildir. Bu gerçekleri su yüzüne çıkarması gerekenlerin, bu duruma çanak tutanların, eğer varsa yüzlerini daha fazla kızartmamak için simdilik susalım.

Evet PKK'nin Kuzey Irak'a giriş öyküsü kısaca böyledir.

1982-83 yıllarında Avrupa'daki çalışmaların da hızlandırılması ile çok sayıda eleman eğitilmek amacı ile havayoluyla Sam'a aktarılıyordu. Lübnan alanı İsrail işgali altında bulduğundan eskisi gibi rahat kullanılamıyor, elemanların bir kısmı Kuzey Irak topraklarına gönderiliyordu. Militanların ağırlıklı bir bölümünün Suriye'nin Sam, Halep ve Kamışli illeri civarındaki hücre evlerinde kapalı kalması bazı güçlükler çıkarıyordu.

En önemlisi Abdullah ÖCALAN'ın 1981 yılında, PKK 1. Konferansında ortaya attığı geleceğe ilişkin planlarına muhalefet edenler ortaya çıkmıyordu. Bunun üzerine APO hem bu olumsuzlukların önüne geçmek ve hem de tüzük gereği süresi dolmuş olan 2. Kongreyi toplamak için harekete geçti. Kongrede yeni dönem için kafasında oluşturmuş olduğu perspektifi hakim kılmak istiyordu. Daha sonra "kongrenin kararidir, sizin kararınızdır, mecburen yerine getirilecektir" deyip karşı çıkanları ezme planlıyordu...

81

1982 yilinin Agustos ayında PKK 2. Kongresi, Suriye'nin Ürdün hududundaki bir kampta toplandı. Tıpkı 1. Konferansta olduğu gibi Abdullah ÖCALAN, hazırlamış olduğu "ÇALISMA RAPORU" isimli broşür temelinde kongreye katılan sözde delegelere 6 gün boyunca eğitim yaptırdı. Bu eğitimin adı; PKK 2. Kongresi oluyordu.

APO, bu çalışmalar sırasında kendisinin döneme ilişkin değerlendirmesine ve yeni mücadele stratejisine bas kaldıran Merkez Komite üyesi ve PKK Avrupa bürosu sorumlusu Resul ALTINOK (DAVUT) ve onun gibi düşünülere neler yapılması gerektiğini açıkladı.

APO, Resul ALTINOK'u MIT ajani olmakla suçluyordu!

Kendisine ve PKK'ya karşı büyük bir komplo içinde olduğunu, bu durumun son anda fark edildiğini, bilmeden de olsa onun gibi düşünülere ile ona alet olanların da onunla aynı kefeye konması gerektiğini vurguladı.

Buradan hareketle 2 yıllık yurt dışı pratiginde örgüt elemanlarının uyanık davranmadığını, kendisi olmazsa belki de komplonun başarıya ulaşmış olacağını ve şimdiye kadar MIT'in herkesi imha etmiş olabileceğini belirtti. "Hep ben mi sizi sırtımda taşıyacağım, ne zaman gözünüzü dört açacaksınız?" diyerek fedakâr baba rolleri yaptı.

Bu ve buna benzer konuşmaları ile tıpkı 1. Kongrede olduğu gibi, katılanları birer idamlık suçlu durumuna düşürdü. Herkesin suçluluk psikozuna girdiğini fark edince de; yüklendikçe yüklendi. Böylece, bütün örgüt elemanlarının bundan sonra sürekli birbirini kollamasını, en ufak bir eleştirinin gözden kaçmasını engellemiş oluyordu.

APO, bastan beri hayali komplo teorileri üreterek kendi yaşamını

kontrgarantiye almayı bir yöntem olarak kullanıyordu. Bu, dünyadaki

tüm sefil diktatörlerin yaşam felsefesidir.

Artık hiç kimsenin hiç bir şekilde eleştiriye girismemesi, giriştiği

taktirde damgalanıp yargılanacağı bilinci yerleştirilmisti.

Militalar sadece kendilerini elestirebilirler, "Biz alçagiz,

Parti

Önderi bize her şeyi verdi ama biz beceremedik suçluyuz" diyebilirlerdi.

82

Dogrusu PKK= APO gibi demokratik (!) ve de ulusal kurtuluşçu (!) örgüte böylesi yakisiyordu.

Kısaca, PKK 2. Kongresine katılan delegeler, APO'ya ve onun düşüncelerine kölece boyun eğmek ya da hain damgası yemek arasında bir tercihte basbasa bırakıldılar.

1976 yıllarındaki eğitim çalışmalarında yerleştirilmeye başlanan bu anlayış, 2. Kongre ile resmileştirildi. Bilenler bilmeyenlere anlatsın misali verilerek bundan sonra hiç bir mazeretin kabul edilmeyeceği teblig edildi.

APO açıkça söyle diyordu; "İki yıldır sizi besledik, her türlü ihtiyacınızı karşıladık. Sizi her türlü bela ve tehlikeden koruduk. Ya bunun bedelini ödeyeceksiniz, ya da PKK adına yargımız hain olduğunuz şeklinde olacaktır!"

Çaresiz ve medeni cesareten yoksun insanlar için bu durum korkunç bir açmazdı. Bu konuşmanın anlamı; "ya örgüt adına hayatını ortaya koyacaksın ya da örgüt senin hayatına kastedecektir!" dir. Ne için, ne hakla? diye sormak, sormaya yeltenmek yoktu.

APO'nun 2. Kongrede hain ilen ettiği Resul ALTINOK olayı hakkında okurları bilgilendirmek yerinde olacaktır.

Resul ALTINOK (DAVUT), PKK örgütü içinde yası ve kültürü ileri olan birisiydi. Kürtçülükten ziyade sosyalist fikirleri daha ağır basıyordu. Aslen Bingöllü olan Resul, aynı zamanda PKK merkez komitesi üyesiydi. PKK Avrupa bürosu oluşturulduğunda APO, örgütte kendisinin en güvendiği adam olması özelliğinden dolayı Resul'u Avrupa'ya sorumlu olarak tayin etmişti. Kültürlü ve alçak gönüllü olmasından dolayı Resul herkes tarafından çok sevilirdi.

Avrupa'da iken genelde dünyanın ve özelde Türkiye'nin sorunlarını karşılaştırmalı olarak tahlil edince, örgütün dolayısıyla APO'nun tüm kararlarını elestiriye tabi tutuyor, elestirilerini tüm militanlara kabul ettiriyordu. APO, Resul'un durumunu öğrenince telasa kapılıyor, hemen telefona sarılarak; "Bir takım yeni düşünceler geliştirdiğini duydum, yeni

83

fikirler üretmek partimiz ve senin gelişmen için olumlu birseydir, yakında kongremiz var, Acele gel ki, buradaki hazırlıklara katılabilirsin. Görüşlerini kongre zemininde ifade edersen, ben de desteklerim kabul görürse ne âla." diyor. Resul ALTINOK da "Tabii ki geleceğim ve inanıyorum ki, arkadaşların yüzde doksani haklı olduğumu görerek beni destekleyeceklerdir." cevabını veriyor. Hemen uçakla Sam'a geliyor, APO, iki adamını havaalanına göndererek Resul'u aldiriyor ve Sam'da bir eve kapatıyor. Basına da bir silahlı nöbetçi dikiyor. Telaslanıp patirtti çıkarmasın diye de kongreye kadar bu evde beklemesi söyleniyor. Bu arada da bir yandan kongre hazırlıkları yapılırken diğer yandan da PKK militanlarının bulunduğu tüm alanlara haber-talimatlar gönderilerek "Resul ajanmış, komplocu imiş, son anda fark ettik" gibi yaygın bir karalama kampanyası başlatılıyor. Doğal olarak Resul tutuklu olduğu için, Kongreye katılamıyor ve uzun süre kongrenin yapıldığını da bilmiyor. APO, kongrede daha önce belirttiğimiz gibi Resul'un aleyhinde atıp tuttuktan sonra "İşte bu hain diyor ki; ben kongreye katılacağım ve kongredeki de beni destekleyecekler. Şimdi sizlere soruyorum, içinde bu satılmış hain ile işbirliği yapmak için onun kongreye katılmasını isteyen var mı ? Varsa çekinmeden söyleyin." diye etrafa salyalar saçarak bağırıyor. Böylesi ithamlara maruz kalmış, idam fermanı yazılmış biri için kimse kongreye katılsın diyemiyor.

İşte, APO vampirinin bazı şeyleri fark etmiş adamlarını harcama taktiklerinden bir tanesi budur.

Eğer o zamanlar bazı nedenlerden dolayı kendi adamlarını öldürme olayı geçici olarak askiya alınmasaydı, Resul ALTINOK hemen kongreye getirilir ve oracıkta herkesin gözü önünde idam edilirdi.

PKK 2. KONGRESİNDE ÖNGÖRÜLEN PLANLAMALAR, ATILAN ADIMLAR

APO, her şeyden önce eğitime bütün siddetiyle devam kararı aldı. Bu eğitim; Suriye'de kiralanan evlerde, Lübnan'ın tekrar eski haline

84

dönmeye başlamasından dolayı Lübnan'da ve yeni yerleşim bölgesi olan Kuzey Irak'ta sürdürülecekti.

Lübnan HELVE kampında Avrupa'dan getirilen elemanlar askeri ve siyasi eğitime tabi tutulacak, eğitimi tamamlayanlar Suriye'deki evlerde yoğun ideolojik eğitimden geçecek, buradaki eğitimlerini tamamlayan-lar ise Kuzey Irak'a gönderilip dag koşullarında hayati idame testlerine tabi tutulacaklardı.

Bol kadro kaynağı, bol para, elverişli propaganda imkanları ve basın faaliyetleri rahatlığı sağlayan Avrupa'ya bir hayli yetmiş kadro militanı gönderildi. Bunun yanı sıra Libya da eleman ve para temini amaçlarından verimlilik arz ediyordu. Libya'da da PKK temsilciliği oluşturuldu ve görevliler gönderildi.

Lübnan ve Suriye'de sürdürülmekte olan askeri ve siyasi eğitim; tamamen Irak üzerinden Türkiye'ye giriş koşulları, biçimi ve organizasyonu amacına hizmet ediyordu. Artık hedef netti. Her şey Türkiye'ye yeniden giriş için yapıyordu. Yine bu dönemde; gerek Lübnan'da gerekse Suriye'deki iki yılı askin yurt dışı macerası boyunca, APO'nun oluşturmaya çalıştığı yapıya uyum sağlamayan kişilerin çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılar ile yeniden kazanılması çalışmaları yapıyordu. Herseye rağmen inat edenlere ise; nasıl bir felaket ile karşılaşacakları, bu davranışlarının nelere malolacağı pratik bir şekilde anlatılıyordu.

Yapılan planlamalar birçok kişiyi ürkütmüştü. Önemli sayıda eleman uyumsuzluk göstererek yeni süreçte rol almak istemiyordu. Kendilerini belli eden az sayıda eleman, kendileri gibi düşünenlerin bir bölümüydü.

Çok sayıda örgüt elemanı, aynı şeyleri düşündükleri halde bu konuda susmak zorunda kalıyorlardı. Bu nedenle APO, Avrupa'ya göndereceği şahısları büyük bir titizlikle seçiyordu. Özellikle Resul ALTINOK olayı gözlerini iyi açmasına vesile olmuştü. Biliyordu ki, Avrupa'da faaliyet gösterecek olanlar biraz daha özgür düşünme olanaklarına sahiptiler. Örgütü terk etmeye karar verdiklerinde fazla bir risk almış olmuyorlardı. Eğer bir PKK'li örgütü terk etmek isterse Avrupa'nın herhangi bir

85

ülkesine sığınarak izini rahatlıkla kaybettirebilirdi. İşte bu nedenle APO, ağırlıklı kısmi Merkez Komite üyesi olan ve birbirlerini denetleyebilecek çok sayıda üst düzey kadroyu Avrupa'ya gönderme riskini göze aldı. Çünkü, o sıralar Avrupa, APO için altın yumurtlayan tavuk gibiydi. PKK çok sayıda işçi ile ilişkiye girmiş, bu işçilerden büyük miktarlar tutan paralar topluyordu. Bu paraların bir bölümü Sam'a akarken bir kısmı ile de çok sayıda yayının basım işi organize ediliyordu.

Çok sayıda eleman kamplara alınıyor, çeşitli yürüyüş, açlık grevi, işgal eylemiyle de Avrupa kamuoyu etkileniyordu. Bazı demokratik platformlar, bu eylemlerden etkilenerek Türkiye aleyhine tavir alabiliyorlardı.

İnsan hakları dernekleri, bazı avukatlar ve parlamenterler PKK'nin sözcüsü durumunda Türkiye ile

mücadele ediyorlardı. Bütün bu işlerin devamlılığını yetenekli ve deneyimli üst düzey kadro lar sağlayabiliyorlardı. APO, bu nedenlerden dolayı Avrupa'dan vazgeçemiyordu.

Iran ve Irak çalışmaları, PKK'nin en hayati ve en çok üzerinde durduğu çalışmalarıdır. Kuzey Irak çalışmaları, başlangıçta Iran'da üslenmiş birkaç Merkez Komite üyesince sevk ve idare edildi, yavaş yavaş Kuzey Irak'ta belli bir güç birikince yöneticilerde Irak'a yerleştiler.

O günlerde Iraktaki faaliyetler; dağ koşullarında hareket etmek, barınmak, beslenmek, kesif ve istihbarat çalışmalarını içeriyordu. Kesif ve istihbarat; ikiser-üçer kişilik grupların Türk sınırından sızmak suretiyle, Türkiye içlerinde Beytüşşebap, Uludere, Çukurca, Semdinli ve Simak bölgelerinde yapıyor, halk ile ilişkiler kuruyor, silah mühimmat ve simdilik boş da olsa küçük erzak depoları hazırlanıyordu.

O dönemde adı geçen yerlerin sarp dağları, derin vadileri "Kus uçmaz kervan geçmez" türündendi. Yaz aylarında yüksek yaylalarda göçer obalarına ve dağ etekleriyle vadilerde ikiser-üçer evden oluşan mezralarda gündüz ve gece ellerini kollarını sallayarak doluyorlardı.

Yöre insanı, böyle dolayan silahlı ve teçhizatlı kişilere alıştı. Silahlı

86

firari mahkûmlar, doğal hayatın bir parçası gibiydiler. Bu silahlı insanların kimi yöre asiretlerinde firariler, kimisi de yıllardır Suriye'den Kuzey Irak'a, Kuzey Iraktan Iran'a gidip gelen Barzanici ve Talabanici-lerdi. Yöre insanı bu nedenle ikiser-üçer gezen PKK'lıları yadırgamıyordu. Hatta onları yediriyor, içiriyor ve izzet ikramında bulunuyordu. Çeşitli toplumsal nedenlerden, idari nedenlerden dolayı yöre insanı, eskiya ile ve firari mahkûm ile iç içe yaşamak zorundaydı. Bütün bunların da ötesinde silahlı olan ve konumundan ötürü silahını kullanmaktan çekinmeyen bu insanlarla dost geçinmek zorundaydı.

Güneydoğu'da öyle zamanlar olmuştur ki; bir tek firari, koca bir bölgeye korku ve dehşet saçmıştır. Daha sonra giderek bu korku ve dehşetin saygıya dönüştüğü, üzümlere beyan edelim ki bir gerçektir.

"Zayıf toplumlar eskiyalarını kahramanlaştırıp taparlar" sözü doğrudur. Buradaki zayıflık; kültürel, sosyal, ekonomik ve siyasi zayıflıktır.

Bu yöreleri dolasıp Kuzey Irak'a dönen örgüt elemanları raporlarında; "Coğrafya eşsiz elverişlidir, bize her konuda yardımcı oluyorlar, ihbar kesinlikle yoktur, zaten devleti kimse pek tanımıyor." diye yazıyorlardı. Bu raporlar geliştirilip süslenerek APO'ya gönderiliyordu. Raporları okuyan APO da istahlandıkça istahlanıyordu.

AVRUPA VE DİĞER ALANLARDA PKK'YA KARŞI OLUSAN MUHALEFET VE SEBEPLERİ

Daha önce belirttiğimiz gibi tüm hesaplar Türkiye üzerine yapılmıştı ve 1983 yılında PKK mevcudu 350-400 kişiye ulaşmıştı. Yaklaşık 50 kişilik bir savaşçı grubu parçalar halinde öncü olarak Hakkari, Siirt, Sırtak, Batman, Mardin, Diyarbakır, Bingöl ve Tunceli illerinin dağlık kesimlerine sızıp üslenmişlerdi. Aynı dönemde doğrudan Suriye'den Mardin, Sanliurfa, Gaziantep ve Adiyaman illerine de 15 kişilik bir grup öncü olarak giriş yapmışlardı.

87

Türkiye'ye giriş yapan grupların APO'dan uzak ve uzun süre basibos dolasmaları tehlikeli idi! Bu nedenle yeni bir plan yapıldı. Plana göre 1983 yılı yaz aylarına kadar Türkiye'ye girişler tamamlanacak ve belirtilecek tarihten itibaren de büyük eylemler ile ülke içi pratik mücadele başlayacaktır. İşte tam bu sırada, APO'nun en güvendiği ve Avrupa'ya görevlendirdiği adamlarının yöneticileri, APO'dan uzakta olmanın verdiği cesaretle birazcık seslerini yükselttiler. Söyledikleri özetle şu şekildeydi; "Türkiye'de askeri yönetim yerini yavaş yavaş sivil iktidara bırakmaya hazırlanıyor, koşullar değişiyor. Mevcut yasaların yumuşatılması söz konusudur. Dünyada da birtakım değişiklikler oluşuyor. 12 Eylül öncesi meydana gelen olaylardan dolayı halk silahlı hareketlere prim vermeyecektir, bir müddet daha bekleyelim koşullar biraz daha yumuşasın. Eğer eylemler temelinde Türkiye'ye dönersek bu hepimizin intiharı olur."

APO, planlarını baltalamaya çalışan, hem de en güvendiği yüzlerce kişi arasından seçerek Avrupa'ya gönderdiği adamlarının muhalif seslerini isitince çığına döndü. Fakat muhalefet edenler uzaktaydılar ve kolu oraya uzanamıyordu, hiddetini belli etmedi, meseleyi Suriye ve Irak'takilerden gizledi. Telefona sarılarak her gün Avrupa'dakilerle görüşmeye başladı. "Elbette haklı yanlarınız vardır. Gelin Sam'da bu meseleleri etraflı bir şekilde görüşelim, konuyu yeniden ele alalım. Bu sorun yalnız Avrupadakileri ilgilendirmiyor buradakileri, Iraktakileri ve hatta Türkiyedekileri ilgilendiriyor. Yalnızca kendi aranızda tartışmissiniz. Hatta bazıları karşı çıkmış, onlar da hatalıdır. Bu tartışmanın mutlaka bir çözümü vardır. Beraber tartışip doğru yolu bulalım." şeklinde timsah gözyaşları dökmeye başladı. Fakat, APO'nun Resul ALTINOK'a oynadığı oyunu geçmisteki komplolarını çok iyi kavramış olan Merkez Komite üyesi ve Avrupa bürosu sorumlusu Çetin GÜNGÖR (SEMİR) ile diğer kadrolardan Cemile KAYTAN (SEHER), Enver ATA (ALİ) ve Ali DURSUN (TOPAL), çağrılarını cevapsiz bıraktılar, açıkça biz gelmiyoruz ve örgütle olan tüm bağlarımızı koparıyoruz dediler. Ancak diğerleri; Sükrü KARAKUS (SORES) Saime ASKIN (DELAL), İbrahim AYDIN (ZİYAD) gibi Merkez Komite üyeleri Sam'a gittiler. APO gelenleri güler yüzle karşılayarak; "bir çok haklı yanınız var. Fakat

karşı çıkanların yüzünden siz de tepkici çıkış yapmışsınız." diyerek havayı yumuşattı. Bunun üzerine gelenler Avrupayı telefonla arayarak; "Niye çekmiyorsunuz, APO düşüncelerimizi olumlu karşıladı. Hatta bize hak verdi, çekinecek bir durum yok, gelin bir görünün sonra yine gidersiniz." dediler. Buna rağmen APO'ya rest çekenler gelmedi. APO, iki ay kadar çeşitli manevralar ile gelmeyenleri, Suriye'ye getirmek istedi ancak, onlar direndiler ve APO da ümidini kesti. Hemen gerçek yüzünü ortaya koydu; İsmet DOĞRU'yu (SADUN) Avrupa'da, Cemil BAYIK'ı (CUMA) Lübnan ve Suriye'de, Halil ATAÇ'ı (EBUBEKİR) Irak ve İran'da şu propagandayı yapmakla görevlendirdi: "Basını Çetin GÜNGÖR'ün çektiği bir grup ajan APO'ya komplo yapmak, PKK'yi tasfiye etmek üzere Türk İstihbarati tarafından görevlendirilmiştir. Fakat başkanın durumu zamanında fark etmesi üzerine komplo açığa çıkarılmıştır. Komplocuların bir kısmı PKK tarafından yakalanarak Sam'da gözaltına alınmışlardır. Avrupa da kalan diğer komplocular ise, Türk İstihbarati tarafından korunmaya alınmışlardır. Su an onlara alet olanlar da suçludur." Alet olmanın ölçüsü olarak da; çalışmaya kendisini vermeyenler, sorun çıkaranlar, hasta olanlar gösteriliyordu.

Sunu belirtmekte yarar vardır;

Abdullah ÖCALAN, Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ PKK içerisinde ayrı bir hücredirler. Bir başka deyişle, PKK'nin görünen yüzünün dışındaki esas örgüt bu üç kişiden meydana gelmektedir. Bunlardan APO, efendileriyle direkt temasta iken Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ, pratik yürütmenin ajanıdır. APO'nun aldığı gizli kararları; bu iki kişi, örgüt içerisinde çeşitli paravanlar kullanarak militanlara empoze ederler. Bütün komploları bu iki kişi tezgahlar.

Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ; en eski örgütçüler olmalarına rağmen, hiçbir zaman APO'dan sonraki yürütme komitelerinin basında yer almazlar. Ne arkada ne de önde kalırlar. Çünkü en bastaki yöneticilerin enerjileri tükendiği, bazı tezgah ve örgüt içi dümenleri fark ettikleri ya da yanlış politikalar uygulamada tükendiği an en akil almaz komplolara kurban gidecekleri kesindir.

APO'nun en gözde yöneticilerinin ömürleri hep kısadır. Bu insanlar

89

genelde işleri bittiği an APO tarafından hainlikle suçlanıp öldürülürler. Yada bir silahlı çatışmada denk getirilip yok edilirler, bu durumda ise şehit yaygaraları kopartılıp cesedinden istifade edilir.

Avrupa'da durum böyle iken, Irak üzerinden Türkiye'ye giriş yapacak elemanlar ile Lübnan ve Suriye'dekilerde de içten içe yoğun bir ürküntü geliyordu. Bile bile ölüme gitmek istemiyorlardı ve bu iş 12 Eylül öncesindeki eylemlere benzemiyordu. 12 Eylül öncesinin atmosferi, örgütçülük gerekçeleri, çok farklıydı ama simdiki gerekçeler üzerinde düşünülmesi gereken şeylerdi. Birçok kişi kendi kendisini sorguluyordu. Marxizm-Leninizm ölmeye değer miydi? Yetmiş yıllık Sovyet İktidarının Ortadoğudaki uzantıları ve yansımaları bunun yüceliğini ispatlar mıydı? Bunlar ölümün soğuk nefesini enselerinde hisseden PKK militanlarının zihinlerini kurcalayan sorulardı. APO için hiçbir tehlike yoktu. O, Sam'da Suriye istihbaratınca kendisine tahsis edilen evde oturuyor, viskisini yudumlarken yanındaki teybe abuk sabuk bir şeyler anlatıyor, yardımcılarını binbir zorlukla bu saçma sapan şeyleri düzelterek daktilo ediyorlar daha sonra bu saçmalar parti talimatı olarak kendilerine ulaştırılıyordu. Ama hiç kimse bütün bunları bir diğerleriyle tartışma ortamını ve cesaretini bulamıyordu. Bu insanların düşünceleri bile APO tarafından rehin alınmıyordu. Acaba bu nasıl bir sistemdi? Bir insanın fiziki varlığına ipotek konulması anlaşılır bir şeydi ama, eğer bu insan ruhuna kadar esir alınmıyorsa yasamanın ne önemi kalırdı.

İşte böylesine düşünceli insanlar, kendilerini bir çuval gibi yere atıyorlardı. Bu tiplere her türlü damga vuruluyordu. Kimisi için deli olmuş deniliyordu, kimisine başka sıfatlar yakıştırılıyordu. Bunların sayısı Suriye ve Lübnan'da bir hayli fazlaydı. Bunlarda Irak'a gönderiliyor ve deniliyordu ki; "Iraktaki kamplarda odun tasisinler ve sığmak kazsınlar!"

Mehmet KARASUNGUR, Kuzey Irak'a yerleşmek için BARZANI KDPSi ve İran hükümetiyle yapılan anlaşmanın çok karanlık amaçlar taşıdığını fark etmişti. Bu nedenle anlaşmayı KDPlilerle tartışıyordu.

. Sonuçta, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BILGIN, akıllara

90

durgunluk veren bir komplo ile APO tarafından 2 Mayıs 1983 tarihinde Celal TALABANI'nin adamlarına öldürtüldüler.

Baki KARER ise APO'ya mektup göndererek bu şekilde Türkiye'ye giriş yapmanın vebaline ortak

olmayacağını bildirmiş ve Kuzey Irak'ı terk ediyordu. Bunun üzerine Irak topraklarında PKK'ya sorun çıkaran ne kadar parti militanı mevcutsa hepsi APO'nun emriyle kursuna dizildi. Infazlar sonrası APO'yu rahatlatan ortam dogmüstü. Çesitli nedenlerden dolayı ara vermek zorunda kaldığı örgüt içi infazların önu açılmıstı. Çünkü bu işler için Kuzey Irak'ın ıssız dağlarından, derin vadilerinden daha müsait bir yer olamazdı. Yasasın kanun ve nizam tanımaz dağlar! Bu cinayetler yalnız Kuzey Irak'ta değil Suriye, Lübnan ve Avrupadaki-ler arasında da ürküntü yarattı. Herkes kendisinden korkmaya başladı. "Acaba bir hareketimiz, bir kelimeyiz yanlış anlaşılır da bizi de Baki KARER, Çetin GÜNGÖR ve Resul ALTINOK'un adamıdır diye kursuna dizezler mi?" Herkes panige ugramıstı, vazifelerine dört elle sarılıyor gözüküyorlardı. İçten içe tarifsiz bir moral çöküntüsü vardı.

Artık Kuzey Irak'ta APO adına sevk ve idareyi Duran KALKAN (ABBAS), Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA) ve Mahsum KORKMAZ (AGIT) yapıyorlardı. Apo'nun yeni gözdeleleri onlar olmuştü.

Birçok kişi örgüt açısından daha az denetlenen Türkiye içindeki faaliyetlere katılmak üzere öneri getiriyordu. Önceleri Türkiye'ye girmeye çekinenler şimdi yurt dışında kalmaktan korkar haldeydiler.

Türkiye'ye girişler hızlandı. Fakat Türkiye'ye girenlerden önemli bir bölüm, girer girmez teslim olmaya başlamıstı. Bir kısmı da kendisini ihbar ettirerek yakalatiyordu.

Mevcut kargasanın büyüklüğü APO'nun canını yeterince sıkması olacak ki, yapmış olduğu toplantılarda ağzından bazı şeyleri kaçırmaya başladı. Olayın soku altında konuşurken sunları söylüyordu; "Bu alanlarda bosuna mı barındırıyoruz? Yüzlerce silah, binlerce mermi bize is olsun diye mi veriliyor? Simdiden dağılır, birseyler yapamazsak bize

91

buralarda hayat hakkı verirler mi? Beni Sam'da bir saniye bile tutarlar mı?"

APO hiddetleniyor ancak bu gizli güçlerin kim olduğunu söylemiyordu. Ama anlayanlar anlıyordu. Bu tür konuşmalar değişik etkiler de yaratıyordu. Kimi yeise kapılıyor, kendisini tecavüze ugramış gibi görüyor, kimileri de bu konuşmalardan garip bir zevk alıyordu; "Demek bizleri de koruyup kollayanlar varmış." diye düşünüyorlardı.

Okurlara ilginç gelebileceği düşüncesiyle iki olaya daha değinmekte

yarar vardır; *

Daha önce belirttiğimiz gibi Suriye, 1982 yılında HAMA'da meydana gelen Müslüman Kardeşler Örgütünün ayaklanmasından Irak devletini sorumlu tutuyor ve SADDAM'ı İHVAN-I MÜSÜLİMİN militanlarını barındırmakla suçluyordu. Bu nedenle Irak'ın Suriye üzerinden Akdeniz'e açılan petrol boru hattını kapatmıstı. Ancak Irak, petrolünü Türkiye üzerinden Akdeniz'e elastırıyordu. Suriye bu boru hattını kafasına takmıstı. İşte bu günlerde Abdullah ÖCALAN, iki tane tahrip ekibi hazırladı ve patlayıcı uzmanlarını birisi; Mardin ili Mazıdağ ilçesi, ikincisi; Sanlıurfa Bozova ilçesi olmak üzere görevlendirdi. Bu iki grubun görevleri; Irak petrolünü Akdeniz'e elastıran boru hatlarını tahrip etmektir. Görev talimatında özetle şöyle deniliyordu; "Eğer görevinizi başarı ile tamamlarsanız, Suriye'deki konumuz, daha isin basında güçlenmiş olacaktır ve bize gerekli olan birçok imkana kavuşmuş olacağız."

Yorumsuz olarak okuyucuya sunduğumuz ikinci olay ise şöyledir; Türk Silahlı Kuvvetleri 1983 yılı Mayıs ayında Kuzey Irak topraklarında küçük çaplı bir sıcak takip operasyonu, daha doğrusu küçük bir

iki birilikle ihtar yürüyüşü yapmisti. Olayi müteakip APO, hemen bir talimat yayinlatarak su sekilde bir propaganda yapilmasini emretti; "PKK gerillalari ile isgalci Türk Ordu Birlikleri arasinda siddetli çarpismalar devam etmektedir. Düsmana büyük kayiplar verdirdik. Yenilgiye ugrayan düsman geri çekiliyor. Musul ve Kerkük sehirlerinin isgalini kahraman gerillalarimiz engellemistir." Bu sirada Suriye'deki bir Bulgar diplomat,

92

hemen Suriyeli iki adamini Türkiye üzerinden Hakkari'ye göndererek incelemeler yaptirdi. PKK patronu APO'ya da; "Eger dedikleriniz dogru ise ve gerçekten de çatismalar baslamissa sizlere her türlü maddi ve manevi destek verilecektir. Hem de istediginizden fazla..." seklinde açıklamada bulundu.

YENIDEN PLANLAMA

APO, 1983 yilinin sonlarinda muhaliflerini temizlemis, hemen hemen bütün militanlarini gruplar halinde Güneydogu Anadolu'nun çeşitli illerinin kirsallarına serpiştirmisti.

Türkiye'ye giren gruplar huzurlu degildi. Örgüt içinde komplo ile öldürülme tehlikesini geçici de olsa savusturmus olsalar bile, bulduklari alanlarda çok mahrum kosullarda; dag baslarinda, magaralarda, yeralti sığınaklarinda yasamak zor geliyordu. Kesin talimat verilmiş ve uyarılmışlardı; "TC Fasizmi dagi tasi ajanlastirmistir. Her tarafta yogun bir denetimi vardır. Bu nedenle köylerde sakın yatmayin vs."

Gruplardan sik sik kaçanlar oluyordu. Kaçanların çoğu halkin ilgisizliginden yakiniyorlardı. Çünkü halk ellerinde silah, sirtlarında çanta tasiyan bu insanlari yadigamaya baslamisti. "Siz Barzani pesmergesi misiniz? Yoksa Celali mi ?" diye sorarken Siirt, Bitlis ve Mus civarlari "Siz kan davasindan dolayi mi daga çıktiniz?" diye sorular yöneltiyorlardı.

Bu görüntüye PARTIZAN örgütü nedeniyle yabancı olmayan insanlar ise Tunceli ve civarlarındaydı. Halk, eli silahlı adamlara aliskindi ama bunlar biraz farklıydı. Proleterya, burjuvazi, Marxizm-Le-ninizm gibi bir türlü anlayamadıkları seylerden bahsediyorlardı. Giderek halkin büyük bir kısmi, "Bu yabancı adamlar çoluk çocugumuza bir zarar vermesin" diye ekmek verirken, bir kesim ise kadınları öne sürüp, "Erkeğimiz evde yoktur" dedirterek kapılarını açtirmiyorlardı. Bazi

93

yerlerde ise gene bazı kisiler "Bu silahlı adamları beslersek düsmanlarımız bizden çekinirler, güçlü oluruz." seklinde düşünüyorlardı. Kaçmalar iste bu kosullardan dolayi oluyordu. Kaçanlar için APO'ya yazılan raporlarda ise; "Korkakti, küçük burjuvaydı, ailesini özledi, dag kosullarına adapte olamadi vs." gibi seyler bildiriliyordu.

APO, durumu sezdikten sonra planlamalarda degisildik yapıldığını bildirdi. "Kesif ve istihbarat

faaliyetleri eylemler temelinde yapılmalıdır." şeklinde uyarılarda bulundu. "Eger girdiğiniz bölgelerde ilk is olarak birkaç eylem düzenleyediniz, hem halk sizi bir otorite olarak görecektir ve size her kapı açılacaktır, hem de eylemlere bulmuş birinin kaçmaya kalkması çok zorlaşacaktır. Hatta eylemi olan biri çatışmada bile kolay teslim olmaz." diyerek talimatlar yazıyordu.

APO'nun bu talimatlarına rağmen eylem yapmaya kimsenin cesareti yoktu. Daha çok dar alanlarda az bir ilişki ile, kuytu köşelerde gruplar kendilerini barındırmaya çalışıyorlardı.

Bazı militanlar kaçmayı beceremediği ve teslim olmayı göze alamadığı için her şeye rağmen yeniden yurt dışına çıkmayı deniyorlar, becerebilenler süklüm püklüm bir tavırla "Ben henüz ülke pratiginde faaliyet yürütecek konumda değilim, kendimi yeterli görmüyorum, yemden eğitim görmeliyim." diyorlardı. Bunların çoğu geçmiste APO için birçok cinayet işlemiş kişilerdi ve kendilerinde birşey yapma gücü göremediklerinden kurbanlık koyunlar gibi boyunlarını APO'ya uzatıyorlardı. Bu tür kişilere Suriye'de olsun Irak'la olsun APO'nun talimatıyla çok kötü uygulamalar yapılıyor.

Geçmiste PKK'ya ve APO'ya büyük yararlar sağlamış PKK'yi adeta sırtında taşımış ve çoğu üst düzeyde kadro olan bu insanların düşüncelerine prim vermek, hallerine acımak APO için yıkım olurdu. Bu nedenle de konumları ne olursa olsun adeta köpek muamelesine tabi tutuluyorlardı. İlginç olan; bu insanların kendilerine tatbik edilen uygulamalara hemen adapte oluvmeleri idi. En ulak bir tepki bile göstermiyorlardı, sanki bitkisel hayata girmişlerdi. Bazıları deli numarasi yapıyor, bazıları da bir süre sonra gerçekten çıldırıyorlardı. Bazıları

94

"Beni serbest bırakın, basımın çaresine bakarım" dediğinde derhal ajan damgasını yiyiyor ve sonlarını çok çabuk getiriyorlardı. Bu türün infazi genelde Kuzey Irakla bir dizi iskenceden sonra gerçekleştiriliyordu.

Yeri gelmişken PKK Merkez Komitesi üyesi Abdullah KUMRAL'ın (YUSUF HOCA) durumunu aktarmak istiyoruz: A.KUMRAL, yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı PKK'dan ayrılmak istiyordu. Apo; uzun süre yarı tehdit yarı ikna metoduyla A.KUMRAL'ı kazanmak için çalıştı. Bu şahıs 1979 yılından 1980 yılı ortalarına kadar Gaziantep bölge sekreterliği yapmış, 1980 sonunda da Sanliurfa bölge sekreterliğine getirilmisti. Yani örgüt içinde büyük bir prestiji vardı. Abdullah KUMRAL kesin tavrını ortaya koyunca göz hapsine alındı. Daha sonra kaldığı evden kaçmayı basardı. Aynı gün Suriye İstihbaratı tarafından yakalanarak PKK'ya teslim edildi. Sonra ne mi oldu? Kulaklarına kızdırılmış tüfek harbisi sokulmak suretiyle öldürüldü!

Önemli olarak gördüğümüz bir husus da şudur;

PKK içindeki infazlarda görev alanların çoğu yani birçok cellat belki bir hafta veya bir ay ya da bir yıl sonra, başka bir PKK'li celladın önünde kurban gitmiştir.

İlerde yeri geldikçe PKK içi infazların önemli örneklerine kısaca da olsa değineceğiz.

1984 yılı başında Kuzey Iraktaki yürütmenin başında olan APO'nun yeni gözdeleleri ve elemanları üzerinde APO kadar yetkiye sahip olan Duran KALKAN (ABBAS), Cemil BAYIK (CUMA), Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA), Kesire ÖCALAN (FATMA), Halil ATAÇ (EBUBEKİR), Mahsum KORKMAZ (AGIT), Halil KAYA (KÖR CEMAL), Sabri OK (HASAN), Abdullah EKİNCİ (GÖZLÜKLÜ ALI) bulunuyordu. Bunun yanı sıra Lübnan ve Suriye'den getirilen kadro takviyeleriyle Kuzey Irak'ta Büyük Zap Vadisinde LAK-1 denilen yerde NİSAN ayında bir dizi toplantı

gerçekleştirildi. Bu toplantılar bir ay kadar sürdü. En son olarak ta APO adı na Duran KALKAN'ın katıldığı bir toplantıyla planlamalar tamamlandı. Planlamaya göre birkaç üst düzey görevlile-

95

riyle birlikte lojistik görevlileri dışında kalan herkes Türkiye'ye giriş yapacaktı. Giriş yapanlar gittikleri yerle de derhal bölge askeri birimlerini teşkil edecekler, hemen eylemlere başlayacaklardı. Yapılan planlamanın mutlaka başarılı olması gerekiyordu çünkü APO, aksi bir durumu asla kabul etmeyeceğini gönderdiği talimatlarla sık sık belirtiyordu.

"Ülkeye giriş yaptığınızda sizleri yurt dışına bağlayan tüm köprüleri yıkıp atacaksınız, siktiginizde yurtdışına kaçmayı aklınıza getirmeyin. Girdiğiniz yerlerde artık sizi hiç bir güç söküp atamasın. Halk sizi bir otorite olarak görmediği taktirde bırakın ekme vermeyi, kolunuzdan tuttuğu gibi devlete teslim eder. O görkemli dağlar sizlerden korkmalıdır."

Duran KALKAN ise APO'nun bu talimatlarını daha da sertleştirerek gruplara iletiyor, bir takım psikopat tavırlar takınarak ve acayip el kol hareketleriyle "Yakıp yıkmalısınız, kan dökülmeli, oluk gibi kan akmalı size karşı koyanların tümünü öldürün!" diyerek bagırıyordu.

Talimatları ve yeni planlamaları dinleyen gruplar, 1984 yılı Mayıs ayından itibaren yeniden su bölgelerde konuşlanmak ve eylemler yapmak üzere peşpeşe Güneydoğu'ya girmeye başladılar:

- İrak'tan Hakkari Bölgesi
- İrak'tan Eruh-Sirnak Bölgesi
- İrak'tan Van-Çatak Bölgesi
- İrak'tan Mardin Bölgesi
- İrak'tan Sason-Diyarbakır-Bingöl Bölgesi
- İran üzerinden Kars-Ağrı Bölgesi
- Suriye üzerinden Adıyaman Bölgesi teşkil edilmiş oldu.

Adı geçen bu bölgelere girişler 1984 yılı Haziran ayına kadar tamamlandı, artık her şey tamamı. Belirtilen bölgelerdeki toplam militan sayısı 200 civarında idi. Bunun 150 kadari yurt dışından yeni girmisti, 50 kisisi de her bölgenin yapmış olduğu hazırlık çalışmaları sırasında cezaevlerinden tahliye olarak toplanan, ya da yakın akraba

96

çevrelerinden seçilmiş yeni elemanlardı. Bunların yanı sıra PKK'nin 200 civarında elemanı Irak ve İran'da, 50 civarında militan Suriye'de ve Lübnan'da, 50 kadar militanı da Avrupa ve Libya'da bulunuyordu. Yani PKK'nin 1984 yılı gücü, yaklaşık olarak 500 kişi kadardı.

Bölgelerine yerlesen militanların ilk yaptıkları iş, üç kiseden meydana gelen Bölge Hazırlık Birimleri'ni oluşturmak olmuştur. Bu birimler ilerde Bölge Komiteleri şekline dönüşeceklerdi. Birimler bir yandan yaygın bir propaganda ile yandaş teminine çalışırken, diğer yandan eğitilmek üzere yurt dışına adam göndermenin yollarını arıyorlardı. İlk etapta eski sempatanlara, akraba çevrelerine, ailesiyle problemi olan gençlere, askere gitmek üzere olanlara kancayı takıyorlardı. Bunun yanı sıra 12 Eylül'de gözaltına alınmış, birkaç yıl cezaevinde yattıktan sonra dışarı çıkmış kişileri bulup toplamaya büyük özen gösteriyorlardı.

CEZAEVLERİ; PKK'NIN PERSONEL KAYNAGI

PKK militanlarının cezaevlerine düsmeleri, birkaç istisnai saymazsak 1979 yılı içerisinde başlamıştır. Özellikle şehir merkezlerinde ve bilahare Sanliurfa ve Mardin illeri kırsalında 1978 yılından itibaren başlayan yoğun silahlı eylemler neticesinde PKK eylemcileri tutuklanmaya başladılar. Aslında başlangıçta PKKlilerin yakalanması tesadüflere bağlı iken 1979 yılı ortalarından itibaren güvenlik kuvvetlerinin, eline PKK ile ilgili cinayetlerin ve yazışmaların geçmesi üzerine planlı operasyonlar şeklinde gerçekleşti. 1980 yılında yakalananların sayısı artarken 12 Eylül'den hemen sonra yurt dışına kaçanlar hariç bütün PKK militanları yakalanmıştı.

Yakalananların içinde Merkez Komite üyeleri de mevcuttu. Hatta bunların bir kısmı örgütün arşivleri, belgeleri ve dökümanlarıyla yakalanıyorlardı. Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUS, Kemal PİR, M.Can YÜCE, Mehmet SENER, Mustafa KARASU, Rıza ALTUN,

97

Hasan SERİK PKK'nin yönetici kadrolarındaydılar. Tutukluların büyük bir bölümü Diyarbakir Askeri Cezaevinde yatarken bir bölümü de Elazığ, Adana, Gaziantep, Adiyaman ve Erzurum Cezaevlerindeydiler.

Cezaevlerinde yatanlar genelde üç gruba ayrılmışlardı.

- Yönetici konumunda olanlar;

Bunlar APO'nun gözdeleriydiler. Disarda iken birçok eylemin tertipçisi olarak PKK'ya hizmet etmişlerdi.

- Tetikçi grup;

Genellikle dönemin atmosferinden etkilenmişler, birçoğu kafa-kol ilişkileri ile örgüte girmiş ve yığınla cinayet işlemişlerdi.

-Yatakçılar;

Bunlar adeta provakasyonlar sonucu örgüte girmiş kişilerdi. Cinayet

ler öncesi ve sonrası militanları barındırmış, kesif, istihbarat, kuryelik

gibi görevler yapmışlardı.

Askeri savcılarca iddianameler hazırlanıp da işlenen cinayetlerden dolayı sevk ve idareci grupla,

tetikçiler ve yataçlıların büyük çoğunluğu için idam istemleri gündeme gelince zorla örgüte alet edilen yataçlı kesimden baslamak üzere, tetikçilerde de panik havası bas göstermeye başladı. Yataçlılardaki panik kısa bir süre sonra yerini örgüte karşı kine bırakırken, tetikçilerde ise, dışardaki lümpen yaşamın bitip de askeri cezaevi koşullarının egemen olması huzursuzluğa yol açtı. Yönetici kesim bu durumu derhal kullanarak "İste faşist TC. sizlere baskı yapıyor, sizleri sanki askermissiniz gibi askerlerle beraber kaldırıyor, spor yaptırıyor, belli saatlerde yatmanızı istiyor vs." gibi sözlerle diğerlerini kışkırtıyorlardı. Hayatlarında bir gün bile düzenli yaşama alışkın olmayan bu insanları, kışkırtarak, yataçlıları sindirerek idareye karşı "Kurallarınızı tanımıyoruz cezaevlerinde yaşam koşullarını biz belirleriz..." gibi ve daha bir yığın taleple isyanlar başlattılar. Olaylar bir süre etki-tepki biçiminde geldikten ve devam ettikten sonra artık pek çok insan cezaevinde bile birtakım oyunlar uğruna peskes çekildiklerini

98

anlayıp, topluca cezaevinin kurallarına uyacaklarını bildirdiler. Böylece yönetici durumundaki militanlar açığa kaldılar. Gerçi bunlar da bir süre kurallara uymayı denediler ama sonuçta özellikle yataçlıların ve tetikçilerin hismine uğradılar. "Dışarıda iken neden bunca işi basımıza sardınız? Madem sonuçta bu noktada birleşecektik neden bizleri cezaevi yönelimine karşı kışkırtıp zor durumda bıraktırdınız?" gibi çeşitli sorulara muhatap oluyorlardı.

Böylece ipliği pazara çıkan bu kişilerin bir kısmı, çeşitli yöntemlerle intihar ederken bir kısmı da ölüm oruçlarıyla hayatlarına son verdiler.

Bu intihar ve ölüm oruçları olaylarının psikolojik analizini, kimlerin sıkıştıklarında neden intihar ettiklerini ve bu tür intiharların hangi ruhsal bozukluklardan kaynaklandığını da psikologlara bırakıyoruz. Kaba hatlarıyla çizdiğimiz bu tablo daha çok Diyarbakır Cezaevinde somutlaşmıştır.

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde birinci sınıfta iken okulu terkederek PKK'ya katılan ve 1991 yılında PKK'dan ayrılarak teslim olan S.R.G. isimli şahıs; Diyarbakır Cezaevinde tutuklu iken, bunalıma girdiği için kendisini yakmaya kalkışır. Kalınca giyinip her tarafına kolanyalı pamuk yerleştirir ve kibritle tutuşturur. Birden bire kendini alevler içinde bulur. Cildi yanmaya başlayınca çığlıklar atarak kogaştaki diğer tutukluları çağırır ve "Su getirin kurtarın beni" diye çirpilir. İmdada yetişenler kısa sürede S.R.G.yi kurtarırlar. Ve S.R.G. yanında-kilere yaptıklarından pişman olduğunu belirterek; "Ne kadar aptalmişim, yaşamının değerini şimdi anlıyorum. Mazlum DOĞAN'ın kendisini yaktığını kim söylüyorsa yalandır." diyor.

(PKK'lılar, PKK merkez komite üyesi olan Mazlum DOĞAN'ın kendisini cezaevinde yaktığını iddia ediyorlar. Oysa, bu şahıs bunalıma girdiği için tuvalette kendisini asmışti. Cezaevindekileri sansasyonel intiharlara sürüklemek için "Mazlum üç kibrit çöpü ile kendisini davaya feda etti" denilmektedir.)

1980 yılı sonlarından 1983 yılı sonlarına kadar cezaevindeki

99

gerçekler bu çerçevede iken; Abdullah ÖCALAN yurt dışında cezaevi gerçeğini tepe taklak ederek, çarpıtarak öncelikle kendi elemanlarının, sonra da bu konulara duyarlı Avrupa kamuoyunun gözlerini büyüyordu. Avrupa kamuoyunun bu konularda neden duyarlı olduğu da ayrı bir komedidir, yeri geldiğinde açıklamaya çalışacağız.

Burada yazdiklarimizdan ötürü bazı art niyetli bozguncular kıyamet koparacaklar ama bu yazdiklarimizi bozguncubasi Abdullah ÖCALAN-'da itiraf ediyor. "Gerillanın kuruluş esaslarına ilişkin temel perspektifler ve talimatname" isimli kendi kitabının 119-120. sayfalarında; "...Benimde hesaplarım vardır. Neden ? En azından kendimi örgütlü, denetimli, irtibatlı yürütüyorum. Çok eminim ki, benim hareketi sürdürme imkanlarım olmasaydı imha edilirdi. Düşmanın dayattığı politikalarında amacı bu idi. Ve giden gitti. Gerisi teslim olacaktı hem de daha 1980 lerde... Onu hesaba alarak adım adım PKK'yi yasattım. Çoğunuz bunu itiraf ediyor. Gözleri bende, bana bir şey olursa birçok adam teslim olacak, onurunu kurtarmak isteyenler de ölüm orucu, kendini yakma biçiminde kendi sonlarını onurlu bir biçimde getireceklerdir. Bu gerçekleri niye görmüyorsunuz. ?"

APO; "Cezaevlerinde arkadaşlarımız üzerinde zulüm var. Önder arkadaşlarımızı iskencede öldürüyorlar fakat arkadaşlarımız buna karşı sanli bir direnis sergiliyorlar." diyordu. Eylemsiz geçen üç yıl boyunca yurt dışında bu yönlü propagandaların ardi arkası gelmedi. Binlerce afis, bildiri, pul, kitap, broşür, bülten bastırılarak basın toplantıları, yürüyüşler, işgaller, açlık grevleri yapılarak özellikle Avrupa'da dikkatler Diyarbakır Cezaevi üzerine çevrildi. Zaten basta Rum-Yunan lobileri olmak üzere çeşitli iyiliksever(!) kuruluşlar böyle bir fırsat bekliyordı. Heyetler, "insanlık adına" Türkiye ve öncelikle Diyarbakır'dan başlamak üzere cezaevlerini denetleme turlarına çıktılar. Bu heyetlerin yolluklarını ödeyenler de sanırım okulların tahmin ettiği çevrelerdir.

Sonuçta Askeri Yönetim çekilip yönetim sivilere devredilince, cezaevlerinde iç yönetimi Apocular ele geçirecek oralari birer eğitim kampına dönüştürdüler. Tahliyesi yaklaşıyorlar "Çıkar, çıkmaz doğruca

100

dağ kadrosuna katilin yoksa size de hain damgası vuruyoruz!" tehdidi ile talimatlandırıldı. Böylece örgüte yeni bir eleman kaynağı sağlanmış oluyordu.

Türkiye Cumhuriyetinin cezaevlerini bir türlü İslah edememesi sonucu; PKK Merkez Komitesi Üyesi Kemal PİR, PKK içinde özdeyiş haline gelmiş bulunan şu sözleri söylemiştir. "Kürdistan özgürlük mücadelesinin kalbi Diyarbakır'da, Diyarbakır'ın kalbi de zindanda atmaktadır."

1992 yılında dahi bu cezaevinin durumu aynıdır ve burada tutuklu bulunanlar girişlerinden çıktıkları güne kadar akademik PKK kariyeri yapmaktadırlar!

15 AGUSTOS 1984 EYLEMLERİ (ERUH VE SEMDİNLİ BASKINLARI)

1984 Yılı Haziran ayı sonlarında, APO'nun talimatıyla Kuzey Irakla iki tane Silahlı Propaganda Birliği oluşturuldu.

Bu birliklerin üst kuruluşuna KÜRDİSTAN KURTULUS BİRLİĞİ-HEZEN RIZGARIYA KÜRDİSTAN (HRK) adı verildi.

Bu iki silahlı propaganda birliğinin biri; Hakkari Bölge Komitesi, diğeri de Eruh-Sirnak Bölge Komitesi sahasında kuruldu. Bu birlikler üçer tane silahlı propaganda grubundan oluşuyordu. Birkaç ay sonra da Van-Çatak sahasında bir silahlı propaganda birliği teşkil edildi.

HRK isimli bu askeri kuruluşun ilanı sansasyonel eylemlerden sonra yapılacaktı. Bu, aynı zamanda yaklaşık dört yıllık bir hazırlık döneminin Türkiye topraklarında denemeye sokulması oluyordu.

APO için artık bıçak kemige dayanmısti ye birileri birseyler dayatıyordu. Bazen Lübnan'daki HELVE Kampına giderek orada eğitim gören militanların bir an önce eğitimlerini tamamlamasına ugrasiyor acele ediyordu.

101

Bir seferinde kamptaki bir militan yagcilik olsun diye; "Baskanim, böyle dolasmanız tehlikeli oluyor biraz kendinize dikkat edin" deyince APO, söylenenlerin basit yagcilik oldugunu bile bile kasılarak ve sirtarak; "Eger beni düsünüyorsanız talimatlarımı harfiyen uygularsınız. Eylem anlayisimizi büyük bir kararlılıkla ve ne pahasına olursa olsun hayata geçirirsiniz. Iste o zaman bana birsey olmaz. O taktirde benim can güvenligim saglanmış olur. Ama tembellik yaparsanız, sagda solda keyif çatarsanız, iste o zaman hem benim hem sizin, hayatlarımız tehlikeye girer. Beni o zaman hiç kimse korumaz." diyordu.

APO'nun bu itiraflarına herhangi bir yorum getirmiyoruz. Ne demek istedigini gayet açıktır.

Türkiye'de askerlerin idareyi sivillere devrettiği, Avrupa ile iliskilerin yeniden canlandığı bir dönemde PKK, Eruh ve Semdinli ilçeleri baskınlarıyla TC'ye karsi silahlı mücadeleyi baslattığını ve HRKyi kurduğunu ilan etti. Bu eylemler ile kendilerine emek verenlerin, emeklerinin bosa gitmedigini ilk isaretlerini vermiş oluyordu.

15 Agustos 1984 Eylemleriyle yani Eruh ve Semdinli baskınlarıyla yepyeni bir sayfa açılıyordu. Kimin için diye sormaya gerek var mı?

Bu olaylar ve devamında günümüze kadar gelen gelişmelerde herkes için bir pay vardı. Kimin payına bal, kiminin payına zehir düsmüsti.

İlk etapta bu olayların başlamasıyla birlikte; Bulgaristan'da Türk azınlığa karsi girişilen zulüm çarklarının dönmeye başlaması, Kıbrıs ve Ege gibi sorunların çıkmaza girmesi, sorunun Yunanistan ve Rumlar lehine çözümü için yaygın propagandaların yapılması söz konusu olmuştur. Yurt dışında diplomatlara ve Türk tesislerine yönelik Ermeni terörü «aniden kesilmiş ve yerini etkin lobilerin yasal mücadeleleri almıştır. Bu ve buna benzer gelişmeleri çoğaltmak ve derinleştirmek mümkündür.

Bize göre, bu olayların anlamı ve önemi üzerinde çok durmak gerekiyor. Zaten bu nedenle biz de PKK örgütünün kuruluşundan, ilk örgütlenme ve eylem anlayışına, yurt dışına çıkışından yurt dışındaki

102

barınma korunma biçimine kadar, ayrıca; kadro temin ve kullanma yöntemine, Avrupa'daki çalışmaları ve imkanlarına, Kuzey Irakta nasıl konuşlandıklarına özet olarak değindik. Buraya kadar olan kısım iyi kavranır ise, 15 Agustos 1984 tarihinden sonra meydana gelenler daha iyi anlaşılacaktır.

Okuyucu burada haklı olarak; "Pekala iyi hoş da, bu anlattıklarınız sanki bir film gibi. Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu senaryo filme çekilirken neredeydi? Böyle şey olur mu? Elin oğlu Türkiye'nin her bölgesinde mevcut ve düzeltilmesi gereken sorunları alıyor, onları sadece Güneydoğu ya aitmiş gibi gösteriyor, halkı ve gençleri kandiriyor açıkça ve avaz avaz her yerde; ben Türkiye Cumhuriyeti'ne savaş ilan ettim, Kürdistan denen bölgede devlet kuracağım diyor, kitaplar yazıyor. Afisler asıyor, mitingler,

isgaller yapıyor en sonunda iki ilçe merkezini basarak elini kolunu sallayıp tekrar daga dönüyor, bu nasıl istir?" diye sorabilir.

Eruh ve Semdinli eylemleri Türkiye'de birçok kesim ve çevrede adeta sok etkisi yarattı. Devlet böyle bir şey beklemiyordu. Bu hadiseleri yapanlar, sanki gökten zembille inivermişlerdi. Çünkü; o güne kadar emniyet ve asayisten sorumlu olan kuruluşlar, PKK hazırlığının, dönen dolapların, hazırlanan tezgahların bu gün de olduğu gibi farkında degillerdi.

Bu eylemler; psikolojik etkileri büyük olan, basit, risksiz fakat sansasyonel etkileri fazla olan eylemlerdir. Yöre halkı hariç genelde Türk kamuoyu terör ve terörist faaliyetleri yakinen bilmesine rağmen bu tür eylemlere yabancıydı. Öyle ya, iki ilçeye saldırılıyor, bir tanesi isgal ediliyor, sonra isgalciler ortadan kayboluyordu. Gazete mansetleri verdikleri haberlerle halkın saskinliğini iyice artırıyordu. "Eruh ve Semdinli'yi basan teröristler aynı gece Irak'a kaçtılar!" Bir başka manset; "Baskını gerçekleştiren teröristler falan dagda çembere alındı, bütün ikmal ve iase yolları kesildi yakalanmaları an meselesi vs." Görülüyor ki; olayları halka aktaran gazeteler de olaylardan habersizdiler. Yöre halkı basının abartmaları, güvenlik kuvvetlerinin telası,

103

teröristlerin yakalanamayışından dolayı büyük bir korku ve panige kapılmısti. Fakat meseleyi İngiliz BBC radyosu biliyordu. Apo'nun sesi radyosu gibi "PKK gerillaları, gerilla mücadelesi, Kürdistan ...vs." gibi bir üslup kullanıyordu.

Eylemlerden sonra ise örgüt elemanları, her ne kadar birçok operasyona maruz kalmışlarsa da, hareket sahaları bir hayli genişti. Bu geniş alanda küçük birimlerle takip harekati yapılacağı yerde, dar bir bölgeye büyük birlikler toplanmış, çok sayıda insan gözaltına alınmış ve "Doguda komando, sikiyönetim zulmü" balonunun propagandası baslatılmısti. Zulüm söz konusu olmamakla beraber, insanlar günahli ve günahsız sorgu merkezlerine toplanmısti. Kan davası, kadın-kız kavgası, toprak anlaşmazlığı, asiret çekilmesi, mahalli partcilik nedenleriyle herkes birbirini PKK'ci olmakla suçluyor, ihbar ediyor ve yakalattırıyordu. Devletin halkla ilişkileri yok denecek kadar azdı. Mevcut ilişkilerin önemli bölümü, çıkar temelinde sekillenmısti ve devlet kendi topraklarında doğru dürüst bir haber alamıyordu. Yöneticilerin de bir bölümü "yan baktın Siirt'e tayin, çok konuşuyor Hakkari'ye tayin, bu adam tehlikeli Çukurca'ya tayin" vs. uygulamalarının bir gereği olarak Güneydoguya gelmişlerdi. Yöre halkından gençler operasyonlardan tedirgin olduklarından kaçıp dagdakilere katılıyorlardı. Çünkü örgüt elemanları; "Operasyon sırasında köyünüz yakilip yıkılacak, genç olanlar kursuna dizilecek, iyisi mi bir an önce gelip bize katilin!" diyorlardı.

Cezaevlerinden tahliye olup da basibos dolasanlardan bir kısmı, Türk basınının dagdakileri efsaneleştirme düzeyindeki abartmalarına inanarak bir an önce PKKlilarla ilişkiye girme yolları arıyorlardı.

Şehirlerde ailevi sorunları olan, iş sahibi olamamış gençler olayları ilgi ile takip ediyorlardı. Yakınları cezaevinde olan, PKK içindeyken ölen ya da halen örgütte bulunan kişiler de örgüt açısından önemli bir potansiyel teşkil ediyordu.

Bu kesimler başlangıçta a/ar azar, daha sonra ilişki kanalları geliştikçe hızla ve gruplar halinde daga ya da yurt dışına giderek PKK'ya

104

katıldılar. Ancak, her biri bambaska duygu ve düşüncelerle örgüte katılıyorlardı.

Eylemlerin yoğunluk kazandığı Mardin, Siirt, Sırtak, Batman, Hakkari gibi yörelerde yaşayan halk, gerek köylerde, gerekse şehirlerde olsun artık sadece PKK eylemlerini konuşuyordu. Türk basını masetlerinden hadiseleri indirmez olmuştı. Ancak, bu masetler çok abartılı ve sorumsuz bir şekilde atılıyordu. Hatta olayların içindeki güvenlik kuvvetleri bile başlangıçta sağlam sağlıklı bilgilenemedikleri için; basının rotasına girmişler, adeta basın tarafından yönlendiriliyorlardı.

Bazı köse yazarları ise meselenin özünden haberdar olmadıkları halde kulaktan dolma bilgiler ile akıl hocalığı yapmaktan geri durmuyorlar, PKK'yi APO'nun arzu ettiği gibi; adeta yöre halkının örgütlü tepkisinin bir doruk noktası gibi gösteriyorlardı.

Devleti idare edenler, hadiselerin sokunu uzun süre yaşamak durumunda kaldılar. Olayların bu şekilde ve bu boyutta ortaya çıkması beklenen bir şey değildi. Halbuki APO, o zamana kadar yığınla üst düzey PKK militanını "Türk İstihbaratının ajanıdır" diyerek kursuna dizdirmişti. APO'nun ajanıdır diye kursuna dizdiği gençlerin bir iki tanesi gerçekten Türk İstihbaratının ajanı olsaydı; devlet bu hadiseler karşısında bu kadar sok geçmez, bu kadar hazırlıksız yakalanmazdı. Önceden bilerek birtakım tedbirler almamış olsa bile, en azından olaylar başlar başlamaz doğru bir teşhis koyar ve teşhise uygun tedbirleri geliştirirdi.

Herkesin bildiği gibi; olaylardan sonra yerel güvenlik birimleri, elde ettikleri bölük pörçük ipuçlarıyla sıradan bir zabıta vakasına müdahale eder gibi tedbirler geliştirmeye çalıştılar. Bu durum aylarca böyle devam etti. Daha sonraki bilgilenmeler de bir işe yaramadı.

Çünkü; uzun süre bu bilgiler de birbirinden kopuk olarak ele alındı. Sağlıklı bilgi olmayınca sağlıklı bir değerlendirme de yapılamıyordu.

1984 yılında başlayan eylemler üst karar organlarının sağlıklı analiz edilebilseydi, biçimsel olarak bir gerilla faaliyetinin varlığı anlaşılabile-

105

çektik. Bu faaliyeti yürütenler, uzun yıllar çok uygun koşullarda ideolojik-politik ve askeri bir eğitimden geçmişlerdi. Bu insanlar, çok katı merkezîyetçi bir teşkilatın birer parçası durumunda idiler.

Büyük çoğunluğu, kendilerinin yasama şartlarını böyle bir faaliyet içinde görüyordu. Ayrıca, manevra yapabilecek, lojistik destek görececek, icabettiginde geri çekilebilecek, takviye elemanı alabilecek bir GERİ CEPHE'ye, Uluslararası platformlara sesini duyurabilecek her türlü yazılı dokümanın hazırlandığı, kadro ve taraftar potansiyeli yüksek ve maddi destek sağladığı bir AVRUPA SAHASI'na, Gerilla faaliyetleri için son derece uygun bir COGRAFYA'ya, karşı mücadele yöntemleri konusunda SON DERECE HAZIRLIKSIZ BİR DÜSMANA, faaliyet alanında son derece dağınık örgütsüz, çaresiz ve kullanılmaya yatkın bir KİTLE'ye, bütün bu avantajların üstüne; istismara son derece açık KÜRTLÜK KONUSU'na ve son olarak da Mafyavari yöntemler ile örgüt yöneten SIRTINI SAĞLAM YERLERE DAYAMIS BİR ABDULLAH ÖCALAN'a sahiptiler.

Bu şartlar, biçimsel olarak bir gerilla mücadelesi için idealdi. Daha yerinde bir deyişle olaganüstü idealdi! Fakat, bu şartların dinamosu, motoru, itici gücü ve özü demek olan halk desteği geçici ve geçerceliydi, yapaydı. Çünkü; PKK halkın bu yönlü istemlerini sırtlamak amacıyla değil, baskaları adına özel bir görevle teşkilatlandırılmıştır.

Bu durumda sayılan diğer şartların varlığı hiç önemli değildi. Şimdi biçimsel gerilla faaliyetine gelelim;

Abdullah ÖCALAN'ın yürütmüş olduğu gerilla faaliyetinin en büyük kozu gene Abdullah ÖCALAN'dır.

İkinci kozu ise; Abdullah ÖCALAN'a her türlü manevra imkanı, kamplar, lojistik, geri cephe, propaganda ve militan devşirme sahaları yaratan efendileridir.

Üçüncü kozu; silahlı propaganda faaliyetleridir.

Bölgedeki uygun coğrafya, yöre halkının dâginikliği, istismara açık olusu ve devletin yetersizliği ise, avantaj sağlayan yan faktörlerdir.

106

APO, bazı güçler adına silahlı propagandayı yasatan bir ara halkadır.

Bu nedenle de çok önemlidir!

Sonuç olarak; Devlet bu konuda yeterli olarak bilgili değildi. Bilahare elde ettiği bilgileri yerli yerine oturtmadı. Yapılan yanlışlıklar ve yanlış dahi olsa alınan tedbirlere karşı; örgütün geliştirdiği yöntemler üzerine doğan kargasanın asayis tedbirlerine yansımaları ise, APO ve adamlarına her geçen gün nefes aldırdı.

1985 YILI VE PKK'NIN İÇİNE GİRDİĞİ KRİZ

15 Ağustos 1984 eylemlerinden sonra yöre halkının korkunç bir telas ve panige kapıldığını belirtmiştik. Yöre halkı, silahlı adamlara alışı olduğu için gelenekleri gereği yiyecek vermiş, izzet ikramında bulunmuştu. Fakat aynı silahlı adamlar Devlete yönelik çok ciddi eylemlere girişince, ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Yöre halkı eninde sonunda faturanın kendilerine kesileceğini çok iyi biliyordu. Uzun süre, devletin olayları yaratanların üzerine ciddiyetle gitmesini bekledi. Beklediği olmayınca tedirginliği daha da arttı. Adeta canı, malı, namusu devletin ikibuçuk eskiye dediği adamların insafına kalmıştı. Bu çok vahim bir durumdu, kendisi de bu ikibuçuk eskiyaya(l) bir şey yapamıyordu.

Çünkü, sosyal yapısı buna elvermiyordu. Çünkü, yılların birikimi onu bu açıdan adeta paçavraya çevirmişti. İkibuçuk eskiyaya bir mezra değil, bir köy değil, koca bir bölge adeta teslim oluyordu.

Herşeye rağmen, 1984 yılı sonlarında bazı örgüt militanları yakalandı. Bazıları da teslim oldular. Teslim olanlar PKK'nın yapısı, sevk ve idare biçimi, üslenme yerleri, eylem biçimleri, iç ve dış irtibatları gibi konularda önemli bilgiler veriyorlardı. Artık PKK örgütü ile ilgili olarak bazı çerçeve bilgiler elde edilmisti. Ancak, bu değerli bilgiler temelinde karşı tedbirler, plan ve programlar geliştirildiğini söylemek mümkün

107

değildir. Elde edilen bu bilgilerin bir çoğu günlük başarılar uğruna çar-çur edilmiştir. Eldeki bilgilerle 1985 yılı başlarında PKK'ya pespeşe vurulan darbeler, teslim olanların verdiği bilgiler temelinde sağlandı. Öyle ki; 1985 yılı ortalarına gelindiğinde PKK, Irak sınır boyları hariç bitme noktasına getirilmisti.

PKK örgütü, aldığı pespe darbelerden büyük bir panige kapıldı. APO'nun HRK birimleri, tüm hareket insiyatiflerini kaybettiler. Artık tek düşündükleri yakalanmamak, vurulmamak ve sadece karin doyurmakti.

Bu tarihte yöre halkina bir güven duygusu geldi. Birçok köy ve mezrada insanlar örgüt elemanlarının elini kolunu bağlayarak güvenlik kuvvetlerine teslim etmeye başladılar. Köylüler yakaladıkları militani bazen öldüresiye dövüyorlar, silahlarıyla birlikte teslim ediyorlardı.

Istihbarat akisi hizlandı, birçok kisi, eline silahini alarak güvenlik güçleriyle beraber daglarda gezdi.

Örgüt militanları tarafından APO'ya sahte bilgiler veriliyor ve raporlar yaziliyordu. Türk ordusundan onlarca subay ve yüzlerce er öldürülmüştü(!)

Bu sahte raporlardan cesaret alan APO, 1985 yili Mart ayında kısaca ERNK olarak bilinen ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN/ KÜRDISTAN ULUSAL KURTULUS CEPHESI'ni ilan etti. Iste, APO burada bir zamanlama hatası yapmıştı ve cephe o günlerde tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

PKK, bu dönemde bir çözülme ve çöküş süreci yaşadığı için kırsal kesimde yapması gereken eylemlere güç yetiremiyordu. Cephenin ilanını destekleyecek büyük eylemleri organize edip sonuçlandıramadı.

Fakat, hemen yeni bir taktige başvurdu. Evvelce cezaevinde bir müddet yatmış, bilahare örgütçe yurt dışına çıkarılmış olan Avukat Hüseyin YILDIRIM devreye sokuldu. Bu avukatı kullanarak, cephenin ilanını Avrupa'da mansetlere çıkarmayı basardılar. Avrupa'nin çeşitli ülkelerinde yapılan açlık grevleri, yürüyüşler, mitingler, isgal ve

108

baskınlar bu avukat tarafından yapılan bir basın toplantısında izah ediliyordu. Bu avukat, etiketini kullanarak cezaevinde sözde basından geçenleri dramatize ederek anlattıktan sonra bu sefer de kendisinin de mensubu ve basın sözcüsü olduğu ERNK'nin mahiyetini ve amaçlarını sıralıyor; bütün bu eylemlerin ERNK'nin Avrupa'daki militanlarınca "Kürdistan" daki baskıya, zulme dikkat çekmek için yapıldığını söylüyordu.

Avrupa'daki siradan da olsa basının bu toplantılara ilgi duyması, 1984 yılında meydana gelen olaylar ile Diyarbakır Cezaevinin 1981 yılından beri gündemde tutulması ve belli çevrelerin kulis faaliyetinden dolayıdır.

Halbuki Abdullah ÖCALAN, ERNK'nin kuruluşunu ilan etmek için çok farklı planlar yapmıştı. ERNK, 21 Mart 1985 günü çok büyük eylemlerle kurulacaktı. Şehirlerde gençlik ve entellektüeller (!) harekete geçirilecek ve eylemler takviye edilecekti. Avrupa'daki faaliyetler ise bunların doğal bir uzantısı olarak devam edecekti.

APO, ERNK'nin ilanını müteakip günlerde SEMDİNLİ-ÇUKURCA hattında bir kurtarılmış bölge ilan etmeyi planlamıştı.

Fakat, 1985 yili başlarından itibaren PKK'nin kırsal kesimdeki elemanları pespe darbelenmeye başlayınca, ne düşü kurulan büyük eylemler yapılabilirdi, ne de hedeflenen şehir desteği sağlanabilirdi. Avukat Hüseyin YILDIRIM isimli soytarinin piyasaya sürülmesi ve sembolleştirilmesinin gerekçesi, etiket

meraklisi Avrupalinin dikkatini çekebilmek için hazırlanmış bir taktikti. Bu soytarinin görevini yerine getiremediği söylenemez.

APO her zaman böylesi taktikleri kullanmıştır, bunun için manevra sahaları ve kullanabilecek kimseleri bulmuştur. Bir alanda tıkanıca zaman diğerini devreye sokma becerisini göstermiştir. Bütün imkan ve koşulları kullanmasını iyi bilmektedir. Geçmişte, 1981-83 yılları arasındaki eylemsiz dönemde hep cezaevlerini ön plana çıkartmıştır. Buraları yoğun bir propaganda malzemesi olarak kullanmıştır. Yazılı ve

109

sözlü propagandanın tüm imkanlarını kullanarak, çeşitli ilişkileri devreye sokarak, Türk basınini dolaylı yoldan etkileyerek cezaevlerini Türkiye'nin ve Avrupa'nın gündeminde tutmuştur. Eylemler başladığında ise cezaevi ile ilgili propaganda çalışmalarını beklemeye alıvermiştir. Eylemler kesildiğinde Avrupa'ya kurcalamış, Avrupa'da işler sarpa sarınca eylemlere ağırlık vermiştir ve bu hep sürüp gitmiştir.

1985 yılı APO açısından çok başarısız olarak sonuçlanınca kis aylarını yoğun bir değerlendirme, hazırlık ve planlama devresine dönüştürdü. Çünkü, o kis gerçekten APO ve PKK için ölüm kalım dönemi idi.

O dönemde Türkiye Cumhuriyeti Devleti "Eskiyayı bitirdik" rahatlığını yaşıyordu. Devlet, elindeki bilgileri tasnif etmiyor, sonuçlar çıkarmıyor, kullanılabilir bilgi haline getirmiyordu.

Bu değerlendirmeler PKK tarafından yapıldı. Irak ve İran'daki sorumlu düzeyindeki elemanlar Lübnan'da toplandı. APO, ise bizzat el koymak istiyordu. Yapılan değerlendirmenin özeti şudur: 1985 yılı içinde PKK tümünden tasfiye olmamış ise bu sorumluların becerisinden dolayı değil, TC'nin örgütü bitirdik diyerek işi gevsetmesinden dolayıdır. "

Bu değerlendirmeden sonra nerelerde hata yapıldığı ve hataların giderilmesi için nelerin yapılması gerektiği üzerinde duruldu; "Ağır darbelerin yenmesine sebebiyet veren koruculuk sisteminin ve itirafçılık sisteminin ortadan kaldırılması" gereği vurgulandı, ayrıca; "Halk arasında ihbarcilik sisteminin mutlaka dağıtılması" kararlaştırıldı. Bu işler için çok acımasız olunması istendi. Kis boyu devam eden bu hazırlık ve planlamaların baharla birlikte eyleme dönüştürülmesi amacıyla ülke içine savaşçı gruplar gönderilmeye başlandı. 1986 yılı baharında Suriye, Irak ve İran'dan çok sayıda grup Türkiye'ye girmişti.

Mart 1986 tarihi itibarıyla PKK katliamları başlamış oluyordu. Eylemler vahset boyutlarına asar hale gelmişti. Kendileri cezaevinde olan birçok itirafçının aile bireyleri katledildi. Birçok vatandaş "Devlete

bilgi vermiş olabilir" mantığı ile feci şekilde öldürüldü. Kaçanlar bir yana kaçma eğiliminde olabilir diye süphelenilen birçok örgüt elemanı ajandır denilerek, iskenceleri müteakip yok edildi. Bunlardan kimisinin kafasını kestiler, kimisinin derisini yüzdüler, kimisinin de kulaklarına ve cinsel organlarına kızdırılmış tüfek harbileri sokuldu. Vücutlarında sigara söndürüldü, tenlerine H₂SO₄ ve naylon yakılarak damlatıldı.

1986 yılında 67 vatandaş belirtilen şekillerde katledilirken 48 vatandaş da yaralandı.

APO, bu katliam gruplarını Türkiye'ye gönderirken çok duygusal uğurlama törenleri yapıyordu. 1986 yılı sonunda yapılması gereken PKK kongresinin Türkiye'de yapılacağını, kendisinin de bu kongreye katılacağını söylüyor, kongrenin selameti açısından İran sınırından Büyük ZAP vadisine kadar olan

bölgenin mutlaka kurtarilmasini (!) istiyordu.

APO, yurt disinda çürütüğünü, bir an önce Türkiye'deki mücadele ortamına dönmek istedigini, gidenlere hep imrendigini, en büyük dileginin bir an önce daglara kavusmak oldugunu söylüyordu. Amaci Türkiye'ye giris yapan elemanlarinin tüm enerjileriyle faaliyetlere sarilmalarini saglamakti. Dogal olarak, o kosullarda birçok örgüt elemani bu ajitasyona kendilerini kaptiriyorlardi. Faaliyet alanlarına geldiklerinde çilginca isler yapmaya basliyorlardi. Bu Abdullah ÖCALAN'in sik sik basvurdugu bir yöntemdi. Elinin altinda birer kapikulu olarak bulundurdugu militanlarindan biraz daha yararlanmak, onlari geçici de olsa daha dinamik kilmak için; kurtarilmis bölgeler vb. gibi hedefler ortaya atar, kurtarilmis bölgeler olusturmanin mümkün oldugunu bin dereden bin su getirip örnek vererek izah etmeye çalisirdi. Öte yandan elindeki güçlerin miktarı ve niteligi ne olursa olsun Eyalet Komiteleri, Bölge Komiteleri, Askeri Konseyler, kurup Halk ordusu, Tugaylar, Alaylar kurulmasini hedef olarak ortaya koyar; Cephe komiteleri, Cephe konseyleri, mahalli iktidarlar oldugunu söyler, "elinizi uzatsaniz degeceksiniz" diyerek tahrik ederdi.

Kisaca APO; insanlarin kompleks ve zaafklarindan yararlanmayi iyi bilen, mevki makam gibi seylerin insanlari daima tahrik ettigini

111

kavrayan bir insandır. APO, sayisi sinirli elemanlarini çogu zaman çeşitli mevki ve makamlar sunarak doldurusa getirmistir. Iste bu nedenle APO'nun yazi ve talimatlarinda belirttiği gibi "Elli tane keçiyi güdemeyen" insanlar, hayali de olsa kendilerine bahsedilen komutanlik, komite üyesi ve benzeri sifatlar ugruna hayatlarini ortaya koymaktan çekinmemislerdir.

Bu taktikler ile bir grup insanin önüne böylesi hedefler siralanir ve faaliyet bölgelerine gönderilirler. Ertesi yıl dogal olarak hedefler gerçekleşmez. Ancak insanlar ellerinden geleni yapmistir, birçok eylemleri gerçeklestirmislerdir, bunun için hayatlarini ortaya koymuslar ve bu sayede APO yeni elemanlar ve yeni iliskiler kazanmistir. Propagandasi yapilmis, ünü giderek artmistir. Ama çizilen çizginin sonundaki hedefe varilamamistir. Eylemleri yapanlar, bahsedilen mevki ve makamlarin birer atesten gömlek oldugunu anlamislardir. Iste bu noktada APO hedeflerin gerçeklesmeme durumunu degerlendirir. Suç sorumlularindir. Yani sorumlulari ayni taktiklerle doldurusa getirip devreye sokar, eskiler ihanetçi ve TC ajani damgalarini yer; bu is hep bu sekilde devam eder gider.

1986 yili baharında baslayan eylemler; her ne kadar planlanan \ hedeflerin gerisinde kaldi ise de, militanlarin kongrede suçlanmamak amaciyla sürdürdükleri olaganüstü çabalar nedeniyle, 1985 yilinin yaratmis oldugu tahribatlari kismen giderdi. Bu arada 1986 yilinda HRK merkezinde yer alan ERUH ilçesi baskininin elebasi AGIT kod adli Mahsum KORKMAZ, Güvenlik kuvvetleri tarafından öldürüldü. Örgütün diger birçok kadro militani öldürülürken bir kısmi da teslim oldu. Koruculuk sistemi biraz toparlanir gibi olduysa da, örgütün saldirilari ve bilinçsiz görevlilerin önüne geleni silahlandirma yarisindan ötürü istenilen randimani veremedi.

PKK, bu tarihlerde sehirlere de yöneldi. Ancak ciddi bir iliski ağı gelistiremedi. Sehirlerde yasayanlar, henüz PKK eylemlerinden direkt olarak etkilenmedikleri için PKK ile iliski kuruyorlardi. En büyük şehir faaliyeti Avrupa'dan getirilen abartili örgüt kasetlerinin evlerde gizli gizli seyredilmesi idi.

112

Dagdaki PKK kadrolarının faaliyet bakımından yoğunlastıkları yerler; BOTAN alanı olarak tabir edilen HAKKARI, ERUH-SIRNAK ve VAN-ÇATAK alanıydı, buralarda bazı köyleri basıp toplantılar yapıyorlardı. Bazen de korucuları öldürüyorlardı. Yine aynı tarihlerde birkaç yerde askeri devriyelere pusular kurmuşlardı. MARDİN alanında da gruplar vardı ancak bunlar ciddi eylemler geliştiremiyorlardı. GARZAN Eyaleti denen BATMAN, KURTALAN ve SASON bölgesinde faaliyet sıfır noktasına gelmişti. ORTA EYALET olarak bilinen DIYARBAKIR çevresinde hiçbir gelişme yoktu. TUNCELI ve çevresinde de eylemden bahsetmek mümkün değildi. ADIYAMAN, ANTEP ve URFA çevresine giden gruplar ancak yerleşme imkanlarını araştırıyorlardı. Fakat BOTAN alanındaki kısmi gelişmeler, 1985 yenilgisini telafi ediyordu. Buradaki gelişmeler çeşitli vasıtalar ile Avrupa'ya iletiliyor, örgüt oradan takviye edilmeye çalışılıyordu. O yıllarda henüz PKK sahnesinde olan Avukat Hüseyin YILDIRIM, örgütü Avrupa'da propaganda ile güçlendirmeye devam ediyordu.

Abdullah ÖCALAN, 1984 yılında yapılan çıkışın 1985'de kesintiye uğraması ve 1986 yılında da yeni ve büyük bir hamleye dönüştürülemezine çok fena içerliyordu. Oysa yapılan eylemler öyle geniş yankılar uyandırıyor ki; APO gazete manşetlerinden ve dillerinden düşmüyordu.

Eylemlilik sürdüğü müddetçe her şey APO'nun planladığı biçimde yürüyor, eylemler kesildiğinde planları, hızla alt üst oluyordu. Bu sistemi kendisi kurmuştu, her şeyi eylemlere göre planlamıştı. Bu nedenle eylemler hiç kesilmemeliydi. Hatta giderek yaygınlaşmalı, çapı büyümeliydi. En ufak olanaklarla eylem yapılmalıydı. Eylemlilik tüm faaliyetlerin temel dinamiğiydi. Örgütlülükte eylemler temelinde gelicek ve büyüyecekti.

Parti örgütlenmesi tam bir kargasa içindeydi. Kimin Merkez Komite üyesi olduğu, kimin olmadığı belli değildi. Daha doğrusu APO'nun, kimi MK üyesi olarak gördüğü meçhuldü. Gerçi bu durum APO'nun üslubu idi ama yine de görünen tam bir düzensizlikti. Diğer taraftan 1985

113

Yılında oluşturulan Eyalet Sistemi ve Alt Bölge Komiteleri dağınık bir durum arz ediyordu. 1. Eyalet; Hakkari'den Kars'a doğru dikey bir hat oluşturuyordu. 2. Eyalet; Sirt, Siirt, Mardin ve Bitlisin meydana geliyordu. 3. Eyalet ise diğer bölgeleri kapsıyordu. Bütün bunların alt bölgeleri sadece kağıt üzerinde vardı. Çünkü bazı bölgelerde örgüt darbelenip geri çekilmiş, bazı bölgelerde ise tutunma çalışmalarını asamıyordu. HRK adlı askeri örgütlenme, 1984 yılındaki durumunu asamamış aynı düzeyde seyrediyordu. ERNK ise, Türkiye içinde adı var kendi yok durumdaydı. Yani düşünülen, gençlik, kadın, köylü, esnaf, memur, işçi, din adamı birliklerinden yoksundu. Ayrıca kitlede kendiliginden oluşan PKK potansiyeliyle doğrudan temas kurulamıyordu. PKK arazinin sarp yerlerindeki mezra potansiyeli ile idare eder durumdaydı.

PKK 3. KONGRESİ

1986 yılı sonunda Lübnan BEKAA VADISI'ndeki HELVE Kampında toplanan PKK 3. Kongresi, geçmişin durum değerlendirmesini yapacak, yeni dönemin görevlerini saptayacaktı. Abdullah ÖCALAN kongrede mevcut tikanıklığa kilif bulabilmek için çok ince hesaplar içine girdi. Başlangıç olarak 1983 yılından beri Türkiye'ye yönelik faaliyetlerin yükünü omuzlamış, bütün planlamaları gerçekleştirmiş, her türlü zorlугun altından kalkmak için akıl almaz bir enerji ve caba sarf etmiş olan ve bu yüzden PKK elemanlarınca takdir (!) edilmiş olan Merkez Komitesi Üyelerinden; Duran KAL-KAN (ABBAS) basta olmak üzere Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA), Ali ÇETİNER (GÖZLÜK CAFER), İsmet DOĞRU (SADUN), Abdullah EKİNCİ (ALİ), Ali ÖMÜRÇAN (CEMAL) gibi kişileri tasfiye etmek için planlar

gelistirdi. Adini saydigimiz bu elemanlar ile bunlara benzer kisileri tasfiye etmek belki birçok insanin mantigina ters gelebilir ve gelmesi de dogrudur ancak; burada Abdullah ÖCALAN'in mantigi olunca, isler degisir. APO'yu yakindan taniyanlar APO'nun gücünün herkese mantik-

114

siz gelen islerin planli bir sekilde APO tarafından yapilmasinda oldugunda birlesirler.

PKK 3. Kongresi de diger kongre ve konferanslardan pek farkli degildi. Resmi süresi kısa, fakat kis aylarina denk geldiği için fiiliyatta 1987 yili bahar aylarina kadar devam eden bir eğitim çalismasi seklinde gerçektesti Temel amaç; insanlari çeşitli baskilar ile sindirme, tehdit etme, baski altına alarak suçluluk psikozuna sokmakti. Daha önce de belirttiğimiz gibi kongre, konferans ve toplantilar bu islerin tezgahlanması için birer paravandilar. Bu toplantilarda APO, iki maske takiniyordu. Birinci maske; sadist ve despot bir suratti. İkincisi; masum bir iyilik melegiydi. Bir yandan insanlari kurmus olduğu ölüm çemberinde sindirip eziyordu. Bunu yaparken de kongre veya toplantinin manevi gücünü (!) kullaniyordu. Diger yandan tüm gelişmelerin altında ezilen, üzerindeki yükü kaldirmak için kimsenin yardım etmediği, ucundan tutmadığı bir zavalli oluveriyordu

Kongre sirasinda evvela birtakim degerlendirmeler yapildi. Dünyadaki ve Ortadoğu'daki gelişmeler tahlil edildi. Hersey mücadelenin gelişmesine uygundu. Ardından Türkiye'nin durumu degerlendirildi; Türkiye'deki bütün ekonomik, sosyal, siyasal gelişmeler ile PKK faaliyeti arasında baglar kuruldu. Daha sonra da 1984 yilinda başlayan örgüt faaliyetlerinin neredeyse, "Kürdistan'da" Türk Devleti'ni ve ordusunu islevsiz kilacak basanlar elde ettiği beyan edildi. Daha sonra esas meseleye gelindi.

Abdullah ÖCALAN garip bir ses tonuyla karsisindakileri adeta hayvan yerine koyarak, sanki günlerce aç susuz daglarda dolasan, her gün ölümle burun buruna yasayan, gecenin zifiri karanliginda saatlerce sirtinda kilolarca yüküle dag-tas demeden yürüyen kendisiymis gibi; "Çok zor kosullarda çok kit imkanlar ile gecemi gündüzüme katarak, yillarca eğitiminizden tutun yiyeceginize, giyeceginize, silahınıza, cephanenize kadar her seyinizle ilgilendim. Binbir emek ve çabayla Suriye 'den Kuzey Irak'a geçisinizi sagladim. Siz geçtikten sonra sizi takviye etmek amaciyla yüzlerce kadro ve savasçi bularak gönderdim. Her seyinizi

115

temin ettim. Adeta sizi yoktan yarattım. Sizleri ideolojik ve askeri olarak eksiksiz hazirladim. Her birinize ailelerinizin verdiği emegin yüz katini verdim. Bütün teorik sorunlarınıza çözüm getirdim. Peki siz ne yaptiniz? Adeta birer mirasyedi gibi binbir emekle meydana getirdigim onca degeri yiyip tükettiniz, Kürt halkinin emegini talan ettiniz, örgütü tasfiye etmek için elinizden geleni ardiniza koymadiniz, bir yığın savasçi ve kadronun kaçmasına, yakalanmasına ve öldürülmesine sebebiyet verdiniz, ortam hazirladiniz. Adeta koca bir halki ölümüne mahkûm ettiniz. Bu dünyada islenebilecek en büyük suçtur. Bakalım bunun hesabini PKK'ya (aslinda kendisine) nasıl vereceksiniz?"

Yapılan suçlamalar, suçlananların kanini donduracak kadar haksiz ithamlardi. Suçlananlar 1983 yilinda Kuzey Irakla, Türkiye'de hazirliklari başlayan 1984 yilinda da silahlı çatisma sekline dönüşen pratik faaliyetleri sürdürübilme için adeta canlarını dislerine katan insanlardi. Bu insanlar, olaganüstü çabalar sarf ederek APO'nun istediği eylemleri gerçekleştirmislerdi. APO, Sam'daki lüks evinde sabahtan aksama kadar tikinirken, bu insanlar günlerce mağara kovuklarında, kaya diplerinde açlıkla pençesmislerdi.

APO'da iyi biliyordu ki, kendisi; dagda hayatlarini feda etmeye hazir bu insanlarin yapmis olduklari eylemler ile besili bir sigirin iskembesini andiran, koca göbeği ve gerizekâli çizgileri tasiyan surati, basinda çikmis ve taninmistir. Gene çok iyi biliyordu ki; bu insanlarin katlettiği, kadın, çocuk, ihtiyar, asker, polislerin haber olmasıyla ismini duyurmuştur. Bu sayede kamuoyu, APO denen bir mahluktan haberdar olmuştur. Bir çoğu, bile bile ölüme giderek APO'ya nam saglamıştır. APO'nun yaptığı hiç birsey yok mudur? Elbette vardır; APO, efendilerinden aldığı talimatları ölüm kiskacındaki bu insanlara tehdit ve baskı ile uygulatmıştır. Baska? Bir de saatlerce teyp karsısında konuşmalar yapmış, agzına geleni söylemiştir, küfür ve hakaret etmiştir. Kime mi? Herkese! En çok da emrindeki elemanlarına. Bir konuşma içinde aynı şeyi yüzlerce defa tekrar etmiştir, kendisi gibi herkesi gerizekâli zannederek konuşmuştur. Her konuşması bir öncekinin tekrarı olmuştur. Tek yaptığı şey budur. Haklarını yememek gerekir bir şey daha yapmıştır APO... İsim ve olayları bir başka kitapta açıklayacağımız kadın

116

f

militanlardan seçtikleri ile yatmış, onlarla ilişki kurmuş, daha sonra onları sadık bendesi ve hemşehrisi HAMZA Kod adlı Hasan BINDAL vasıtasıyla uygun şekilde ortadan kaldırtmıştır. APO'nun pezevengi Hasan BINDAL'i kazayla öldüren PKK'nin en büyük savaşçısı (!), akademi (!) komutanı METİN Kod adlı Sahin BALIÇ'ın basına gelenleri ilerdeki bölümlerde okuyacağız.

Evet, bu abuk sabuk konuşmalar daha sonra başka kişilerce düzeltildikten ve yazı haline getirildikten sonra kitap ve broşür şeklinde yayınlanmıştır. APO'da böbürlenerek; "Ben gecemi gündüzüme katarak sizin için çalışıyorum." diyerek masum, ezilmiş, emekçi rolü yapıyor. Aslında en kabiliyetli olduğu konu herkes tarafından bilinmektedir; OTURDUGU YERDE GECE VE GÜNDÜZ KOMPLO TEORİLERİ GELİSTİRMEK!

APO, kongreye katılanlara en acımasız eleştirileri yükleyip bunların önden gelenlerinin idam fermanlarını beyan ederken; "Nasıl olsa bu adamlar enerjilerini tükettiler. Bunlardan yararlandığım kadar yararlandım. İyi gitmeyen işleri bunların üzerine yıkarsam ve bunların görevlerini yenilerine veririm bir tasla iki hatta birkaç kus vurmuş olurum!" diye düşünüyordu. Bu şekilde alt düzeydekilerin de ruhlarını oksamış olacaktı.

Eskiler mizmizlanmaya, yaltaklanmaya başladılar. Yapmış oldukları fedakarlıkları anlattılar. "Su kadar eyleme katıldık, su kadar adam öldürdük, su kadar adam kazandık, yeni işler planladık vb." demek istediler. APO, tek tek cevap yetistiriyordu; "Senin üç eylemin neyi kurtarır? Sen bes adam örgütlemeyle Kürdistanı kurtaracağını mi zannediyorsun? Sen iki eylem planı yapmakla önder olduğunu mu zannediyorsun?"

içlerinden her birisi; "Her birimizin üç eylemi yüzlerce eylem ediyor. Bunları kendine mal edip kral kesiliyorsun, her birimiz üç-bes adam kazanıp sana gönderdiğimizde halk ordusundan bahsediyorsun" diye-miyordu. Kimse bunları açık açık dile getiremiyordu. APO, bu insanların artık birer posa olduğunu anladığından yüklendikçe yükleniyordu; "Eger

117

size sunduğum onca imkânî değerlendirilecek on tane adamım olsaydı simdiye kadar halkın yarısı

ayaklanmış, ülkenin önemli bir bölümü kurtarılmış olurdu. Sizler sansinizi kullanamadiniz. Bu isi yürütemediniz birakin da bu isi gerçek ustaları gelip yapın!"

Bu konuşmalar alt düzeydeki saf ve daha meselenin iç yüzünü kavrayamamış olanların yüreğini kipir kipir oynatıyordu. İşte yol açılıyordu. Kendileri de artık Merkez Komite Üyesi, Bölge Sekreteri, Eyalet Sekreteri olabileceklerdi.

Bu taktik; APO'nun gerçekçi olmayan hedeflerinin sürekli gündemde kalması, bunun için sürekli taze kuvvet bulmasının tek yoluyla. Eğer gerçekten bir Kürdistan mücadelesi söz konusu olsaydı lider kadrolar harcanmaz, kurumlaşmadan dolayı kadroların istihdamı sorun teşkil etmezdi. Amaç farklı olduğu için APO yapıyı daima canlı tutmaya çalışıyor ve doğal olarak sürekli budama yapıyordu.

Bütün bunlardan başka APO, kongre toplanacağı zaman AZMAN kod isimli sapık bir militanı kongrenin güvenlik sorumluluğuna atadı.

Kongredekileri baskı altında tutmak ve militanları etkilemek için yapılan plan gereği; "Kontrgerilla kongreyi sabote etmek ve Abdullah ÖCALAN yoldası öldürmek amacıyla bölgeye gelmiştir." söylentisi yayıldı. Söylentiye göre Kontrgerillanın bazı adamları da örgüt içersine sızdı.

İlk etapta kampta 10 militan ajan olmakla suçlanıp kursuna dizildi. Daha sonra AZMAN denen sapık, Suriye istihbaratında yardımcı ile Lübnan'ın çeşitli şehirlerindeki otel ve çarşılarından ele geçirdiği Türk vatandaşlarını toplayarak HELVE Kampına getirdi. Klasik Kontrgerilla ve ajan suçlamalarından sonra bu şahıslar da kursuna dizildiler. Ardından sıra, Suriye'nin Sam ve diğer şehirlerindeki Türk vatandaşlarına sıra geldi. Böylece kongre öncesi ve sonrası kongrenin yapıldığı HELVE Kampında yüzlerce insan kursuna dizilmiş oluyordu. İnfazlar vahşi işkence seanslarından sonra yapılıyordu. Eğer bir gün HELVE Kampı civarındaki çukurlara gömülen cesetler gün ışığına çıkarılırsa, bunların sayısı en az beş yüz civarında olacaktır.

118

Nihayet kongrenin resmi süresi sona erdiğinde şu kararlar alındı:

- HRK isimli askeri teşkilat kaldırılarak yerine ARGK (Artesa Rizgariya Gele Kürdistan- Kürdistan Halk Kuruluş Ordusu) kurulacak.

- Askeri mücadelenin genel kurmayı olarak ARGK Konseyi kabul edilecek.

- HELVE Kampı adı, değiştirilerek Masum KORKMAZ Akademisi olacak. Kuvveti bir tabur çapında tutulacak.

- Bir genel Koordinatör ve bunun yardımcıları durumundaki iki kişi Akademi Yönetimi adını alacak.

- Bu Akademi PKK'ya ARGK'ya Askeri siyasi bilgiyle donatılmış(!) komutanlar(!) yetistirecektir.

-Türkiye Kürdistan'ında faaliyetler yedi eyaletçe yönetilecektir. Bu eyaletler:

1- BOTAN (Siirt- Sırnak- Uludere- B. Sebap- Hakkari - Van)

2- GARZAN (Batman, Kurtalan, Sason, Bitlis'in bir bölümü)

3- ORTA EYALET (Diyarbakir, Mus Bingöl, Elazig'in bir bölümü)

4- SERHAD (Kars- Agri)

5-DERSIM (Tunceli)

6- MARDIN

7- GÜNEY BATI (Urfa, Antep, Adiyaman, Maras)

Bu eyaletlerin altında Bölge Komiteleri, Bölge Komitelerinin altında ise yerel komiteler olacaktır. ARGK savaşçileri bu komitelerce yönetilecekler, eyaletlerde bir ya da iki hareketli ana birlik kurulacak, diğer yandan takım ve gruplar şeklinde gerilla birlikleri bulunacaktır. Yerel komiteleri olacaktır. Her bölgenin bir yada iki gerilla takimi ve grupları her yerelin ise grubu kurulacaktır.

119

- Avrupa faaliyetleri ise artık tamamen ERNK adıyla, ayrıca ülke içinde ERNK faaliyetleri de yine mevcut örgütlenme hiyerarsisi içinde yürütülecektir.

Kongrede bir yandan bu kararlar alınırken, diğer yandan da APO'nun posası çıkmış eski gözdelelerinin işleri bitiriliyordu. Bunlar önce tasfiyecilikle suçlandı daha sonra orta yolcu olduklarına karar verildi. APO; "Aslında suçunuz ağır, cezanız ölüm ancak, sizlere yeni bir şans veriyorum. Bundan sonra örgüte yeni katılmış bir eleman gibi sıfırdan başlayacaksınız. Tüm yetkileriniz ve güçlü konumunuz sıfırlanmıştır. Haydi görelim sizi, kendinizi ispat edin!" diyordu.

Kendilerini ispat edecek olanlar:

- Duran KALKAN (ABBAS),

- Kesire YILDIRIM (FATMA),

- Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA),

-Abdullah EKİNİ (ALİ),

- İsmet DOĞRU (SADUN),

- Ali ÇETİNER (GÖZLÜKLÜ CAFER),

- Ali ÖMÜRÇAN (CEMAL) isimli militanlardı. 1976 yılından beri PKK ve APO'ya hayat veren bu şahıslar, artık birer posa idiler.

Bunlardan Abdullah EKİNİ, rezalete dayanamadığı için intihar etti. Kesire YILDIRIM, bir yolunu bulup kaçı. Ali ÇETİNER, Almanya'ya kaçıp Alman polisine sığındı. Selahattin ÇELİK de Almanya'ya yerleşti. Diğerleri yaltaklanarak ve türlü kılıklara girerek APO'nun bir gün kendilerini affedeceği günü büyük bir utanmazlıkla bekliyorlar.

Intihar eden Abdullah EKINCI, 12 EYLÜL 1980 öncesi PKK'nin Siverek ilçesindeki askeri sorumlusuydu. 1984 yılında kurulan HRK'nin 5 kişilik yürütme komitesinde görev almıştı. 21 MART Silahlı Propaganda birliği ile Semdinli baskınına katılmıştı ve PKK'nin önde gelen Merkez Komitesi üyelerinden idi. PKK, bu şahıslar ve daha önce

120

APO tarafından hain damgası vurularak öldürülenlerle PKK olmuştur.

PKK 3. Kongresinin flas adamı ve APO'nun gözbebeği KÖR CEMAL kod isimli Halil KAYA'nın yıldızı iyice parlamaya başlamıştı.

KÖR CEMAL, BOTAN bölgesinde basta kadın ve çocukların öldürülmesi olmak üzere birçok sansasyonel eylemi organize ederek gerçekleştirdiği ve sürekli PKK adını gündemde tuttuğu için Kongrede APO tarafından taltif ve takdir edilen tek kişiydi. Yani KÖR CEMAL, APO'nun damızlığı olarak hep ön planda tutulmuştur. Halil ATAÇ (EBUBEKİR) ve Cemil BAYIK (CUMA), yine her zamanki gibi orta sıraları muhafaza etmişlerdir.

Damızlık KÖR CEMAL, 4. Kongrede APO tarafından hain olarak ilan edilecek ve "KÖR CEMAL PRATİĞİ" deyimini, PKK literatüründe asagilayıcı bir deyim olarak yerini alacaktır.

3. KONGRE SONRASI PKK FAALİYETLERİ

1986-87 Kisi boyunca APO bir yıllık eylem perspektifini planladı. Her eyaletin sorumluları, bu perspektifleri kendi eyaletlerinin özgülüne indirgeyerek yıllık plan hedeflerini saptadılar. Eyalet planlarını yapanlar; yıllık planları üçer aylık, daha özgün planlar haline getirerek bahar, yaz, güz ve kış faaliyetleri şeklinde ayrı ayrı ele aldılar. Her üç aylık döneme de birer isim taktılar. Örneğin; "Ulusal Kahramanlık hareketi", "Kızıl direniş hareketi", "Özgür kaleler yaratma hareketi", "Kurtuluş Kuvvetlerinin güçlendirilmesi hareketi" gibi.

APO ayrıca, 1987 yılında hedeflerin gerisinde kalmayı önlemek maksadıyla her altı ayda bir çözümlenmeler ile genel durum değerlendirmesi yapıp kadrolara yön vermeyi kararlaştırdı.

Eyalet planlamalarının pratik hedeflerinden biri de "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN İÇİN" sloganına hayat vermektir.

121

1984 yılında, Semdinli civarının kurtarılması, 1985 ve 86 yıllarında, İran sınırından Büyük Zap vadisine kadar olan kısmın kurtarılmasını planlamış olan APO, bu bölgenin kurtarılmasını 1987 yılı içinde plan hedefi olarak dayatıyordu. Bu dayatmanın temelinde, sürekli kaçıp kovalamaktan bıkan militanların heveslendirilmesi yatıyordu. Militanların her biri de kurtarılmış bölgelerde birer kral olacaklarını düşünüyorlardı. "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN" bütün eyaletlerde faaliyet planlarına alınmasına rağmen, esasında sadece BOTAN eyaleti için düşünülüyordu.

Eylem hedefleri olarak çok çeşitli hedefler seçilmiştir. Ancak en önemli hedef; PKK'ya sempati ile bakmayan, bir başka deyişle örgütün otoritesini kabul etmeyen asiret, kabile, aile, köy, mezraları kısaca,

tüm kisi ve kurumları IBRET OLSUN DIYE ÇOK ACIMASIZCA SINDIRIP BOYUN EGDİRMEKtir.

Bu amaçla; her eyalet ya da bölge bahsedilen yapılan tahlil edecek ve PKK' ya düşman olanlar belirlenecektir. Düşman olanların kadını, çocuğu, genci, ihtiyarı, hayvanı, mali ezilip yok edilecektir.

Tarafsız durumda bulunanlar ise, İKNA-TEHDİT metodu ile kazanılacaktır. PKK'nin tehdit ölçüsü; ikna edilmek istenen kitlenin içinden alınan rasgele üç-dört kişinin diğerlerinin gözleri önünde kursuna dizilmesidir. Bu durumda geri kalanlar derhal ikna(!) olmaktadır.

Günümüzde insanlığın yüzkarası PKK=APO, bu yöntemlerle Güneydoğu'da güçlenmiştir. İste bunun için PKK'nin her talimatı yerine getirilmekte, gençler kendilerinin ve ailelerinin korkularından örgüte katılmaktadırlar. Buna benzer uygulamalar antik çağlarda barbarlar tarafından yapılmaktaydı. PKK, barbar ikna yöntemleri konusunda tüm Kürtlere kendisini ispat etmiş durumdadır. Devlet, vatandaşını barbar PKK'nin elinden kurtaramamaktadır. Bu durumda vatandaş ne yapsın? Elbette PKK desteklenecektir. Siz olsaydınız ne yapardınız?

Bu yöntem, PKK'nin kuruluşundan itibaren APO vampirinin başvurduğu bir yöntemdir. 1984 yılından beri açıktan açığa uygulanmaktadır. Bu yöntem giderek PKK'nin vaz geçilmez biricik mücadele yöntemi haline gelmiştir.

1984 yılında bazı militanlar APO'ya rapor yazarak; "Halil bizi desteklemek istemiyor, kimse bize kapısını açmıyor, ekmek bile alamıyoruz." diyorlardı. APO, militanlarına gönderdiği cevabi talimatlarda militanlarına şöyle öğüt vermektedir; "BARZANI Irakla yönetime ilk baskaldığında kendi asiret fertlerinden başka destekçisi yoktu. Bu nedenle asiretinden 2000 seçme adamını yanına alarak Kuzey Irak'ı bastan basa dolandı, diğer asiret ve kabileleri sindirdi. Birçok köyü yağmaladı, birçok insanı kursuna dizdi. Neticede otoritesini tesis etti. Hatta her köyden ve kabileden onlarca genci zorla alıkoyarak süreç içerisinde bütün Kuzey Irak'ı kendisine bağladı. Yanına aldığı gençler zaman içinde çatışmalarda öldüler, komutan oldular, evlendiler yeni nesiller bunun için BARZANI'ye sempati duyar ve destekler. "

Abdullah ÖCALAN bu cümleleri sıraladıktan sonra, "Sizler BARZANI kadar da mi olamıyorsunuz?" diyerek onlara neler yapmaları gerektiğini anlatmış oluyordu.

PKK 3. Kongresinin daha doğrusu Abdullah ÖCALAN'ın diğer bir karan da sudur:

1987 yılı basından itibaren; GÖNÜLLÜ-YÜKÜMLÜ ve ZORUNLU Askerlik Yasası yürürlüğe konacaktır. O güne kadar APO ve patronlarının kafalarındaki planlara yetecek sayıda militanın toplanması sağlanamamıştır. Her ne kadar yalan dolan içerikli propagandaların etkisiyle, yarınından endişe eden bir yığın genci ağlarına düşürüyor idiyse de, ki bunlara gönüllü kesim deniyordu, bunlar ihtiyaca cevap vermiyordu. Kaldı ki, bunların gönüllülüğü de örgüte adım atana kadardı. Ondan sonra bunlarda zorunlu askerlik yasasına tabi oluyorlardı. Yani giriş serbest, çıkış yasaktı. Çıkışın cezası, hain damgası ile birlikte idam edilmektir.

APO yayınladığı talimatta kongre gereği olarak; "Bize bazı yurtseverler(!) katılıyor, bu gönüllü kesim, ihtiyaca cevap vermiyor. Ayrıca denetimimizdeki bazı köylerdeki taraftarlarımıza, mücadele için

yükümlülüğünü yerine getiriyoruz bize katılıyorlar. Bunların katılımı da ihtiyaca cevap vermiyor. O halde zorunlu askerlik yasası gereğince köyleri basıp her aileden en az bir erkek ve bir kadını dağa kaldıracaksınız. Bunları dağda kısa bir eğitimden geçirdikten sonra hızla savaşa süreceksiniz. Böylece, gücümüzün ve etki alanımızın kısa sürede geliştiğini göreceksiniz." diyordu. Bu yöntem tam bir ahlaksızlıktı. Örgüte sempati ile bakmayan asiret ve kabilelerin köyleri basılacak, erkek ve genç kızları dağa kaldırılacak, eylemlere sokulacak, bir daha kaçmaları mahkum ettirilerek önleneyecek ve bunların bir kısmı çatışmalarda ölecekler! Böylece akrabalık bağları kullanılarak insanlar hizmete ve PKK'ya katılma mecbur edilecekler. İşte, PKK'nın çıkarmış olduğu zorunlu askerliğin mantığı budur.

Yükümlü askerlik de pek farklı değildir. Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yetişemediği pek çok mezra halkı yaşamak için, PKK militanlarının ateşli destekleyicileri oluyorlar, sonra da bunların hayatları ipotek altında olduğundan örgütün bir dedikini iki etmiyorlar! Sonuçta yükümlü asker oluyorlardı. İşte bu nedenlerle PKK, 1987 baharından itibaren erisebildiği her yerde vahset boyutlarındaki terörü hissettirdi. Bu vahset ortamı içerisinde 242 vatandaş PKK saldırılarında öldürüldü 115 vatandaş da yaralandı.

APO, Kongre kararlarını ülke içinde uygulamaya koymak, bunları kendi adına denetlemek ve tüm faaliyetleri koordine etmek için de kongre boyunca bir gözde haline getirdiği KÖR CEMAL'I görevlendirdi.

APO kongrede, faaliyetlerin giderek kırsal kesimde yoğunlaştığını ve bu faaliyetleri yürütenlerin de kırsal kesim kökenli olduklarını iyi kavramıştı. Köylüleri pohpohlamak için; "Bu savaş sizin savaşmadır. Bu savaşın savaşçısı da komutanı da sizler olmalısınız. Pisirik durmayın, atık olun" diyordu. KÖR CEMAL'e de bu anlayışın yaygınlaştırılması görevini vermişti. KÖR CEMAL' de zaten BOTAN daki katliam

124

çalışmalarının temelini atan kişi olduğundan BOTAN'dan başlayarak APO'nun talimatlarını uygulamaya başladı.

Birçok köylü kökenli elemanı yönetici kadrolara getirdi.

Bunun üzerine işler bir anda arapsaçına döndü. APO, taktik bir hata yapmıştı. Bunu düzeltmek için tek çare KÖR CEMAL'I (Halil KAYA) harcamaktı. Tereddüt etmeden en büyük gözdesini; rakip olduğundan, komplolar tertiplemediğinden, kontrgerilla ile işbirliği yaptığından dem vurarak derhal kursuna dizdirdi.

PKK'nin 1987 yılı boyunca estirdiği sivillere yönelik vahşi teröründen ürken ve 1985 yılından beri efendisinin sunduğu olanak ve ilişkileri kullanarak Avrupa kamuoyundan Kürtler için insan hakları(!) dilenen Avukat Hüseyin YILDIRIM, bunalmıştı. O zamana kadar ERNK'nin Avrupa temsilcisi olan bu zavallı avukat bozuntusu, her basın toplantısında "PKK terörist değil bir ulusal kurtuluş hareketidir, Kürdistan 'da katliamları PKK değil, Türk ordusu yapıyor." yalanlarını savunuyordu. Ama, 1987 yılındaki eylemler artık herkesin gözünü açmaya başlamıştı. Dolayısıyla bu avukat bozuntusu daha fazla kivistirmiyordu. Avrupa'daki itibarına güvenerek Abdullah ÖCALAN'a; "Bu tür eylemler bizi Avrupa'da zor duruma sokuyor. Bunlar belki zorunlu eylemlerdir ama hiç olmazsa parti üslenmesin" demek gafletine düştü. APO'dan derhal idam fermani çıkmıştı. Avukat bozuntusu da hemen izini kaybettirdi. Birçok çirkin ve alçakça olayın tanığı olan Hüseyin YILDIRIM, gerçekleri kamuoyuna açıklama cesareti gösteremedi. Ancak; "Ben Kürdistan davasına inanıyorum, ama PKK yöntemlerini benimsemiyorum." diyebilirdi. Bu açıklama, onun alet olduğu suçların kefareti ödemesine elbette yetmiyordu. Çünkü gerçekleri açıklama cesaretini gösteremiyordu. Galiba efendileri ona yeni bir yardımcı rol vermişlerdi. Demek ki, beceri

sahibiymis! PKK'nin hedefi haline gelmisti ama birtakim güçlerce korunuyordu.

PKK terörünün kangren olmaya başladığı bu dönemde mevcut yöneticiler, biraz daha yetkinleştirilmiş(!) tedbirler paketi üzerinde düşünmeye başlamıştı. Bizimkiler paketler hazırlayadursun çok sayıda

125

gencin örgütçe kaçırılması, çok sayıda Geçici Köy Korucusunun ailesine ve yakınlarına vahset boyutlarında katliamların düzenlenmesi sonucu BOTAN olarak isimlendirilen çok geniş bir bölgede örgüt elemanı sayısında hızlı bir artış gösterdi. Mevcut PKK grupları da buna paralel olarak artıyordu. Artık BOTAN bölgesinde 50 hatta 100 kişilik grupların rahatça dolasmaları söz konusu oluyordu. Bu büyümede APO'nun gençlik asileri ve katliamlarıyla mecburi askerlik yasası önemli rol oynamıştı.

Bütün bunlara rağmen APO için; sağlam, istikrarlı, problemsiz bir yapı oluşmuyordu. BOTAN eyaletinde 1987 yılı için eleman sayısı bakımından hedefe belki yaklaşılmıştı fakat diğer genel hedefler bu yıl da tutturulamamıştı. "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN" hedefi çok uzaktı. Aynı şey diğer eyaletler için de geçerliydi. Mardin Eyaleti sürekli kan kaybediyordu. Mardinliler bir türlü ayaklanmıyorlardı. Garzan ve Orta Eyalet sürekli darbeler yiyordu. Serhad Eyaletinden birtakim sesler gelmesine rağmen gene de yetersizdi. Dersim Eyaleti neredeyse tümüden "Düşmana" teslim olacaktı. Güneybatı eyaletinde durum daha acıklıydı, giden gruplar bir türlü yerleşmiyordu.

Herseye rağmen BOTAN'daki katliamlar, APO'yu uzun süre gazete manşetlerine misafir etmişti. Yazar, çizer takimi sütunlarına onu konu etmekteydi. "SÖMÜRGE VALİLİĞİ" yakistirmesiyle Bölge Valiliği APO'ya siyasi itibar kazandırmış, Jandarma Asayiş Komutanlığı ÖZEL . SAVAS ORDUSU olarak algılanmış ve bu şekilde malzeme olmuştur. Avrupa'da propaganda imkanları artarak APO'nun ciddi bir güç olduğu kanaati yavaş yavaş yerleşmişti. APO genel sonuçlar yönünden memnundu. 1987-88 kişi için daha büyük planlar düşünmeye başladı. Mevcut grupların yöneticilerini tekrar Lübnan'da toplayarak kis boyu onları yeni görevlere hazırlamak ve hem de onları takviye etmek için hazırlıklara girişti.

126

1988 YILINDA BOTAN BÖLGESİNDE PKK' NİN ORDULASMA FAALİYETLERİ

1988 yılının en önemli görevi, ARGK'nin örgütlenmesi göreviydi. Elde çok sayıda birikmiş eleman mevcuttu ve bunların mutlaka uygun yerlerde kullanılması gerekiyordu. İşte bu nedenle, 1987-88 kisinin her gününü değerlendirmek lazımdı. APO artık hiçbir çatlak ses duymak istemiyordu. Hersey mükemmel planlanmalı, kendisi yurt dışında da olsa bütün militanlar, APO yanbasındaymış gibi varlığını hissetmeliydi.

Bu maksatla her eyaletin sorumluları günlerce kafa kafaya verip gerçekçi olmasa bile APO'nun hoşuna gidecek planlar yapıyorlardı.

Bu planlar her sene yapılırdı. Genelde her sene eyalet ve benzeri kuruluşların sorumluları değişmiş

olurdu. Yeni sorumlular eski sorumluların basarisizliklerini su sekilde izah ederlerdi: "Geçmiş planlamalar saglıksız yapılmıştır. Planlarda dogmatizm hakimdir: Sekilcilik vardır bu nedenle mevcut imkânlar çar-çur edilmiştir."

Planlar bu sekilde eleştirilirken pratik faaliyetlere de asagi yukari su eleştiriler yöneltildi: "Parti önderligi güçlü çözümlerle net perspektifler vermisti. Dünyadaki ve ülkedeki genel gelişmeler lehimize-deydi. Sömürgeci TC'nin ekonomik, siyasi, askeri politikaları iflas etmisti. Tek yapılacak şey, azim ve kararlılıkla çok elverişli Kürdistan coğrafyası koşullarında halkımızın muazzam desteğini mücadeleye seferber etmektir. Bu, yapılmamıştır! Yapamayanlar objektif olarak düşmana hizmet ettiler." Evet, PKK içinde bir önceki sorumluyu bu sekilde değerlendirmek gelenek haline gelmiştir. Çatışmalarda ölen veya gizlice kendisinin öldürttüğü militanlara "Kürdistan Devrim Şehidi" diyerek resimlerini basıp her yere asan APO'nun hizmet anlayışı budur.

BERXWEDAN, SERXWEBUN gibi dergilerde övücü yazılar yazdirttığı ölmüş militanların çok önemli bir bölümü için, "Alçağın cesedi de bir şeye yaramadı!" demesine çok kişi tanık olmuştur.

127

APO'ya hoş görünmek ya da gerçekten öyle bir görevi başarmak veya APO'nun anlattıklarının etkisiyle yeni plan ve programlarla Türkiye'ye giriş yapanlar, ilk bir-iki ay çok hızlı bir pratik sergilerlerdi. Sonra yavaş yavaş gerçeklerle yüzyüze gelinir, ardından eleştirdikleri eski militanlardan daha yaygın bir tavir yahut vurdumduymazlıkla gününü gün eder. "Ne kadar yasarsam o kadar kârlidir" mantığı hakim olmaya başladır. Yılgınlığın yarattığı ruh haliyle intiharvari eylemler de sık sık söz konusu olurdu.

Şimdi 1988 yılının planlamalarına; APO'nun nezaretinde hazırlanan Eyalet Planlamaları ve ulaşmayı amaçladıkları çok gerçekçi (!) hedeflerine kısaca bir göz atalım:

- GÜNEY BATI EYALET PLANLAMASI

Plan hedefleri; Engizek Dağlarında Eyalet karargahı kurmak, 5 tane bölge komitesi (Elbistan-Pazarcık-G.Antep-Adıyaman ve S. Urfanin batısı) oluşturmamak, yüzlerce irili ufaklı gasp, soygun ve öldürme gibi eylemler gerçekleştirmek, tabur düzeyinde bir gerilla birliği kurmak.

- DERSİM EYALETİ PLANLAMASI

Bir yığın laf ebeliği yapıldıktan sonra yıl sonunda ulaşılması istenen hedef şöyle anlatılıyor; "Eyalette planlanan hareket sonucunda, savaşçı kadro ve kadro adayı olarak 750 kişilik bir güce ulaşmayı hedeflemekteyiz. Sonuçta; 3000-5000 kişi arasında milis güce ve onbinlerce sempatzana kavuşmuş olacağız. Gerilla gücü olarak bir alay hedeflenmektedir. "

Diğer eyaletlerle ilgili olarak da bol bol kafa patlatılmıştır fakat, BOTAN eyaleti biraz daha farklıdır. Abdullah ÖCALAN, BOTAN eyaletine farklı roller atfetmiş olduğundan, BOTAN'ın konumu bir eyalet örgütlenmesinin üzerinde olagelmıştır. Buna göre BOTAN Eyaleti; Parti (PKK), Cephe (ERNK), ordu (ARGK) örgütlenmelerinin merkezi olacaktır. Bu yönüyle hem diğer eyaletlerin pratikte sevk ve idare merkezi olacak, hem de buraları takviye ve destekleme alanı olacaktır. Ayrıca BOTAN'daki Parti, cephe, ordu örgütlenmesi diğer eyaletlere

128

modellik yapacakti. BOTAN eyaleti, adeta kurulacak olan "Bagimsiz Birlesik Demokratik Kürdistan'in prototipi olacakti. Partinin (PKK) iç merkezi burada üslenecekti. Cephe (ERNK) faaliyetlerine burada yön verilecekti. Diger yandan Cephenin örgütlenmesi (Temsil ve yönetim -İktidar gücü) gene burada hayat bulacakti. Ordunun (ARGK) Askeri Konseyi (Genel Kurmay), burada üslenip savasi yönetecekti. ARGK'nin ilk Gerilla Tugayi BOTAN'da, 1988 yili içinde insa edilecekti. Bütün askeri güçler bu Gerilla Tugayinin kurulusunda yer alacakti. Bu nedenlerle BOTAN Eyalet sorumlulari, eyalet planlamalarini yaparken plana, "BOTAN FETİH PLANI "ismini verdiler. Planlamayi yaparlarken de hedefleri daha da büyüterek ordu kuruluşunu TUGAY degil de TÜMEN düzeyinde baslatmayı kararlattirdilar. Kurtarilacak bölgenin sınırlarini tüm BOTAN eyaletini kapsayacak sekilde genislettiler. Ayrica Lübnan'daki Mahsum KORKMAZ Akademisine ek olarak kurtarilacak alanda bir HARP AKADEMISI kurmayı da planlarına dahil ettiler.

Alani kurtarmak için aynı anda diger eyaletlerle koordineli olarak binlerce eylemi gerçekleştirip halk ayaklanmasından dem vurdular.

Sorumlular, bu planlarını koltuklarının altına alıp hisimla faaliyet bölgelerine daldıklarında eskiden beri Türkiye'de bulunan gruplardan birçoğu kendi aralarında; "Bunlar APO'nun doldurusuna gelmişler!" diyerek kendilerinin Türkiye'ye ilk girişlerini hatırlıyorlardı.

Aslında tüm bu samatanın bir tek nedeni vardı; yani bu işlerde profesyonellesen APO, bu işleri daha çok sunun için organize ediyordu; eylemlerde tikanıklık olmasın, her şeye rağmen, her şart altında eylemler devam etsin. Amaç, sonuç ne olursa olsun eylemler kesilmesin. Güneydoğu'da eylem sahaları dışında kalan sahalar da etkilensin, ulaşılamayan ova kesimleri, şehirler etkilensin, eylemler konuşulsun; öğrenciler, gençler, işsizler, yarınından endisesi olan olmayan herkes, örgüte sempati duyanlar ve duymayanlar ve tüm kesimler bu eylemleri konuşsun.

Bu şekilde şehirlerde yığınla problemlı insan devlete inat, ailesine inat çevresine, arkadaşına, düşmanına inat PKK'ya sempati duysun!

129

Bunlar giderek eylemlerden cesaret alsın, devletin güvenlik kuvvetlerinin aczini görsün! Kıpırdasın, korksın gitsin. Yani, esas potansiyel harekete geçsin. Geçsin ki; bu şekilde ufak bir müdahale ile onlar açlık grevi, yürüyüş, kepenk kapatma eylemlerine çekilebilsin.

Silahsız (!) masum (!) olan bu insanlar güvenlik kuvvetleriyle karşı karşıya gelsin, içlerinde ölen yada yaralanan olursa bütün Türkiye ve dünya ayaga kalksın, bu şekilde devletin eli kolu bağlansın ki; devlet korktu, geri adım attı denilebilsin.

İste, APO bunun için ille de eylem diye yırtınmasının nedeni budur!

Yıllardır agadan, eskiyadan, düşmanından korkmuş, sosyo-ekono-mik problemlerle bunalmış, ezik, birçok rahatsızlığı bünyesinde toplamış bu insanların duygularını kullanmak için müthiş bir tahrik gerekiyordu. O da sürekli eylemdi. Bu şekilde PKK halkın desteğini arkasına almış siyasal bir güç olabilecekti. Bundan özellikle; batılı kamuoyu etkilenecek, bazı uluslararası kurum ve kuruluşlar Türkiye'den hesap soracaktı. Sonra ne olacaktı?

Sonra, APO bekleyecekti, hem de bazi güçlerin elinde etkili bir koz olarak, sadece bekleyecekti. Tabiidir ki; eylemlere devam ederek, hem de daha pervasizca...

Iste APO'nun taktiginin özü budur. Yoksa APO; bir ordu kuramayacagini, kurtarilmis bölgeler yaratamayacagini çok iyi biliyordu. Bilmeyenler zavalli saf çobanlardı. "

APO'nun yaptigi; bazilarini sürekli tasfiye etmek, sürekli asilama yapmak, yapiyi sürekli dinamik tutmak, sürekli atak, arzulu ve istekli olmasini saglamak, görevleri bakımından doyuma ulaslanları öldürtmek, bunları öldürtürken de komplo teorileri üretmekti.

1988 yili basında uygulamaya konulan eyalet planlarının hiç biri hedefine ulaşamadı. Ama ne çıkar? Önemli olan APO'nun zihnindeki hedeflerdir. Doldurusa gelmiş, hayalci, maceracı birtakim zavallıların hedeflerinin ne önemi olabilirdi ki?

130

1988 yılında önemli olan sürekli kan dökmektir. Kimin kanının aktığı da önemli değildi. Dökülen kan; güvenlik kuvvetlerinin, ihtiyar köylünün, kundaktaki bebenin ya da yıllarca APO'ya hizmet eden bir militanın olabilirdi. Yeter ki kan dökülsün, yeter ki sürekli olsun!

APO; "Gerilla mücadelemizi biraz geliştirdik, düşman zaafa düştü. Gerillamız tikanırsa biz zaafa düşeriz. Mücadele, halk, örgüt diye birşey kalmaz" diyordu. O'na göre belirleyici olan kan dökmektir.

1988 yılında 104 vatandaş PKK tarafından öldürülmüş, 34 vatandaş yaralanmıştır.

Evet, 1988 yılı eylem hedeflerine ulaşamamıştı, ama yine de APO'ya umduğundan da çok şeyler kazandırmıştı. Sürekli basının mansetlerindedeydi, radyolar ve TV kendisinden bahsediyordu, dış basında adından söz ediliyor, kendisinin gizli destekçileri açık destek verme -çabasına giriyorlardı. Artık kendisine siyasi bir kişilik yakıştırılmıştı ve PKK isimli çetesi siyasi bir güç olarak lanse edilir hale gelmişti.

Türkiye'de bazı çevreler bu gelişmeleri; siyasî, ekonomik ve sosyal bir ikbâl temin etmede basamak olarak kullanmaya başlamışlardı.

Bir çok aydın (!) Kürt konusunda akıl isportacılığı yapmayı demokratlık ölçüsü olarak kullanıyordu. Eskiden komünizm bezirganlığı yapanlar, şimdi Kürtçülük bezirganlığına soyunuyordu.

Birçok profesyonel yayıncı, "Doguda para eder, itibar getirir" diyerek Kürtçülüğe soyunmuştu. Bazı siyasi gruplar, Kürt pazarını kapma yarışına girmişlerdi. Dogu ve Güneydogu'da feodalite artığı birtakim adamlar, Kürtçülük satarak gelecek ve mevki kapma telasi içindeydiler. Mürekkep yalamış birtakim kişiler, "insan hakları" adı altında ayrımcı Kürtçülüğün hamisi durumuna gelmişlerdi. İşte bütün bunlar APO'nun kazandığı şeylerdi. APO elbette kazanacaktı, çünkü; Devlet, ikibuçuk eskiye dediği eli silahlı adamları dört yıldır ortadan kaldıramamıştı.

131

Yurt dışında da bu işi tezgahlayanlar "Kürt halkının koruyuculuğu" na soyunmuşlardı.

Bilindiği gibi Saddam HÜSEYİN, basta Fransa olmak üzere; bir çok batı ülkesinden ve Sovyetler Birliği'nden satın almış olduğu kimyasal silahlarla Kuzey Irak HALEPÇE kentinde bir katliam düzenledi. Onbinlerce Kürt, bu silahlardan korkarak Türkiye'ye sığındılar. Türkiye, bu insanları ekonomik imkanlarını zorlayarak koruma altına aldı ve gücü yettiği kadar ağırladı. Batılılar bu tür olaylara dolaylı ve doğrudan bilinçli bir şekilde sebebiyet verirler. Sonra da Kızılhaç'lari, Birleşmiş Milletler fonları devreye girer veya kendileri, ülkeleri adına yardım gönderirler; felaketzedelerin yaralarını timsah gözyaşları dökerek sararlar, böylece dünya ve kendi kamuoylarına sirin ve demokratik görünürler.

Para koparmak amacıyla zehirlettikleri, katlettirdikleri Irak Kürtle-rinden sağ kalanların Türkiye'ye sığınmaları üzerine Türkiye'yi zor durumda bırakmak için geleneksel yardımlarını(!) bu sefer esirgeyiver-diler.

Bu yetmiyormuş gibi türünün evrimde geç kalmış son örneği olan

etkili bir "Madam"i Türkiye'ye yolladılar. Gençliğini ve güzelliğini

"insan haklarına" vakfetmiş olan bu yaratık, Türkiye'deki Kürt

siginmacıların içler acisi durumundan dem vurmaya başladı. Siginmacı

kamplarında beygir satın alır gibi ağız ve diş kontrolü yaparak ülkesine

götüreceği damizlikler seçmeye başladı, Kürt anası rollerini oynadı.

Bizim ar damarı patlamış sarlatanlarımız da bu "Madam "a alkış tuttular.

İçlerinden bir tanesi bile çıkıp da; "Behey kansiz! Üç kurus için bu

insanları zehirletenler sizler değil misiniz? Hangi suratla böyle bir

teftis-ziyarete cesaret edersiniz? Aynı şeyleri bizler yapıp da arkasından

sizin ülkenize bizden bir yetkilinin, bırakın ülkenize gidip yavuz hirsizlik

yapmasını, kendi memleketimizi bize dar ederdiniz. Yalnız siz değil,

bizdekiler, bizim kompleksliler bize yeterdi. Kimbilir ne taskinlikler, ne

çilginlikler yaparlardı!" diyemedi.

132

İste, APO böyle bir toplumu kullanıyor. İste, yavuz hirsizler APO'yu böyle bir toplumun üzerine sürüyorlar. İste, APO bu nedenle hep kârlı çıkıyor, ne yapsa yanına kâr kalıyor.

1989 PLANLAMASINDA ÖNGÖRÜLEN HEDEFLER

Abdullah ÖCALAN, üst düzey elemanlarına 1989 yılına ait plan hedeflerini dikte ettirirken örnek olması açısından BOTAN Eyalet Planlamasını kendisi yaptı. Yani, PKK diliyle "Perspektifler sundu"

Yine her zamanki gibi siyasi bir degerlendirmeden sonra planlamanin önemine degindi. Ayrica,geçmisteki mücadelenin yarim yamalak da olsa büyük basarilar elde ettigini vurguladi.

"Botan da ajan muhbir yapinin dagitilmasi kesinlesmistir. Partimizin otoritesi egemendir" buyurdu. Geçmiste yapilan katliam ve eylemlerin önemini böylece belirtmis oluyordu.

Elde birikmis çok sayida insandan azami faydayi saglayabilmek için; "Diger eyaletlerde salt gerilla mücadelesi dogru iken Botan Eyaletinde artik Hareketli Savas'a basvurmaliyiz. 1990 yili Parti Kongresi, kurtarilmis Botan topraklarinda yapilmak zorundadir." diyerek militanlari yeniden doldurusa getirdi. Onlarin gerçeklesmesi asla mümkün olmayan bu hedefler için yirtinircasina mücadele etmelerini istiyordu.

Tabii önce tozpembe bir tablo çizerek, bu hedeflerin mümkün oldugunu kabul ettiriyordu.

APO perspektiflerine devam ediyordu; "Hareketli savas birligi büyüktür. Gerillanin tersine düşmani imha etmeyi hedef alır. Bu nedenle Botan 'da yalnız gerilla değil hareketli birlikler de inşa edilecektir. Onun için dönem artık düşmanın imha edilecegi dönemdir."

"Botan 'in özgürlestirilmesi ancak, diger alanlardaki yaygin gerillanin destegiyle mümkündür. Aksi taktirde düşman tüm gücünü Botan 'a yığar."

133

BOTAN'daki hareketli birliklerin, hareketli savasi sürdürebilmesi

için sunlari planlamaktadır; "BOTAN'da bir tümen gücü ile ise

koyulacagiz. Mevcut gelismeler bir gerilla tümeninin insasini zorunlu

kılmaktadır. Bu Tümenin iki tugayi BOTAN'da, bir tugayi da diger

eyaletlerde olacaktır."

Böyle bir hedefi ortaya koyan APO, kadro için gerekli olan personelin temini içinde sunlari salık vermektedir; "Madem böyle bir güç gerekiyor, o halde artık 15-25 yas arasi gençler ihtiyacimiza cevap vermez. Bütün halki genç-ihtiyar, kadin-erkek saflarimiza çekmeliyiz. Bunun için ana birliklerimizle ,Alay düzeyindeki gerilla güçlerimizle düşmana saldiracagiz. Düşman Taburlarini, bölüklerini, karakollarini imha edecegiz. Büyük çapli pusular kuracagiz. Bize düşman olan asiretlere operasyon seklinde planli saldirilar ile imha eylemleri gerçeklestirecegiz. Yani yeni savas tarzimiz bu olacaktır. Böyle olunca artık köylerin ve köylülerin yerinde kalmasi, eski yasamlarini sürdürmeleri düşünülemez. Savas ortami toplumu dogrudan etkileyeceginden taraftarlarimizin çogu mecburen daga çekilmek zorunda kalacaklardir, hem de bir daha inmemek üzere... Böyle bir taktikle yavas yavas tüm halki savasin içine çekebiliriz. Bu sayede sayimiz hizla aratacak savasimiz tam bir halk savasina dönecektir."

Degerli okurlar; bu tam bir provakasyon mantigidir! Bu, resmen bir halk düşmanligidir! Bu, insanin yasama hakkina tecavüzdür!

Aslinda APO her sözünde, her cümlesinde bu karanlik niyetini açiga vuruyor ama anlayan kim? Ne görevliler ne de halk anliyor!

Bereket versin ki; bu hayali hedefler 1989 yılında gerçekleşmedi. Fakat tahribat olmadı mı? Elbette ki oldu: İnsanlar öldürülmedi mi? Hem de en vahşi şekilde öldürüldüler. Çeşitli provakasyonlar tertiplenmedi mi? Bu provakasyonlara Türk Basını ve aydınlar alet edilmedi mi? Hep böylesi günler için pusuda bekleyen, istismarcılıktan başka satacakları bir şeyleri olmayanlar, koro halinde seslerini yükseltmediler mi? Bunlar dün yaşanan olaylardır ve hepsi hafızalarda canlılığını korumaktadır.

134

1989 yılında meydana gelen olaylarda 174 vatandaş PKK tarafından öldürülmüş 73 vatandaş da saldırganlarda yaralanmışlardır.

APO'nun perspektifini çizdiği ve sorumlularca daha da abartılarak sonuçlandırılan Eyalet Fetih Planları ne BOTAN'da, ne de diğer Eyaletlerde tutmadı. Ama istenen alınmadı. Bu militanlar dağ koşullarında ancak bu kadar sağlanabiliyordu. 1990 yılına girerken yeni bir budama ve gençlik asisi gerekiyordu. O halde, bunun parti içi zemini hazırlanmalıydı. Apo, mantiki zemini hazırlamaya başladı. BOTAN Eyaletindeki üst düzey kadroları eleştirmeye başladı. Söyle diyordu; "Sözüm ona ordu kuracağız diye on tane keçiyi güdemiyecilere elli tane adam teslim etmişler. Bir tas çorbayı kotarmaktan aciz birine bölge sorumluluğu vermişler. Esekler bile sizlerden daha akıllıdır, dur dedin mi durur, yürü dedin mi yürür."

"Bir de söyle yapacağız, böyle dağıtacağız diye söz veriyorsunuz. Söz verip de yerine getirmemek alçaklıktır. Ancak düşmanlar ve hainler bize karşı sahtekarlıklara başvurabilirler. Sözlerini yerine getirmeyenlerden Parti adına, cephe adına, ordu adına hesap soracağız. Biz bu hesabı sormazsak tarih ve halk bizden hesap sorar."

BOTAN'da faaliyet gösterenler ve basta sorumluları, affedilmez suçlar işlemişlerdi.

Ya diğer eyaletler? Onların suçu daha da ağırdı. Affedilecek yanları hiç yoktu.

APO; "GARZAN eyaletindeki sorumlular bir yıldır yatıyor, yalnız kendisi değil emrindeki onlarca kadroyu da yatırıyor ve bunları azar azar düşmana teslim ediyor. Bu alçaklıktır, bu düşmanla işbirliği yapmaktır." diyerek öfkesini çok açık bir şekilde dile getiriyordu.

Bu eyaletin sorumlusu olan şahıs daha sonra bir çatışmada öldü. Öldükten sonra da APO tarafından "Kahraman Şehit" ilan edildi. Böylece militanlardan ne istendiği açığa çıkıyordu. İstenen ölümdü! Çünkü kan ticareti yapıyordu, gerçek olan buydu.

135

DERSİM eyaletinin sorumlularını eleştirirken; "Orada, o sahada "Kışla Kültürü" egemendir. Dolayısıyla sorumlular Türk askeri kültürünün etkisiyle kısa sürede burada aldıkları eğitimi unutup esas özlerine Kemalizm'e dönüş yapıyorlar. Orada devrimi geliştirmek istiyorsak önce o beyinleri parçalamamız, dağıtmamız gerekiyor." diye bağırıyordu.

Zaten APO, öteden beri DERSİM Eyaleti olarak adlandırdığı Tunceli-Elazığ Erzincan ve civarlarının elemanlarına istediği biçimi verememişti. Buraların insanları, hep erken uyanıyorlardı. Bu nedenle, bu insanları "Kışla Kültürü" ile yorgunmuşlar olarak niteliyordu. Halbuki, planlamalar yapılırken; " DERSİM

Eyaleti, BOTAN' dan sonraki ikinci önemli eyaletimizdir. Oradan çok şeyler bekliyoruz." diyerek eyalet sorumlularını bir hayli pohpohlamıştı. Ama sonuçlar istediği gibi çıkmayınca gerçek düşüncelerini açığa vurup kinini kusmaktan geri kalmıyordu.

MARDIN Eyalet planlamaları yapılırken ve diğer konuşmalarında hep "Mardin'in büyük yurtsever potansiyelinden, büyük kitle desteğinden" bahsedirdi. Ancak, 1989 yılında Mardin'den de fazla ses çıkmayınca su değerlendirmeyi yaptı; "Mardin'in toplumsal şekillenmesi gereği ağa ile köle hep birlikte olmuştur. Ağa emretmiştir köle emirleri yerine getirmiştir. İşte Mardin'deki militanlarımız da bu yapıyla bütünleşmişlerdir. Sorumlular ağa, diğerleri köle rolünü üstlenmiştir. Sorumlu yatmıştır. Emrindekiler köle gibi sorumluya hizmet etmişlerdir. Sonunda devrim ve mücadelesi unutulmuştur. Binbir emekle hazırlayıp konumlandığımız gücümüz Mardin 'de ağır darbeler yemistir."

Bereket versin ki buranın sorumluları yurt dışına çıkmamıştır. Aksi halde APO tarafından en ağır ihanetçi-komplocu, MIT ajanı gibi damgaları yiyip günlerce iskence gördükten sonra kursuna dizilmeden, simdilik kurtulmuş gözüküyorlardı. Bir süre sonra bu sorumlular da çatışmalarda öldüler.

APO hemen ağız değiştirip hepsini "Büyük Kahramanlar" ilan etti. Çünkü onların yakınları, akrabaları ve tüm sülaleleri APO tarafından kullanılacaktı.

136

ORTA EYALET için daha vahim şeyler söyleniyordu. Bu eyaletteki-ler 1989 yılı boyunca hiç birsey yapmamışlardı. O halde geçmişte ne kadar hizmeti olursa olsun, ne kadar büyük fedakarlık yaparsa yapsın eyalet sorumlusu, mutlaka "Komplocu ve hain"di. APO'nun mantığı buydu ve bu mantığı belgelemek için bir çok senaryo uyduruyordu. Diyordu ki; "Bölge sızmalara çok müsait. Orada örgüte katılmaların içinde çok sayıda MIT ajanı vardır. Dolayısıyla Orta Eyalette sorumluluğu MIT ele geçirmiştir." Evet, bu kadar çilginca düşünebiliyordu. Çare olarak da; "Bir grup gitsin oradaki eyalet sorumlusunu yakalayıp getirsin, karşı koyarsa öldürsün. Grubuyla birlikte karşı koyarsa grubunu da öldürsün!"

İşte, zor şartlardan, imkansızlıklardan dolayı bir süre eylem yapamayan örgüt elemanlarına APO'nun bakış tarzı böyledir.

GÜNEY BATI EYALETİ'ni de bu tarzda eleştiriyordu. Fakat SERHAD Eyaletine biraz daha değişik yaklaşıyordu. Orayı simdilik daha fazla ön plana çıkarmak istemiyordu. Yakın çevrelerine sunları fisildiyordu; "Bildiginiz gibi kurtarılmış bölgeleri geri cephelerden aldığınız destekle sınır eyaletlerinde inşa edeceğiz, eğer bir gün Ermenistan bağımsızlığına kavusursa işte, biz de o zaman muazzam bir Ermenistan geri cephesine kavusacağız, büyük destek göreceğiz."

APO, SERHAD Eyaleti-ERMENİSTAN ilişkisini hep gizli tutmuştur. SERHAD Eyaletinin tarihi misyonunu oynaması için daha biraz zamana ihtiyacı vardı.

Bu eleştirilerden sonra, üst düzeydeki kadrolarda 1989-90 kisi içerisinde büyük bir tasfiyeye gidildi. Bazıları kis toplantısına gitmedi, bazıları kaçtı, kimisi APO'nun kokmuş ayaklarına kapanıp af diledi. Af dileyenlerden birisi de BOTAN Eyaleti sorumlusuydu. Bu sahis, BOTAN kod adlı Nizamettin TAS idi. 1988 yılı sonunda kampa gidip af diledikten sonra M. Korkmaz Akademisi'nin genel koordinatörlüğü görevi verildi. Bir süre sonra bu görevde başarısız kaldığı belirtilerek, halâ dagda yaşadığı "bilinçli

tasfiyecilik"; sürdürdüğü gerekçesiyle üç aylık bir tecrit cezasına çarptırıldı. Bu cezayı almasını sağlayan diğer bir

137

neden de; Botanla beraber Türkiye'de faaliyet gösteren şahısların, kendilerini kurtarmak için akla gelecek her türlü suçlamayı yapmalarıydı. Bu kişilerin basında da Parmaksız ZEKE kod adlı Semdin SAKIK geliyordu. Yani; P. Zeki, Botan'ın sırtına basarak kendisini kurtardı ve tekrar Türkiye'ye gönderilerek merkez komite ve askeri konsey üyeliği verildi.

Botan, tecritte iken kurtulmanın yollarını aradı ve Apo'ya sayfalarca özeleştirici raporu yazarak kendisini affettirmeye çalıştı.

Botan tecritte olduğu sırada Akademi koordinatörlüğüne, 1990 yılında Apo tarafından öldürtülen Şahin BALIÇ (Metin) getirildi. Botan daha kurnaz olduğu için Metin'in sırtına basarak kendisini tecritten kurtarmayı basarak tekrar yönetime getirildi. Kamp yönetimindeki diğer kişiler içerisinde, kısa sürede ayak oyunları geliştirerek bazılarının cezalandırılmasını sağladı. Böylece; Metin'i de kendisinin eski durumuna düşürünce, (Metin, daha sonraki eğitim devresinde tekrar affedilerek koordinatörlüğe getirildi) koordinatörlük yapacak tek kişi olarak görüldüğü için, yeniden bu göreve getirildi. Bu görevde iken de, ayak oyunlarına devam ederek; ne kadar başarılı olduğunu Apo'ya gösterdi ve "BOTAN FATİHİ" olarak yeniden görevlendirildi ve 1989 yılında ARGK komutanı (Genel Kurmay Başkanı) ve Botan Eyalet sorumlusu olarak Türkiye'ye gönderildi. Ekim 1989 yılında gerçekleştirilen "I. Ülke içi Konferans"a bu sıfatla gönderilince Semdin SAKIK (Parmaksız ZEKE), büyük bir tepki göstererek konferansa katılmadı ve adamlarını kamyonla doldurarak Diyarbakır-Mus bölgesine gitti. Halen bu bölgede halk arasında "SEMO AMCA, SEMO AGA" olarak bilinir. (Apo'nun talimatlarını dinlemediği için 1990 yılı Kasım ayında hakkında idam fermanı çıkarılmıştı. Ancak; Apo'nun, Parmaksız Zeki'ye o bölgede ihtiyacı olduğu için, sonradan uzlaştılar.)

Nizamettin TAS (Botan), yeniden başarısız gösterilerek APO tarafından cezalandırıldı ama Apo'nun ona ihtiyacı olduğu için; bu ceza, ölüm cezası olmadı.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi; bu sahse APO zamanında BOTAN

138

FATİHİ ismini de takmıştı. Çünkü gerçekten çok sapıkça eylemler düzenliyordu. Demek ki; APO, bu sahista birazcık daha ümit görmüş olacak ki, kampta ufak bir göreve getirip daha da bilenmesi için zaman tanıdı.

1990 yılının plan ve diğer hazırlıkları APO'nun talimatlarıyla daha çok Kuzey Irak ve İran'da yoğunlaştı. Suriye ve Lübnan'da eğitim görevlerinde hazırlıklar yapanlar vardı. Bu seferki çalışmalar çok daha şiddetli yürütülüyordu. PKK 4. Kongresi 1990 yılında yapılacaktı ve ortada henüz bir kurtarılmış bölge yoktu. BOTAN'da, Tümeni bir yana bırakın Tugay ya da Alay çapında bir birlikten bahsetmek mümkün değildi.

Ancak, geçen zaman süresi içinde yani 1984 yılından başlayarak Doğu ve Güneydoğu Anadolu 'da çok büyük bir terör, sindirme-kaçırtma, yok etme faaliyeti yaşanmıştı. Birçok insan canını ve namusunu korumak, kurtarmak için evini, toprağını, hayvanını, her şeyini terk ederek bölgeden kaçmıştı. Bu

olaylardan Türkiye'de etkilenmeyen kalmamisti. Tüm Türkiye'de bu konuda resmi ve sivil çevrelerde çok çeşitli düşünceler olusuyordu.

Herkes aklina, mantigina, algilama düzeyine ve çıkarlarına göre bir sonuç ortaya atiyordu. Türkiye'nin Güneydogusunda neler oluyordu? Bunun sonu nereye varacakti? Devlet neler yapıyordu, hükümet ne düşünüyordu? Güvenlik Kuvvetleri niçin bu hadiseleri bastiramiyor, örgütü niçin yok edemiyordu? Hadiselerin özü neydi, boyutlari ne kadardi? Daha bir yigin soru sorulmaya baslanmisti. Bu sorular ister istemez zihinlerde olusuyordu.

Aydinlar, çeşitli siyasi ve sosyal çevreler, gruplar içinde ayni sorular gündemdeydi. Neler oluyordu, nereye varacakti, neler yapiliyordu ve neler yapılmalıydı? Bu gibi sorulara genellikle olayların özünden habersiz, tamamen sübjektif yaklaşımlarla cevap verilmeye çalışiliyordu. Herkes bir tarafa çekiyordu, kamuoyu sürekli yanitiliyordu.

Yöre halki zaten her an, her.saat etkileniyor ve terörle içice yasiyordu.

139

Bir takım güçler yıllardır bunu bir yaşam biçimi olarak o insanlara layık görmüştü. Örgütün sık sık ugradigi evlerinde örgütçüden çok örgütçü kesilerek yasamlarini sürdürmeye çalışiyorlardı.

Halk, köylerine gelen örgütçüleri gördüklerinde; "Gözümüz yollarda kaldı, insan bizi bu kadar ihmal eder mi? Emrini söyle" diyerek yaltaklanıyordu. Köylere devlet kuvvetleri geldiğinde; "Allah devlete zeval vermesin, nedir bu PKK'dan çektiğimiz? Isimize asimiza ortak oldular. Bizi bu beladan bir an evvel kurtarin!" diyorlardı.

Evet bu tavir iki yüzlülüktür. Hadiseler, bu insanların ikiyüzlüğü yaşam biçimi olarak seçmesine sebep olmuştur. Kutsal değerler ortadan kalkmış bir can telasi almış basını gitmektedir. Her iki tarafa da ne sağlam dost ne sağlam düşman olamamaktadırlar.

Örgütün doğrudan yetisemedigi, fiili bağlantı kuramadigi yerlerde durum-daha değişikti. Mütevazı insanlar, isinde gücünde olanlar çeşitli yönlerden etkileniyorlardı. Tıpkı batıda olduğu gibi...

Ama, basibos insanlar, sorunlular, issizler, idealist gençler ve genç öğrencilerin durumu baskaydı. Onlar olayların daha çok film ve roman konusu gibi idealize edilmiş yönlerine ilgi duyuyorlardı.

Onların ilgi duyduğu çatışırken ölmek, ölümün soguk nefesini her an enselerinde hissetmek değildi. Onların ilgi duyduğu, aç karnina- kaya diplerinde, yağmur ve kar altında titremek, sirtında onlarca kilo yükü saatlerce günlerce dag bayır yol yürümek de değildi. Hele yıllarca kendini parçalarcasına insanüstü bir gayretle APO'nun her dedigini yaptıktan sonra aniden ajan, hain, komplocu damgası yiyip kursuna dizilmek hiç değildi.

Bu tür olaylarda insani bir meziyeti, toplumun emrine verebilecek bir becerisi, bir hizmeti olmayan ve ayni zamanda hep önde görünmek isteyen ve bu yüzden cahil, tecrübesiz insanların duygularını sömürerek siyasi bezirganlık yapan birtakim kisilerden meydana gelen gruplar, topluluklar türer. Bu gruplar örgütle hiç bir resmi bağı olmadan, örgüte ilgi duyan genç, issiz ve sorumluların cehaletini istismar ederek laf

140

ebeligi ile ucuz kahramanlik pesindedirler. Bunlar örgüt kosullarında iki gün daglarda dayanamazlar. Ama kitleleri örgüt adına igfal ederler. Kitle, böylelerini bastacı yapar, peslerine takilir. APO; bunların gerçek durumlarını bilir, onları idare eder, çünkü sonuçta kendisinin yapamadığı, esas ve son görevi bunlar kendiliklerinden üstlenmişlerdir. Böylece karşılıklı olarak birbirlerini kullanırlar.

Bu günlerde ilgililerin nedenini bir türlü anlayamadığı çok küçük çaplı örgüt disi halk eylemleri de söz konusu oluyordu. Aslında bunda anlaşılmayacak birsey yoktu. Yöre insanı basını takip ediyordu, yabancı radyoları; BBC, Amerikanın Sesi gibi radyoları dinliyordu. Televizyondaki Filistin Intifadasını, diğer ülkelerdeki sokak gösterilerini ve çatışmalarını hep takip edip etkileniyordu. Sonra da denemesini yapmaya çalışıyordu!

Kendisine erişilmez olan, ancak ağasının, patronunun, asiret reisinin

kısaca; "Büyük adamların" muhatap olduğu subaya, polise tas atıyor,

bağırıyor, küfrediyor ve hayret, kendisine hiç birsey olmuyordu. Hala

hayatta idi ve yaşıyordu! Demek ki, bu işleri başaracak bir adamdı!

Bu yürüyüş ve tasniklikten yapanları televizyondan ve basından izledik. Resimlerini gördük. Askere ve polise tas atanların gözlerinde kin değil daha önce belirttiğimiz gibi saskinlik ve simarikklik vardı. Bu onların kişiliklerini ve anlayışlarını ele veriyor. Ama bu hep böyle mi devam edecek? İşte orasını zamana bırakalım.

Kis boyunca iddialı bir şekilde hazırlık yapan, planlar geliştiren hedefler tesbit eden ve bunlara uygun düzenlemeler yapan PKK örgütü; "Bahar Atılımları" için İran'dan, Suriye'den, Irak'tan Türkiye'ye giriş yaparlarken; daha önce çokça hayallerini kurdukları, propagandasını yaptıkları fakat daha ilerki yıllarda olabileceğini umdukları halk eylemleri, CIZRE ve NUSAYBIN ilçelerinde patlak verdi. Çevredeki PKK militanları yetisebildikleri oranda olayların içine daldılar, dizgin-leri ele almaya çalıştılar. Olaylara hemen bir isim bulundu; "SERİHİL-DAN"!

141

Maksatları olayların daha da büyümesini, uzamasını ve çevreye yayılmasını sağlamaktı, bunu da kısmen basardılar. Olaylarda kendi-ligindencilik ağır basarken bazı derneklerin, siyasi teşekküllerin, meslek kuruluşlarının ve yayın organlarının arkasına gizlenen, istikbalini şöhretini masum insanların acıları ve gözyaşları hatta cesetlerinde arayan bezirganların rolü büyük olmuştur. Bunlar etraflarına aldıkları birkaç tane züğürt saksakçi vasıtasıyla PKK'nin yetsemeyeceği, müdahale edemeyeceği yerlerde bile esnafa, tüccara telefon ederek; "Biz PKK gerillalarıyız, filan gün dükkanınızı açmayın, yoksa kendinizi yok bilin" demişlerdir. Sonra esnafın arasında dolayarak "PKK telefon etmiş, kimse dükkanını açmayacakmış, yoksa öldüreceklermiş..." diyerek fisilti gazeteceliği yapmışlardır.

Ardından toplantılar düzenleyerek, demeçler vererek; "Kürdistan halkı baskı ve zulmü kinamak için falan ilçede kepenkleri kapatmıştır. Eylemlerini selamlıyoruz" demişlerdir.

Şimdi soruyorum; zavallı Kürt bu kadar alçaklığa nasıl akıl erdirdin?

Üzerinde oynanan oyunların hangi birini çözsün?

Herseye rağmen olayları PKK üstlendi. Herkes PKK'ya maletmeyi birçok bakımdan faydalı gördü. Herkesin çıkarı bunu gerektiriyordu.

Olayların kitleye bu boyutlarda tasmaı, APO'nun agzını sulandırıyor. Bu onun için büyük bir nimetti, yıllarca profesyonel katillerini kullanarak işlemiş olduğu cinayetlerle nihayet Kürt insanını bastan çıkarmayı, provake etmeyi basarmıştı. Nihayet Abdullah ÖCALAN'a ümit bağlayanlar, Kürtler üzerinde oynadıkları oyunlarda basariya ilk adım atıldığını görüp sevinebiliyorlardı.

CIZRE'de, NUSAYBIN'de, SILOPI'de ve giderek daha birçok yerde meydana gelen, daha çok kadınların, çocukların öne sürüldüğü, kullanıldığı bu olaylar daha sonra meydana gelecek çok büyük olayların başlangıcıydı. Bu olaylar, Abdullah ÖCALAN'ın arkasındakileri kamufle edecek en ideal örtüydü.

142

Estirilen azgın terörü ve APO'nun sadizmini kamufle etmek açısından bundan daha uygun bir görüntü bulunamazdı.

Nereden nereye gelinmişti. Bir ülkede, bir toplum bünyesinde terör hareketleri olmaz diye bir kaide yoktur. Bu tür hareketlere her ülke su veya bu biçimde maruz kalmıştır veya kalmaktadır. Ancak her ülkede değişik nedenlerle, değişik biçimlerde ve değişik amaçlar için meydana gelen terör hareketlerine doğru teşhisler konularak doğru mücadele yöntemleriyle karşı konulmuştur. 12 EYLÜL 1980 öncesi Türkiye'deki terör hareketlerinin kaynağı sosyo-ekonomik, genelde kendiligindenci-dir.

Bazı siyasi sebepler katalizör rolü oynamıştır. Halbuki PKK hadisesi; gene aynı ortamda kamufle edilmek istenen, uzun süre bu ortam içinde gizlenmeye çalışılan; belli stratejik ve taktik amaçlar için geliştirilmiş ve büyütülmüş bir harekettir. PKK bu yönüyle incelenmiş midir? Birakalım PKK'yi., 12 EYLÜL öncesi örgütler bile sıradan oldukları-halde tetkik edilmemiş incelenmemiştir. Her fırsatta toplumun aynası olduğunu iddia eden basın PKK'yi incelemiş midir? Ülkenin kaderini elinde bulunduran "siyasi partiler PKK'yi inceleyip tanımışlar mıdır? Hayır! O halde neden bu konuda kıyırık, bölük-pörçük ve PKK'nin yapısı içindeki insanların vermek lütfunda buldukları bilgilerle ahkâm kesiyorlar? Neden, bu konularda bilgiç bilgiç tedavi reçeteleri yazıyorlar? Neden, ne kabadayisi bir takım beylik laflar ile meseleyi geçiştiriyor?

Bu kadar insanın acı çekmesine, bu kadar toplumsal değerlerin heba olmasına, bu kadar canın yanmasına bu memleketin sorumlu kisi ve kuruluşlarının nasıl gönlü razi olabiliyor anlamak mümkün değildir.

Tüm bir milletin basireti mi bağlandı? Duyulan mı uyustu? Ne oldu? Ne olduysa anlamak lâzım. Akli basında herkes sanki kör ve sağır!

Herkes herseyi günü gününe yaşıyor! Herkes bir baskasından birseyler yapmasını bekliyor. Toplum giderek gökten bir mucize beklentisine giriyor.

İşler bu noktaya geldikten sonra birbirini tamamlayan, yasak savma

143

türünden parça parça çabalar hiç bir sorunu çözemez. Karsimizdaki sorun karmasik ve boyutlu bir sorundur. Bu nedenle karsi çabaların birbirini tamamlayan ve dinamik bir sistem içinde birçok koldan yürütülmesi gerekmektedir. Önemli olan önce belli bir bakis tarzi, bir strateji, uygun taktik ve vasitaların tesbit edilmesi gerekiyor. Ama mutlaka bu ilk adimin atilmasi gerekiyor. İlk adimler atıldıktan sonra sistem kendi kendini inşaa eder, kendisini her konuda donatır. Vakit henüz geç degildir ancak, yarın belki daha ağır faturaları gerektirebilir.

Kürtçülük sorununu Osmanlı'dan miras alan Türkiye Cumhuriyeti sorunu 70 yıldır dondurmıştır. Çözmesi gerektiği halde çözmemiştir. Fakat bugün yanan olaylar, Kürt sorununun çözümünü TC'ye dayatmış durumdadır. Bu sorun, önümüzdeki yıllarda mutlaka çözüme kavusacaktır ama öyle, ama böyle!

Madem bazı güçler bir PKK yaratarak sorunu kendi amaçlarına uygun bir çözüme -ki aslında çözümsüzlüktür- doğru yürütüyorlar, TC'nin de geçmişte ihmal ettiği çözümü bu hadiseleri fırsat bilerek çoktan kollarını sıvamasi gerekiyordu. Ama bugüne kadar hep ayak diretti. Halâ da gerçekçi bir çaba içinde degildir.

Karsimizda istesek de istemesek de toplumsal bir hadise vardır,
toplumsal hadiseler doğru rotaya girsın diye kendi doğal seyirlerine bırakılmazlar. Kaldı ki, bu hadiseler doğal seyirini de takip etmiyor.
Büyük bir baskı altındadır. Disardan istenilen biçimin verilmesi için müthiş tazyikler yapılıyor. Adeta nehirler tersine akıtılmak isteniyor. O halde ilgililerin de gerçek ve doğru bir çözüm için müdahaleci bir tavır alması gerekiyor. Bu müdahaleyi, klasik asayis tedbirleri olarak kabul etmiyoruz. Meydana gelen olaylara klasik zabita tedbirleriyle müdahale edilemez. Bu haksızlıktır! Hem yöre insanına haksızlıktır hem de devletin askerine polisine yapılan büyük bir haksızlıktır! Hem de sorunun çözümüne müdahale ediyorum diyerek kendi kendini kandırır. Eğer bir insan bir takım hadiseler karşısında kendi kendini kandırıyorsa bu dürüstçe bir tavır degildir ve o insan en azından kendine karşı dürüst degildir.

1- Daha fazla kan dökülmesini önlemek için ana dili Kürtçe olanların tümünü Kürdistan olarak isimlendirdikleri bölgeye toplayıp "alin size özgürlük, siyasi sınırlarınız bu, sizi istemiyorum kendi devletinizi kendiniz kurun, komşu oluruz ne yaparsanız yapın!" mi demelidir?

2- "Biz kardeş iki halkız geçmişte olduğu gibi birarada kardeşçe yaşayalım bu arada Doğu ve Güneydoğu'daki kardeşlerimizi batının ekonomik, sosyal, kültürel imkanlarına bir entegrasyon programı ile kavuşturalım" mi demelidir? Akil ve gönül Türk ile Kürt insanının entegrasyonundan yanadır.

Kimi yerde anamız, kimi yerde babamız, kimi yerde gelinimiz ve damadımız olan Kürt ile Türk'ün birbirinden ayrılması düşünülemez. En hafifinden iki toplumun da özüne ihanettir, kendi kendini inkaridir ayrılık...

Entegrasyona ilk adımların atılmasını müteakip gerisini Kürt insanı tüm kaynaklarını seferber ederek kendisi çözecektir. Sağlıklı çözüm budur. İnsanlar sorunları karşısında çözümlerini kendi çabalarıyla yaratır. En iyi çareyi kendisi bulur. Böylece üretilen çözümler kalıcı, doğru ve kesin olur. Olaylardan ve sahtekarlıklardan bikip usanan Kürt insanı, kesin çözümü kendisi de bilmemektedir. Sorun bölge halkının kendisinden kaynaklanıyor. Toplumsal bir sorundur. Yöre halkı ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasi bir zaafiyet geçirmektedir. Tarihsel nedenlerden dolayı toplumsal olarak güçsüzdür. Disardan bir devlet müdahalesi gerekmektedir. Ancak bu müdahale bir genel çerçeve çizmeyi, bir takım küçük yardımları asmamalıdır. İlk adımlardan sonra toplum kendi kendine derman olacak güç ve imkanları yaratacaktır ve süreç içinde gerçek manada ulusal ve toplumsal entegrasyon sağlanacaktır.

145

PKK'NİN 1990 HEDEFLERİ VE ALINAN SONUÇLAR

PKK 1990 baharından başlayarak basta BOTAN Eyaletinde olmak üzere tüm eyaletlerde, Türkiye'nin batı illerinde ve Avrupa'da büyük eylemler yapmayı ve sesini daha çok duyurmayı amaçlamıştı.

Türkiye'deki en büyük hedef; basta koruculuk sistemini yok etmektir. Bunun için toplu imhalar, en basta gelen imha biçimiydi. Bunun yanı sıra koruculara ait hayvanları kesmek, bahçesini talan etmek, tarlasını ekinini yakmak gibi eylemlerde gündemde idi. Ayrıca köy karakollarına hatta bölüklere, taburlara saldırmak ve buralarda toptan imha gibi eylemler de 1990 yılı için kaçınılmazdı. Askeri hedeflere yönelik eylemler bunlar ile de sınırlı değildi. Operasyon kollarına saldırmak, operasyon birliklerini pusuya düşürmek, giderek tümünden imha etmek; planlanan hedefleri arasındaydı. Bu eylemlerle askeri birliklerin zaman içerisinde belli merkezlerde toplanmalarını ve onların bu merkezlerde yoğunlaşarak hapsolmelerini amaçlıyorlardı. Böylece askeri birlikler büyük çaplı genel operasyonların dışında kalan bütün zamanlarını, kendilerini korumak ve savunmak için nöbet ve emniyet hizmetlerine ayıracaklardı.

Bir başka hedef de; ulaşımın candamarı olan ana karayolları ve demiryollarını sürekli mayınlayarak, tahrip ederek pusu kurarak işlemez hale getirmeyi ve tali yollar üzerinde de yalnız gece değil gündüzleri de denetim kurmak olarak düşünülüyordu. Öte yandan büyük ekonomik hedeflere; fabrikalara, maden ocaklarına, petrol sahalarına, imalathanelere, kamuya ait ve özel şirketlere saldırılarak bunların kullanılamaz hale gelmesi planlanmıştı.

Okulların mutlaka işlevsiz kılınması için öğretmenleri öldürmek, okulları yakmak vaz geçilmez görevlerin başında geliyordu. Kürt kökenli öğretmenlere pek dokunulmuyordu, öğretmenler, Kürt çocuklarına Türkçe eğitim yaptıkları ve doğru yolu gösterdikleri için hepsi birer TC ajanıydılar (!) Bu nedenle 1991

yılma kadar bölgede 22 öğretmen PKK tarafından öldürülmüş 3 öğretmen de yaralanmıştı.

146

Büyük yerleşim birimlerinde ise kitle eylemlerini sürekli kılmak için her türlü bahaneyi kullanmak en geçerli yoldu.

Bir malın pahalı satılması bahane edilerek derhal ajitasyon ve propaganda yapılacak ve yürüyüşler tertip edilecekti. Aynı şekilde; iş takibi sırasında işlemlerin doğal olarak gecikmesi, trafik polisinin ceza kesmesi, suçlu takibi, suyun veya elektriğin kesilmesi, yolun kötü olması, bir devlet yetkilisinin sert bakışı v.b. hayatta karşılaşılan ve devletten kaynaklı veya kaynaklanmayan her türlü olumsuzluk ve aksilikler birer protesto yürüyüşü ve miting vesilesi olacaktı. Miting ve yürüyüşlerde güvenlik kuvvetlerini korkutup sindirmek için; basta kadın ve çocuklar olmak üzere, her türlü saldırı aracı kullanılarak devlete ait olan her şey tahrip edilecekti.

Bu arada batı illerine eğitilmiş profesyonel elemanlar gönderilerek orada bulunan Kürt kesimler vasıtasıyla sabotaj, bildiri dağıtma, suikastlar yapma gibi eylemlerin yanısıra; eleman temin etme, yardım toplama faaliyetlerine devamlılık kazandıracaktı.

PKK teröründen batıya kaçan Kürde 1986 yılından beri orada da rahat verilmiyordu. PKK, Kürt insanının başına iyice bela olmuştur.

Lübnan'daki kampta ideolojik ve askeri eğitim faaliyetleri hızla sürdürülüyordu. Suriye Kürtleri Hafız Esad yönetiminin APO'ya özel hoşgörüsü temelinde eleman ve para kaynağı olarak kullanılmaya devam ediliyorlardı.

Yunanistan ve özellikle Kıbrıs Rum kesimi, kaynak yaratma ve uluslararası kamuoyu oluşturma ile bazı stratejik düzeyde temasların üssü vazifesini sürdürecekti.

Kuzey Irak her zaman olduğu gibi ve Barzanicilerin Saddam tarafından kovulmasından sonra daha da elverişli bir ortam olarak geri cephe olmaya devam edecekti. Burası aynı zamanda eğitim sahası, ikmal ve iase deposu olarak rol üstlenecekti.

İran'a gelince: özellikle son yıllarda İran hükümetinin toleranslı

147

davranması, burada açılan büyük kamplarda eğitim yapılmasına göz yumması lojistik destek ve yeniden toparlanma açısından değerli katkılar sağlıyordu. İran'da üslenme; Van-Ağrı-Kars ve bunların üzerinden Erzurum, Mus, Bingöl ve Tunceli'ye sızmanın kolaylaşmasını da sağlıyordu.

1990 yılında bu kadar imkanlarla birlikte CIZRE, NUSAYBIN, SILOPI gibi yerlerdeki kepenk kapatma ve yürüyüşler de olunca APO'nun büyük planlar yapması ve bu planların tatbikatını militanların-dan istemesi çok doğal bir durumdur.

Ancak, imkanlar genişleyince ve yapı büyüyünce sevk ve idare sorunları ortaya çıkıyordu.

APO'nun gruplari, "Bahar atilimi" için faaliyet alanlarına girmeye baslayınca, her yıl olduğu gibi güvenlik kuvvetleri ve Geçici Köy Korucularından darbeler yemeye basladilar. Her silahlı çatismada beser onar kayıp vermek morallerini bozmustu. Öyle ki; kislalarına hapsedecegiz dedikleri güvenlik kuvvetleriyle karsilasmamak için köse bucak kaçtilar, koruculuk sistemi dagilmadigi gibi, her gün insanlar korucu olmak için siraya giriyorlardi. Örgütten kaçmanın risklerine ragmen bir çok militan, gruplardan kaçıyor bir kısmi güvenlik kuvvetlerine teslim oluyordu.

APO'nun en çok kizdigi örgütten kaçan insanlardi. Digerlerine kötü örnek olmasınlar diye kaçanlari adeta birer canavar gibi lanse ediyor, onlari ortadan kaldirmak, yasamlarina son vermek, ailelerini katletmek, çevrelerinde barınmalarini engellemek için ne mümkünse yapıyordu. Niçin? APO niçin örgütü terk edenlere bu kadar kin duyuyordu?

Tüm terör örgütleri, tüm çeteler saflarini terk edenleri hiyanetle suçlarlar. Dünyadaki hiçbir terör çetesi, APO kadar sapık duygularla kaçanlara karsi savaş açmaz. Çünkü; APO'nun çeşitli vesilelerle ayartarak pençesine düşürdüğü her insan, en fazla altı ay içinde kapılan açık gördüğü taktirde APO'yu terk eder.

Hiç bir hakli dava adami, yanındaki insanlari zorla tutmaz. Saflari

148

terk edenlere bu kadar siddet uygulamaz ve zaten adil ve hakli bir mücadelenin önlerini de kimse kolay kolay terk etmez. Terk etse de bu denli infial uyandırmaz.

Yeri gelmisken 1990 yılı içerisinde meydana gelen bir olayi örnek teskil etmesi bakımından aktarmak istiyoruz:

1983 yılında PKK, BOTAN alanında daha kesif ve istihbarat faaliyetlerine devam ederken SIRNAK ili KIRKKUYU (DESTALALO) köyünden Sahin BALIÇ (METIN) isimli lise mezunu bir genç de PKK saflarina katildi. Ardından baska KARAGEÇİT (SPIVYAN) köyü baskini ve katliami olmak üzere; BOTAN ve MARDİN alanındaki birçok kanli eylemde planlayici ve tetikçi olarak rol aldı. Öyle ki; PKK'nin gurur kaynagi olabilecek bir çok vahsi eylemin bas elemanlarından biri hep Sahin BALIÇ (METIN) oldu. Onun gözü karaligi ve eylemlerdeki acimasizligi APO'nun gözünden kaçmadı, kısa süre sonra PKK Merkez komite Üyeligine ve ARGK Askeri Konsey Üyeligine yükseltildi. SIRNAK bölgesindeki bir çatismada 1988 yılı sonlarında yaralanınca ağır olan yarasinin tedavisi için APO'nun özel bir ekibi tarafından Suriye'ye geçirildi. Okurlarin çok iyi hatırlayacağı meshur "DISKI YEDİRME" olayi bu sinir geçisi ve ilk tedaviyle ilgilidir. (METIN) Suriye'de derhal APO'nun özel evine tasitildi, tedavisini her gün APO kendi elleriyle yapıyor, yarasini kendisi pansuman ediyordu. Sahin BALIÇ, APO'ya prim yapan çok kanli eylemlerin failiydi ve tam kendisi gibi sadist bir yaradilisi vardı. Bir bacağı üç santim kisanan Sahin BALIÇ iyilesti ve APO tarafından Mahsum KORKMAZ Akademisine götürüldü. Lübnan'daki eğitim adaylari içindeki düşman sızmalarinin tesbiti ve onların yargilanmasiyla görevlendirildi. Sahin BALIÇ APO'nun talimatlarına uygun olarak kampa gelenleri denetliyor, süphelileri "Türk Istihbaratinin ajanidir" diyerek günlerce iskenceye tabi tutuyor, sonra da sahte itiraf belgeleri imzalatıp askeri mahkeme baskani olarak yargilandiktan sonra kursuna diziliyordu. APO da yargilamaları temel olarak "MIT - Ajan, Kontgerilla, komplo" teorilerini üretmeye devam ediyordu. Bu yargilamaların belgelerini (!) SERXWEBUN ve BERX-WEDAN gibi dergilerde yayinlatiyordu. Hatta bunu Sahin BALIÇ'e de

149

yaptırıyordu. APO'nun bulunduğu yerde kimse basına demeç veremezken (METIN), çok özel bir gözde olduğu için basına askeri mahkeme baskanı olarak APO'nun onayı ile ortaya çıkardığı ajanlar ile ilgili demeçler verebiliyordu. Sonuç ne oldu? Olan su; Sahin BALIÇ, Akademi Komutani olarak dönem sonunda hakiki mermilerle bir tatbikat yaptırırken, bir kaza kursunu ile APO'nun köylüsü ve "Getir-götür işleri"ne bakan Hasan BINDAL (HAMZA) bir kaza kursunu ile ölüyor. Yani normal bir eğitim zayıfı. Fakat APO küplere biniyor ve Sahin BALIÇ için bir idam fermani hazırlamaya başlıyor. İşte sizlere APO'nun idam fermanından ve çok özel gözdesi olan Sahin BALIÇ için söylediklerinden bir kaç paragraf:

"Üçüncü Kongre sonrası, KÖR CEMAL ile başlayan feodal-çete saldırısı METIN ile doruga çıktı..."

"... METIN, KÖR CEMAL"ın pratikteki uygulayıcısıdır..."

"... METIN, ifadesinde diyor ki; beni fazla elestirmeyen katta benim sirtimi biraz sivazlayan, hatta biraz allayıp pullayan oldu mu yapamaya-cagim sey yoktur..."

"... Yaklaşık sekiz, ay kaldığı Akademi ortamında öyle bir yapı oluşturmıştır ki, bütün elemanları partiye ve bana güvensizliğe itmştir..."

"... METIN, dediklerini ters anlayarak söyle bir kadro tipi yaratmıştır. Önce kuskulu bir ortam yaratıyor, ajan vardır diyor. Ama ajan kim ? Bu bir soru işaretidir, herkes sağında solunda ajan arıyor. Herkes birbirinden ve kendisinden süpheleniyor. Ama aynı zamanda herkes kendisini temize çıkarmak için bir diğerini ihbar ediyor..."

"... Ve işin gerçeği su ki; feodal eskizilik, çetecilik bizim METIN'in pratiginde çağ atlamıştır. Büyük hedefleri yönelmiştir. Bizim güdük Kürt feodal eskizilik, bu kadar azginlaşmış iste..."

"... Üç kişiyi cezalandırmak için köye gidiyorlar. Köylüleri meydanda topluyorlar baslıyorlar vurmaya. Bakıyorlar ki 17 kişi ölmüş."

150

Sonra öğreniyorlar ki hepsi bizim taraftarımız. Bereket bize düşmanlık yapacak kimse kalmamış hepsi ölmüş..."

"... Adamin 25 koyunu var, METIN haber gönderiyor 20 koyun getirsin diye. Adam 20 koyun getiriyor, koyunlar zayıf diye kabul etmiyor..."

"... METIN eskizisi insanları nezaket olsun diye öldürüyormuş..."

Evet, APO'nun, Sahin BALIÇ'ın idam fermanında söyledikleri bunlar. METIN denilen eskizisi, APO'nun "Getir-götürücü" akrabasını kazaen öldürdüğü ana kadar yapmış olduğu basarılı (!) eylemlerinden ötürü APO'nun emsalsiz gözdesi. Ama kazadan sonra azili bir halk düşmanı (!) (Aslında bize göre de gerçekten halk düşmanıdır!) Bilmem bunun için yorum yapmaya gerek var mı? Evet sonuçta Sahin BALIÇ (METIN) önce iskencelerden geçirildi ve idam mangası tarafından kursuna dizildi. Sahin BALIÇ'ın infaz mangası komutani, şimdi DIYARBAKIR 1 Nolu Tutukevinde ve tutuklu. İsteyenler, ziyaret eder ve olayı kendisinden dinlerler.

1990 yili içerisinde yapılacak olan 4. Kongreye hazırlık amacıyla Türkiye içinde 2. Konferans adı altında bir toplantı kararlaştırılmıştı. Bu kararın uygulanması için PKK militanları bir hayli çaba gösterdiler. Fakat kırsal kesim eylemleri 1990 yılında bir tıkanma içindeydi ve bu nedenle Konferans, ülke içinde yapılamadı. APO bazı adamlarını Lübnan'da toplayarak gene eğitim semineri şeklinde 2. konferansı sonuçlandırdı. Bazı hususları şöyle sıralayabiliriz:

Türkiye'nin gerek dünyada gerekse Ortadoğu bölgesinde ve özellikle de tüm komşuları nezdinde tecrit durumu yasadığı bundan PKK'nin büyük kazançlar sağlayabileceği belirtiliyordu.

Özellikle Türkiye'nin Irak ve İranla olan ilişkilerinin sekiz yıllık savaşın sona ermesinden sonra çıkmaza doğru gitmesinin PKK'ya önemli fırsatlar getireceği vurgulanıyor, bundan hareketle Türkiye'deki İran yanlısı muhalefet ile işbirliğinin faydası anlatılıyordu.

151

1990 Ağustosunda başgösteren Körfez krizi nedeniyle bölgedeki bazı geleneksel dengelerin değişmesi Abdullah ÖCALAN'I önce bir saskinlığa sonra da böyle bir krizden nasıl karlı çıkabileceği düşüncelerine götürdü, ilk günlerde gönlü SADDAM'dan yanaydı. Hatta bu ilk günlerde APO'nun siki ortakları niyetlerini açığa vurarak "Yerimiz Saddam'ın yanındır!" demeye başladılar. SADDAM'da bir takım terör gruplarını kriz nedeniyle yedegine aldığından APO'ya Kuzey Irakta büyük bir serbesti tanıdı.

Yine bu günlerde APO Suriye'deki konumunu sarsmamak için İran'a yaslanmayı uygun gördü. Gerilla faaliyetleri için Kuzey Irak ve İran'ı ön plana çıkarırken, cephe faaliyetlerini Avrupa ve Kıbrıs Rum kesiminde sevk ve idare etmeyi planladı.

Olaylar çok hızlı geliştiği için yeni ve güçlü manevralar yapamadan 1990 yılı bitti ve APO kendisinde katılmadığı PKK 4 Kongresinin Irak'da 26-31 ARALIK 1990 tarihinde yapıldığını bir bildiri ile ilan etti.

Dagıtılan kongre bildirisinden de anlaşılacağı üzere; Abdullah ÖCALAN yıllarca terör ile sindirip yedegine almaya çalıştığı, vahşice katledip göç etmesine sebep olduğu Hakkarılı, Sırnaklı, Siirtli, Vanlı vatandasi istediği kalıba sokamamıştır. Gerçi birtakım komplikasyonlara sebebiyet vermiştir ama herşeye rağmen sonuç tam APO'nun istediği gibi değildir. İfade ettiğimiz bu hususları kongreye gönderdiği ve karar olarak çıkmasını istediği durum değerlendirmesi ve yeni dönemin görevleri için itiraf etmiştir.

1990 yılı içerisinde APO vampirinin cellatları 205 vatandasimizi öldürmüs, 173 vatandasimizi da yaralamışlardı.

Bu dönemde PKK'yi Türk güvenlik kuvvetlerinin elinden Körfez Savası kurtarmıştır diyebiliriz.

152

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PKK'NİN 1991-1992 DÖNEMİNDEKİ DURUMU

Daha önce belirttiğimiz gibi; 4-13 Mayıs 1990 tarihleri arasında, Lübnan'ın Bekaa Vadisindeki M.

Korkmaz Akademisi diye adlandırılan kampta "II. ULUSAL KONFERANS" gerçekleştirilir. Bu toplantıda da her zaman olduğu gibi; Apo, hiç kimseye söz hakkı tanımadan 10 gün boyunca, kendisi dışındaki herkese geçmiş faaliyetlerin günahlarını yükleyerek faturalar keser. Bu toplantılarda yaptığı konuşmalar, "İKİNCİ ULUSAL KONFERANS KARARLARI" olarak faaliyet alanlarına iletilir.

Örgütün kuruluşunda -yer alan, 12 Eylül döneminde yakalanan ve 1988 yılında cezaevinden tahliye olup yurtdışına çıkan Mehmet Cahit SENER (Ahmet), Cihangir HAZİR (Sarı Baran) ve Abdurrahman KAYIKÇI (Faik); Apo'nun talimatlarıyla IV. KONGRE hazırlık komitesini oluşturup Kuzey Irak'a geçerler. Türkiye'de kurtarılmış bölge olarak ilan edilecek olan Botan Eyaletinde, 1990 yılında IV. Kongrenin yapılacağı ve APO'nun Türkiye'ye gideceği, 1986 yılında yapılan III. Kongrenin kararı olarak ilan edilmiş olmasına rağmen; Apo'nun dahi katılmadığı, salt bir savaşçı kadro toplantısı şeklinde gerçekleşen IV. Kongre, Aralık 1990 tarihinde Kuzey Irak'ta HAFTANIN adı verilen bir kampta yapılır. II. Ulusal Konferans Kararları olarak kabul edilen Apo'nun konuşma metnindeki "II. Ulusal Konferans" kelimeleri yerine "IV. Kongre" yazılarak çoğaltılır ve faaliyet alanlarına "IV. Kongre Kararları" olarak iletilir.

Kongrenin divân başkanlığını yapan M.C. SENER, Apo'nun kişiliğini iyi tahlil etmiş olacak ki; buraya kadar izah etmeye çalıştığımız

153

örgüt içi "Demokratik-Merkeziyetçilik" esasının ne olduğunu anlatmaya baslar, bunun üzerine, IV. Kongre kararıyla merkez komitepolit büro üyesi seçilmiş olan bu şahıs, bir süre sonra ARGK komutanı Cihangir HAZİR (SARI BARAN) ile birlikte Apo'nun talimatıyla, komploların pratik uygulayıcısı olan Cemil BAYIK tarafından tutuklanır. Bu sırada APO'nun bulunmadığı bölgelerde habersiz gelişebilecek muhalefeti ezmek ve Apo'nun emrettiği infazları gerçekleştirmek amacıyla (HPP) Heza Parastina Parti -Parti Savunma Gücü- adıyla yeni bir cellat grubu oluşturulur ve basına uzun yıllar PKK'da faaliyet yürütmüş olan Abdurrahman KAYIKÇI (FAIK) tayin edilir.

Ancak; Apo'nun hiç beklemediği bir anda A. KAYIKÇI; M.C. SENER ve C. HAZİR'i ölümden kurtararak örgütten ayrılırlar. Bu şahıslar daha sonra 1991 yılı içerisinde "PKK-VEJİN" (DIRILIS) imzasıyla bir bildiri yayınladılar. Bu nedenle, sekiz yıl cezaevinde yatan ve PKK'nin "ZINDAN DİRENİS LİDERİ" olarak yüceltilen M.C. SENER "PROVAKATÖR"; 1988 yılında cezaevi önünde üzerine benzin dökerek kendini yakan ve "KÜRDİSTAN'IN ANASI" olarak SERXWE-BUN ve BERXWEDAN dergilerine manset olan annesi Saliha SENER ise "HAIN" olarak damgalanır. Daha sonra bir komplo sonucu M. C. SENER Suriye'nin Kamisli kentinde öldürülür, bundan sonra onlarca kişi "SENER'in etkisinde kalmış" denilerek iskence ile katledilmiştir.

Bu dönemde yaygınlaşan komplolar sonucu çoğalan cesetlerden yararlanmak için; yeni bir taktik yürütülür ve cesetler kullanılarak, "Kontgerilla cinayetleri" adı altında kitleleri sokaga dökme çalışmaları başlatılır. Daha önce tehditlerle kepenk kapatan ve sokaga dökülen halk, tehditlere aldırılmamaya başlayınca bu provakasyonlar gündeme getirilir.

PKK'NİN TÜRKİYE PARTİSİ

1991-1992 kis dönemi, yine "bahar atılım" hazırlıkları şeklinde gerçekleşti. Bu hazırlıklara ek olarak; Türkiye'nin batısında PKK eliyle yeni bir partinin kurulması çalışmaları yapıldı. Apo'nun "1991-KASIM Çözümlemeleri" adlı konuşma metinlerinde bu yeni partinin kurulması gerekçeleri şu şekilde izah edilmektedir:

1- Son yılların ağır basan yönü Kürdistan devrimidir ve Türkiye devriminin önüne geçerek Türkiye hakkında derin etkiler yaratmıştır.

2- Bu etkiler bir örgütlemeye doğru istek belirtmektedir.

3- 90'li yıllar PKK önderlikli bir gelişmeye imkan tanımıştır.

4- PKK'nin Türkiye'deki dolaylı etkisinin Türk sol örgütleri tarafından örgüt ve eylem etkisine dönüşmesi gerektiği halde; PKK'nin tüm maddi, manevi, siyasi ve askeri desteğine rağmen Türk solu görevini yapmamıştır.

5- Bu durum, sert bir elestiriyle birlikte PKK'nin örgüt ve eylem müdahalesini gerektiriyor.

6- Türkiye solunun cephe organizasyonu gerçekleşmeyecek, bu nedenle belli bir kurulusa gitmek kaçınılmazdır. Türkiye solu "ÇOK VERİMSİZ VE YETENEKSİZ" bir sol olduğu için, bu kurulus en kısa zamanda gerçekleştirilmelidir.

Apo, daha önceleri defalarca I-KDP ve YNK ile ittifaklar imzalayarak onların imkanlarından yararlanmasına rağmen; 1990 yılında Kuzey Irak'taki Kürt gruplarını eritmek ve tabanlarını kendine çekmek ve SADDAM'a olan minnet borcu için; Irak Kürtleri tarafından kurulduğu lanse edilen PAK (Partiya Azadiya Kürdistan - Kürdistan Özgürlük Partisi) örgütü, Apo'nun talimatlarıyla kardeşi Osman ÖCALAN tarafından kurulmuştur. Bu parti kurulurken özellikle, I-KDP ve YNK'nin Kürtleri temsil etmediği iddia edilerek bunlar ajan örgütleri olarak damgalanmıştır. Bu komplo, şimdi de Türk sol örgütlerine karşı tezgahlanmaktadır.

PKK, ilk çıktığı yıllarda bütün sol güçleri "MIT örgütleri" olarak damgalamış ve bir çoğuyla kanlı çatışmalara girmiştir. Ancak; sonraki yıllarda her ne hikmetse bu örgütlere birlik çağrıları yaparak 1982'de FKBDK (Fasizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi), 1988 yılında da Devrimci Birlik Platformu adı altında ittifaklar kurmuştur.

Apo'nun yurt dışına kaçtıktan sonra, "ajan örgütlere" birlik çağrıları

yapmasının sebebini; bu "ajan örgütleri"nin Apo'nun ayagina giden liderleri tarafından çok iyi bilinmektedir: Apo'nun kulagini çekenler; "Kürdistan'da yeterli olamiyorsun, Türkiye geneline yönel" talimatlarını vermişlerdir.

Komplolar geliştirerek, bu şekilde birlik oluşturma işine yaramadığını göstermeye çalışan Apo, Irak'ta sahneye koyduğu oyunu "genel istek üzerine" tekrar oynamaya başladı. Böylece yukarıda maddeler halinde belirtilen gerekçelerin zemini yaratılmış oldu.

NEVROZ SENDROMU VE ARI (!) APO'NUN TURANILERLE FLÖRTÜ:

PKK'nin 1992 yili bahar atilimi hazirliklari, Türkiye kamuoyunda ve bütün dünyada "Nevroz sendromu" olarak kendini gösterdi. Apo bir yandan ayaklanma talimatları verirken, diger yandan talimatlarla sagdan-sola, soldan-saga, daldan-dala atlayan piyonları aracılığıyla uzlaşma çağrıları yaptı.

Bu sıralarda Orta-Asya'daki ve Balkanlardaki gelişmeler, bütün ülkelerin dikkatini Türkiye üzerine çevirdi. Türk Cumhuriyetlerinin pespeşe bağımsızlıklarına kavuşması, her nedense Apo'da bazı umutlar yarattı. Herkesten daha çok Apo, Büyük Türkî Federasyonu düşünmeye başladı. Apo, 1992 Mart ayında Bekaa'da yaptığı ve bir broşür halinde yayınlanan röportajında sunları söylemektedir:

"... Pır Sultanlarda dile gelen, "Saha gidelim" biçimindeki yürüyüş ortaya çıkar. Ve Osmanlıyı Anadolu'da tehdit eder bu yürüyüş ve İran Safavi Devleti, Osmanlılar kadar bir Türk ağırlıklı devlettir. Yavuz için çok ciddi bir tehlike. O zaman dikkat edin bir Kürt politikası şekillenir. Fermanları vardır. Yavuz, kendi önemli işbirlikçisi İdris-i Bitlisi'ye beyaz kâğıdın altına fermanlı defter gönderir. (İstedigini yaz ve Kürt beylerine ulaştır) der. İsterse hükümet olsun, isterse devlet olsun, hatta isterse hepsi bir araya gelsin, benim ittifak edebileceğim bir sultanlık mı diyeyim, krallık mı diyeyim, bu kadar geniş bir açıdan bakıyor.

156

Fakat İdris-i Bitlisi der; (Kürtlerin genellikle uzlaşmaz bir tabiatı vardır. Biz bir beylerbeyi tayin etsek daha iyi olur). O Diyarbakır merkezli beylerbeylik kurumu böyle ortaya çıkar. Anlaşma temelindedir. Daha sonra buna dayalı olarak Doğu'ya girilir. Çaldıran'da Safavi Şah İsmail yenilir. O sefer, sona erdirilmeden Güney'e yönelinir. Mercida-bıkta Memlûk Devleti yenilir. Mardin'de, Diyarbakır'da büyük oranda hepsi Kürt asiretidir o ordularda savasınlar... Başarı, kesinlikle bunların ittifakına bağlıdır. Kahire alınır, Arabistan alınır, bildiğimiz gibi geniş Osmanlı İmparatorluğu kurulur.

Adam Kürt politikasını böyle şekillendirmezse, Çaldıran'da basariya gidebilir mi? Mercidabık'ta böyle basariya gidebilir mi? Gidemez yani Kürtlük burada, Türk sultanlarının, dolayısıyla Türk egemenlerinin muazzam imparatorluğa ulaşmasında, doguya, güneye yayılmasında belirleyici vazgeçilmez bir rol oynamıştır."

"... Türk devrimcisine veya Türk politikacısına dayatmada bulunmuyorum. Bölmek, parçalamak gibi bir dayatmada bulunmuyorum. Türki federasyonun içinde bir Kürdî Cumhuriyet de olsun. Degil mi? Bes-altı tane Türk Cumhuriyet ve federasyon".

Anlaşılan; Apo, geçmisten günümüze kadar hakaret ettiği, "tarihi ihanetçi" diye nitelendirdiği Seyh İdris-i Bitlisi'nin, Osmanlı Sultanı Yavuz Sultan Selim'den aldığı fermanın aynısını T.C. Hükümetinden istiyor.

"Ben bir MÇP'li den daha çok Türkî Federasyondan yanayım" diyen Apo, yukarıda izah edilen gelişmelerden yararlanmak için; geçmiste Kürtlerin Arî irkinden geldiğini iddia ederek, ayrı bir ulus olduğunu ve bu nedenle Halk savası stratejisi ile "Bağımsız-Birleşik ve Demokratik Kürdistan" kuracaklarını, manifestosunun birinci maddesi olarak kaydetmiş olmasına rağmen; birden bire Arî irkinden

bosarak, cazibeli oldugunu düşünüp Turanî ırkla flört etmeye yöneldi!

Bu doğrultuda demeçler veren Apo, kendisine verilen misyonunu da unutmadan kis boyunca yaptığı hazirliklerinin güvenlik kuvvetlerince,

157

Olaganüstü Hal Bölgesinde ve sınır ötesinde gerçekleştirilen hava hareketleri ile önemli ölçüde baltalanmasına rağmen; yeni bağımsızlığını ilan etmiş olan Türkî Cumhuriyetlerin Türkiye'den olan beklentilerini ve umutlarını baltalamak, Türkiye'nin ve sorunlu bir ülke olduğunu, Türkî Cumhuriyetlere destek verecek gücünün bulunmadığını göstermek amacıyla kitleleri tahrik ederek sokaga dökmeye çalıştı. Böylece; Türkî Cumhuriyetler, Apo'nun agababası olan güçlerin kucagina itilecekti.

İlk etapta Cizre ve Sirmak deneme sahası olarak seçildi ve gösteriler başladı. Cizre'ye, olayları izlemek üzere giden gazetecilerin kiraladığı otomobilin sürücü onlara; "En büyük olaylar Cizre'de çıkacak, Bu bölgenin en iyi oteli Cizre 'de olduğu için yerli ve yabancı basın Cizre'ye, gidiyor. Bu durum, PKK'yi Cizre'de olaylar çıkarmaya zorlayacaktır. Apo, yabancı basına çok önem verir" diyor. Ve gazetecilerin etrafına toplanan çocuklar; "Arka mahallede senlik olacak. Resim almak isterseniz hemen baslatalım" diyor.

Gazeteciler anlatmaya devam ediyor: "Boynumuzda fotoğraf makinesi gören yaşlı, genç, kadın, çocuk Apo'nun resimlerini ve kendi fotoğraflarını çekmemizi bekliyor. PKK, medya ilişkilerine büyük önem veriyor. Her eylem öncesi, eylemin yerini ve saatini milisleri aracılığıyla gazetecilerin kaldığı otele ulaştırıyor. Gazeteciler gece resepsiyona, "bir infaz olursa uyandırılmaları" için uyandı bulunabiliyor. Uyarıda bulunmayan, gazeteciler için bazen infaz gösterisi tekrarlanıyor."

Bu gazetecilerden biri, olaylardan sonra vicdan azabı duyarak; "Cizre dönüşünde kendimi suçlu hissediyorum. Acaba bu kadar gazeteci Cizre ve toplanmasaydık yine olay çıkar mıydı ?" diyerek bu olayları izah etmeye çalışıyor.

Simakla daha şiddetli olaylar çıkınca Apo'nun fazla ihtimal vermediği güvenlik önlemleriyle karşılandı. Böylece olaylar, birkaç yerleşim alanıyla sınırlı kaldı. Nusaybin'de, basta kolay olmadığı için devletin en yetkili ağzlarından Nusaybin halkına teşekkür edilince PKK, "ben istemediğim için orada olay olmadı" dercesine ertesi gün

158

Nusaybin'de olaylar yaratıyor. Bu olaylardan hemen sonra Apo'nun BBC Türkçe servisine verdiği demeçte; "Biz kan dökülmesinden yana değiliz. Dağlar olmazsa TC ordusu karşısında 24 saat bile dayanamayız. Biz kesinlikle siyasal çözümden ve uzlaşmadan yanayız" diyor. Bu arada Apo'nun bu talimatını alan, kendi asiretinin kanlarını emerek göbük sisirmiş ve bölge halkını temsil ettiğini iddia eden asalak ve ucube bir takım tipler, T.C. ile PKK'yi masaya davet ederek "ateskes" çağrısı yapmaya başladılar. PKK devletinin diplomatları (!) başkanlarının talimatını yerine getirmek için sağda-solda çirpiniyorlardı.

Öte yandan Avrupa'da büyük bir katliam yaygarası çıkararak Türkiye'den tavizler koparılmaya çalışıldı. PKK Türkiye ile eşit bir güçmüş gibi düşünenler, Türkiye'yi dünya kamuoyu önünde zor duruma sokmaya

çalistilar. Almanya, silah ambargosu koydugunu açıklarak, Türkiye'nin kendi sorunlarıyla mücadele etmesinin Almanya'nın çıkarla-rına ne kadar olumsuz etki edeceğini itiraf etti. Elbette, PKK belasini basından atmış bir Türkiye; Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Ortaasya'da büyük bir etkinliğe sahip olacağı için Avrupalı dostlarımız (!) panige kapıldılar.

T.C. devleti, terörün teshisini koymayı basardığı halde; tedavisini, salt diplomatik yollarla yapmaya karar vererek yoğun temaslara başladı. En önemli adım olarak; Suriye bu konuda uyarıldı ve kesin tavir belirlemesi istendi. Suriye ile yapılan görüşmelerden sonra Suriye'nin PKK'ya karşı T.C. ile anlaştığı, Bekaa vadisindeki kamp faaliyetlerinin durdurulduğu, 500 kadar PKK'linin tutuklandığı ve sınır güvenliğinin sağlandığı duyurulup, bu temaslardan sonuç büyük başarılar elde edildiği açıklandı. Böylece; 10.000'den 500 çıktı, kaldı 9.500 hesabı yapılarak, Ortadoğu'nun, kurnaz politikacısı Hafız ESAD'ın sahtekarlığı gözardı edilip, bu işin bu şekilde bitirileceği hayaline kapılmalar oldu. Hafız ESAD'ın kağıt üzerinde Türkiye ile anlaşmış görünmesi; giriş bölümündü izah edildiği gibi, politik olarak sıkışmış olması ve Libya'nın durumuna düşmekten korkması nedeniyledir.

Mevcut süreçte, Suriye'nin Kürt kartını ve Apo'yu kaybetmeyi göze alamayacağı düşünülmektedir.

159

Ancak sunu da belirtelim ki; bu kadar kararlı Suriye'nin üzerine gidilmesi olumlu bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Fakat sonuç itibarıyla, Suriye'nin siyasal-politik ve ekonomik durumu iyi tahlil edilmeden kağıt üzerinde kalan anlaşmalara bu kadar güven duyulması veya güven duyulmazsa bile, bu kadar iyimser bir tablo yaratılması bu kararlılığın etkisini zedelemektedir.

PKK örgütü; geçmişten günümüze kadar, özellikle son yedi yıllık kesintisiz ve vahset boyutlarını dahi aşan silahlı propagandasına rağmen organize ve çok geniş dış desteğe, çok elverişli geri üslere, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki geniş maliye ve propaganda imkanlarına, muazzam kadro kaynaklarına sahip olmasına, doğu ve güneydoğuda yaşayan halkın dağınık, savunmasız, büyük toplumsal problemlerinin oluşu ve bütün bu durumun yarattığı açık istismar ortamına, yine bölgede Türkiye genelinde ve dünya çapında bu olaylardan gerek sahis düzeyinde gerekse organizasyon düzeyinde menfaat umanların destekçi olmalarına rağmen bu gün çok ciddi problemlerle karşı karşıyadır.

Bir kere herşeye karşın: tümünden savunmasız, biçare durumdaki halkın sağduyusunu alt edememiştir. Yöre halkı ilgililerin yanlış tutumlarına ve PKK terörüne rağmen hala pasif de olsa bir direniş içindedir. Bu nedenle 1990 yılı başında bazı ilçelerde toplumsal hadiseler meydana geldiği halde PKK, askeri açıdan bir bunalım içersine girmiştir. Örgütün silahlı propaganda faaliyetlerinde bir duraklama söz konusu olmuştur. Eger Körfez Krizi ve bazı son gelişmeler olmasaydı 1991 yılı PKK ve APO açısından bir basasagi gidis yılı olabilirdi. Nitekim Abdullah ÖCALAN Kongreye göndermiş olduğu değerlendirmede

sunlari söylemektedir; "Düsmanin fiili gücü dikkate alindiginda, kurtarilmis bölgeler yaratmak ve bunlari yasatmak mümkün görölme mektedir. Bu nedenle daha gerçekçi modeller bulup bunun için yeni tesbit edilecek alanlarda mücadeleyi yogunlastirmaliyiz."

Önerdiği çözüm yöntemi de; sehir kitlelerini tahrik etmek ve devlet ile karsi karsiya getirmektir.

Ayni sekilde bir süre önce "Bize karsi olan asiret ve kabilelere yasam

160

hakki tanimamaliyiz, onlari ya imha etmeleyiz ya da kaçirmaliyiz"derken simdi; "Biz halksiz nasil mücadele ederiz? Mutlaka bu insanlari her yolu deneyerek kazanmaliyiz." diye fetvalar vermektedir.

' PKK örgütü yani Abdullah ÖCALAN, Marxizm-Leninizm temelinde yapmis olduğu tahliller neticesinde bu ideolojinin bilimselligi ne dayanarak bir SÖMÜRGE KÜRDISTAN yaratmistir. Türkiye'deki Kürtler ile Irak, Iran ve Suriye'deki Kürtleri ayni kefeye koyarak sömürge teorisi üretmistir.

Ayni zamanda Kürdistan Kurtulus Mücadelesinin stratejisini de Marxist-Leninist ideolojik bakis tarzina göre sekillendirmistir.

Ancak; Marxist-Leninist ideolojisinin hayatın her alanında en kati kurallariyla yasatilmaya çalışıldığı 70 yıllık Sovyet Sosyalist sisteminin pratik iflasi neticesinde, dünya genelinde bu ideolojinin temelini asindirmistir. Bu, herkesin iradesi disinda olusan objektif bir durumdur. Bilimselligi asla tartisma konusu edilmeyen Bilimsel Sosyalizm ideolojisi, her türlü ulusal ve sinifsal devrimlerin eylem klavuzu olarak kabul ediliyordu. Bu düşünceyi temel almayan ulusal ve sinifsal kurtulus

mücadelelerine kesinlikle basari sansi taninmiyordu.

PKK örgütü objektif olarak artik bu eylem klavuzundan yoksun olduguna göre; ideolojik deformasyona ugramasi kaçinilmaz olacaktır.

Artık, bir zamanlar lanetlediği ilkel milliyetçiligi mi, küçük burjuva reformizmini mi, Islami radikalizmi mi eylem klavuzu olarak temel alır, yoksa geçmiste kinadığı Seyh Idris-i BITLISI gibi bir ferman sahibi olmak mi ister bunu zaman gösterecektir.

Dolayisiyla temel alacağı düşünce ne olursa olsun; bundan böyle PKK, salt Kürtçülüğü herseyin temelini oturtacaktır. Esasa, öze dönecektir. Sosyalizm maskesi artık yoktur. Çok kisada olsa Kürtçülük ideolojisinin Türk toplumu içinde nasıl sekillendigini, ne amaçla kullanildigini, nasıl bir gelism seyri izledigini daha önce açıklamistik. Ayrica PKK örgütünün normal bir örgüt olmadigini ve bazi amaçlar için olusturulduğunu da ana hatlariyla belirtmistik. Marxist-Leninist ideolo-

161

jik kilif da aradan çıkacagina göre; PKK'yi ve Abdullah ÖCALANI iyi kavramak ve anlamak iyice kolaylasmistir.

Eger bir ideoloji sahibi eylem amaçli birtakim çabalara girerse, ister istemez bir örgütlülüğe ihtiyaç duyacaktır. Düşüncenin teskilatlanmasi bir siyasi yapıyı meydana getirir. Bu siyasi yapı ilk önce ideolojik bakısına uygun tarzda siyasi tercihlerini, müttefiklerini, düşmanlarını ortaya koyar. PKK da geçmiste Marxist-Leninist ideolojisinin geregi olarak bu tercihleri yapmisti.

İşçi sinifi önderliğinde işçi-köylü ve devrimci aydınları mücadelenin temel gücü, yine küçük burjuvaziyi devrimin içi müttefikleri olarak görüyordu. Dis ittifaklar olarak; basta sosyalist ülkeleri, dünya işçi sinifi hareketini ve Türkiye devrimci hareketini kabul ediyordu.

Bas düşman olarak da Sömürgeci Türk Devletini ve bunların yerli işbirlikçileri olan feodal ve asiretçi yapıyı sayıyordu, emperyalist ve kapitalist devletlerde APO'nun bas düşmanıydı.

Avrupa'nın sosyal demokrat iktidarlarını emperyalizmin gülyüzlü maskeleri, Türkiye sol hareketlerini de soven ve irkçi olarak gösteriyordu.

Bu siyasî tercihleri bilimsel olduklarından bagnazca savunuyor, bu konuda asla taviz vermiyordu. Ancak görülyüyor ki; ideolojik temelinde olduğu gibi ve ona bağlı olarak PKK'da siyasi deformasyon başlamış ve hatta siyasi tercihleri tepetaklak olmuştur. Çünkü sosyalist müttefiklerin yerinde yeller esiyor. Bas düşman ilan ettiği sömürgeci İran, Irak ve Suriye yönetimlerinin dizlerinin dibinden ayrılmayı can güvenliği açısından tehlikeli görüyor. Kapitalist Yunanistan ve Kıbrıs Rum kesiminin fedailigine soyunuyor. Emperyalizmin güler yüzlü maskeleri dediği Avrupalı sosyal demokratlara soytarilik yapmayı bunlardan harçlık yada bahsis koparmayı bir yaşam tarzı haline getiriyor.

İrkçi ve soven dediği Türk solunun azili temsilcileri, hatta MIT ve CIA usagi dediği kişilerden medet umuyor. Feodal asiret reisleri olan bir takım kendi gibi sapıkları ve benzerlerini bir numaralı yurtsever ilan

162

ediyor, asiret reislerini devrime kazandırmaktan bahsediyor.

"Din halkın afyonudur, sorgu merkezlerinde sakın ola ki kelimeyi Şehadet getirmeyin" diye emir verirken birden bire "Yurtsever imamlar Birliği"ni kuruyor.

Evet, APO günümüzde kendi kendisini inkar etmektedir, bu yüzden sürekli vitrinini yenilemek çabası ve telasi içine girmiştir.

PKK STRATEJISI VE MÜCADELE ARAÇLARI PARTI, CEPHE, ORDU (PKK-ERNK- ARGK)

Abdullah ÖCALAN mücadele stratejisi olarak uzun süreli halk savaşını tesbit etmiştir. Bu stratejinin takip ettiği sıra:

- İlk önce ideolojik olusum (Taktik),

- Ideolojik mücadele (Asgari kadro yaratma),
- Siyasi yol gösterici olarak parti insasi (Araç),
 - Partinin silahlı propaganda temelinde gelismesi ve halka kavratil-masi,
- Cephe ve ordunun insasi,
- Gerilla mücadelesi ile ordu ve cephenin saglamlastirilmesi,
 - Stratejik savunma döneminden stratejik denge asamasina geçilmesi,
 - Hareketli savas ile gerilla savasini beraber kullanarak kurtarilmis ve yari kurtarilmis bölgeler tesis edilmesi,
- Stratejik saldiri dönemine geçilmesi,
- Düzenli orduya geçis çalismalari,

163

- Ordu ve gerillanın genel halk ayaklanmasi için son saldiriyi yapmasi,
- Milli Demokratik Halk Iktidarinin kurulmasi,
- Bagimsiz Birlesik Demokratik Kürdistan için seferber olunmasi seklindedir.

APO, kurtarilmis bölgelerden ve hareketli savastan bahsettigine göre uzun süreli halk savasinin ikinci asaması olan Stratejik Denge asamasında olması gerekiyor. Eger böyle ise bu döneme denk düşen mücadele taktigi; hareketli savas ile gerilla savasini içice kullanarak geniş alanları özgürleştirmedir. Ayrıca, bu dönemde mücadelenin ideolojik ve siyasi yol göstericisi olan parti toplumun her yanında örgütlenmesini tamamlamis olmalıdır.

Cephe; tüm halk kesimlerince temsil edilmeli ve halkı, kurtarilmis bölgeler basta olmak üzere yönetmelidir. Böyle bir durumda cephe, savasın bütün sorunlarını da üstlenmiş bulunmaktadır. Ordu ise karargah sistemine bağlı olarak düşmanın büyük birlikleriyle hareketli savas esaslarına gere çarpılmaktadır. Yaygın gerilla ve milis güçleri düşmanın geri cephelelerinde durmadan eylem düzenlemektedirler.

Bakalım APO ve PKK'nin durumu gerçekten böyle midir?

Iste parti örgütlenmesi ile baslamak gerekiyor. Yani PKK'yi degerlendirerek bugünkü örgütlülük düzeyine deginelim.

PKK, isminden de anlasilacagi gibi bir parti adidir. Devrimin öncüsü

yol göstericisidir. Klasik bir teskilat semasi vardir;

KONGRE

GENEL SEKRETER

MERKEZ YÜRÜTME KOMİTESİ

164

MERKEZ KOMİTE EYALET KOMİTELERİ BÖLGE KOMİTELERİ YEREL KOMİTELER

HÜCRE olarak sıralanır. PKK ilk kurulduğundan bu yana belirttiğimiz teşkilat yapısının varlığından söz edilir. Ancak bu yapının tümü formalitedir. Varlığı ve yokluğu belli değildir. Bu yapının içinde gerçekten işlevi olan ünite Genel Sekreterliktir. Genel Sekreterin kendisi de Abdullah ÖCALAN'dır. Diğerlerinin tümü izafi kuruluşlar halindedir. Kurulurlar, dağılırlar tekrar kurulurlar ve gene dağılırlar. Bu kurumların içinde yer alan hiçbir şahsın yetkisi yoktur. Tek yetkileri eylem karan almak ve yaptırmaktır. Bunun dışındaki haklarının tümü, APO tarafından gaspedilmiştir.

Merkez Yürütme yada Merkez Komitenin bileşimi şöyledir, gücü ve etkisi su kadardır demek çok zordur. Çünkü bugün o konuda bir fikir beyan ederseniz, yarın bakarsınız ki, o teşkilatın boyutları farklı bir biçime getirilmiştir. Yani, Abdullah ÖCALAN esittir bütün PKK teşkilat yapısı demek daha doğru olur.

Sınıf, tabaka ve gruplardan meydana gelen değişik kesimlerin farklı farklı olan amaçlarına kavuşmak için asgari müstereklerde birleşmiş oldukları siyasi organizasyona, cephe adı verilir.

Cephe, bu değişik kesimlerin temsilcilerinden oluşur ve bu temsilcilerce idare edilir. Normalde APO'nun "Kürdistan"ında bulunan ve ulusal kurtuluş mücadelesi isteyen işçi, köylü, esnaf ve sanatkar, memurlar diğer çeşitli orta kesimler ile aydınların, kişisel veya kuruluşlar vasıtasıyla bir cephe meydana getirecek bu cepheyi sevk ve idare etmeleri gerekiyordu. Bunlara Kürt işçi sınıfının partisi olan PKK(!) da iştirak edecekti. Doğal olarak da diğer katmanlarla demokratik bir rekabet ortamında, cephe içinde gücü oranında etkin olmaya çalışacaktı. Çünkü; Cephe bir çeşit Parlamento'dur, temsil ve yönetim gücüdür.

165

Ama, öyle olmadı. 1985 yılı 21 Martında Abdullah ÖCALAN; "Ben Cepheyi (ERNK) kurdum!" diyerek bir kuruluş bildirgesi yayınladı.

Daha sonra da belli bir teşkilat semasına lüzum görmeden doğrudan kendisine bağlı PKK üyelerini kitle faaliyetinin olduğu Avrupa'ya, Yunanistan'a, Kıbrıs Rum kesimine göndererek, cephe faaliyetleri olarak; miting, basın toplantıları, açlık grevi vb. organize etmeye başladı. İyi çalışmayanları cezalandırdı yerlerine yenilerini atadı.

Kısaca; Cephe(ERNK) de tipki PKK gibi esittir Abdullah ÖCALAN'dır.

APO, 1990 baharında CIZRE- NUSAYBIN- SILOPI gibi yerlerde başlayan tüm olayları ERNK'nin faaliyeti olarak lanse etmeye çalıştı.

Çeşitli yerlerde PKK üyeleri; APO dan aldıkları talimatlar gereği ERNK temsilciliği, İmamlar Birliği gibi isimlerle bildiriler dağıtarak sanki ayrı bir örgütmiş gibi ERNK"yi tanıtmaya, mesrulastırmaya

çalistilar. Iste, APO'nun Cephe dedigi olay çok kısa olarak budur. Sagda solda, Avrupa'da, Yunanistan'da, Kibris Rum Kesiminde, Türkiye'de Cephe adina bildiri yazip dagitanlar APO'nun kendi adamlaridirlar. PKK üyesi veya en basilinden sempatizanidirlar.

Gelelim ordu(ARGK)'nun bugünkü durumuna:

ARGK(Ordu) 3. Kongre kararıyla 1987 yılında kurulmuştur. APO, Türkiye'deki PKK üyesi olan en seçme adamlarından bir Askeri Konsey oluşturarak ordu çalışmasını başlatmıştır. Daha ilk etapta APO saflarına aldığı adamların eline bir silah tutuşturmuştur. APO faaliyetleri, PKK faaliyetleri esittir silahlı eylem demektir. Zaten APO, ayırttığı her insanı bir asker olarak görmüş, her elemanını silahlı eylem için donatmıştır. APO için propagandacı, ajitatör, teorisyen veya benzeri bir şahıs hep eylemcileri tamamlayıcı unsur olarak vardır. Eğer bir kişi gözü kapalı olarak eylemlere dâlamıyorsa, yakıp yıkamıyorsa ne değeri olabilir? Abdullah ÖCALAN'ın, "ARGK yi kurduk bunu organize edeceğiz. Bu ayrı bir kuruluştur." diyerek ARGK konseyi, ARGK tümeni veya tugaylarından bahsetmesi, elemanlarını birtakım askeri birlikler adıyla

166

anması; harekete isim kazandırmak, iç ve dış kamuoyunun gözünü boyamak için başvurduğu bir propagandadır.

Su an Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgesinin çeşitli yerlerinde grup, takım, bölük, ana hareketli birlik adıyla bir takım militanlar vardır. Bunların belli bir ilişkileri ve üst-üst düzeni mevcuttur ama ARGK de, ERNK de, PKK de hep aynı kişilerdir. Bunlar da esittir APO'dur. Yani sematik yapıları ne olursa olsun, PKK-ERNK ve ARGK'nin üçü de birdir.

Farklı mekanlarda, farklı isimler altında, farklı faaliyetler yürütse de her üç kuruluş bir tek şeye; "Silahlı Propaganda"ya hizmet etmektedirler.

Bir ulusal kurtuluş savaşında ordu, partinin emrinde değil, cephenin emrinde faaliyet yürütür. Ancak ARGK'nin bütün faaliyetlerini tepeden tırnağa PKK yani, APO kontrol etmektedir. Bugün hiç bir Allahın kulu kalkıp da "Ben ARGK nin milisi veya savaşçisiyim ama APO'nun su düşüncesine karşıyım " diyemez. Öte yandan gene hiç kimse "Ben PKK düşüncesine karşıyım ama ERNK içinde faaliyet gösteriyorum " diyemez. İşin gerçeği bu teşkilatlardan herkes ilk önce eğer zorla kaçırılmadıysa PKK üyesi yada sempatizanıdır. Daha sonra ARGK savaşçisi olur veya ERNK üyesidir.

"Bundan ne çıkar?" diyenler olabilir, bundan çok şey çıkar. Zaten işin önemi de burada gizlidir.

Güneydoğu Anadolu'da bastan beri degindigimiz gibi kendiliginden, iç dinamikleriyle bir Kürtçülük hadisesi gelişmemektedir. Her şeyi PKK, Abdullah ÖCALAN ve yurt içindeki yandaşları zorlayarak, yapay olarak geliştirmeye çalışıyor.

Normalde çeşitli kesimlerin bir cepheleşme hareketi gelişebilirdi. Bunlar giderek bir silahlı mücadele ve ordulasma faaliyetine girebilirlerdi. PKK da Marxist-Leninist bir örgüt olarak, işçi ve emekçilerin bir örgütü olarak Cephenin ve Ordunun içinde belli ilkeler çerçevesinde, belli kurallar dahilinde yer alabilirdi.

167

Kısaca; PKK APO'ya rağmen değil, APO'nun elinde bir oyuncak olarak vardır. ERNK ve ARGK yapaydır. Bunlar PKK'nin çalışma kolları ve tarzlarını ifade ederler.

İncelediğimiz PKK örgütlerinin bugünkü yapısı, PKK 4. Kongresine verilen çalışma raporunda eleştirilmiş, işlevsiz kaldıkları belirtilmiştir. Geçmişteki sorumlularının cezalandırılacağı vurgulanmış ve bir "Hazırlık Komitesi"nin oluşturulması kararlaştırılmıştır. Hazırlık Komitesi APO'nun onayıyla önce bir parti merkez komitesi oluşturulmasını, ARGK askeri konseyinin tayin edilmesini ve daha sonra kendisini feshetmesini karara bağlamıştır.

GERİ CEPHE VE DİS DESTEĞİN BU GÜNKÜ DURUMU

Abdullah ÖCALAN, zihinsel olarak daha bir grup faaliyetini organize etmeye karar vermeden önce distan yönlendiriyordu. Bu durumunu uzun süre herkesten gizledi. Ancak yurt dışına çıktıktan ve tüm gücünü Suriye üzerinden Suriye denetimindeki Güney Lübnan ve Bekaa Vadisine çektikten sonra kimlerden ve nasıl dış destek aldığını artık fazla gizleyemedi. Fakat, yine de önemli bağlantıları ve ayrıntıları kendi elemanlarından gizliyordu. Bu durumu kıyasından kösesinden öğrenenleri de MIT-AJAN-KOMPLO senaryolarıyla katlediyordu.

Herseye rağmen gizleyemediği şeyler vardı. Örneğin; Ermeni ASALA ile olan ilişkiler... Bunlar hala devam ediyor. Bu ilişkinin boyutu bir hayli geniştir. Suriye-Beyrut-Atina-Marsilya-Newyork ve benzeri yerlerdeki Ermeni cemaat, grup, lobi ve zengin şahıslar düzeyinde devam etmektedir.

İliskilerini çok gizli tutan bu çevreler, APO'ya silah ve para yardımının yanı sıra batılı ülkelerin kamuoyu oluşturan kurum ve kuruluşları nezdinde doğrudan ve dolaylı ilişkiler yaratmaktadır.

EKİM 1990 tarihinde Almanya'da yapılan PKK'nin kuruluş yıldönü-

168

mü tören ve şölenine Ermenistan Komünist Partisi Merkez Komite Üyeleri de katılmıştır.

Suriye ile ilişkiler, 12 Eylül sonrasında APO'ya adeta PKK'yi yeniden yaratma gibi hayati önem ve derecede imkanlar sunmuştur. Bu ilişki ve olanakların derecesine daha önce değinmiştik.

Suriye bu konuda üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmiştir. Hemen hemen tarihi misyonunu tamamlamak üzere diyebiliriz. Bundan sonra Suriye'nin devreden çıkması fazla önemli olmayacaktır. Bu gün Ortadoğu'daki son siyasal gelişmeler Suriye'nin konumunu kısmen değiştirmişse de PKK ile ilişkileri halen devam etmektedir.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum Kesimi giderek PKK ve Abdullah ÖCALAN'a daha çok önem ve imkan vermektedirler. PKK'nin yasatılması için para ve silah yardımının yanı sıra batılı ülkelerin-lobilerine PKK olayını resmi ve gayriresmi şekilde tasirmanın gayretini içindedirler.

Libya lideri KADDAFI, çeşitli ülkelerin illegal ve özellikle terörist olan gruplarına her türlü maddi imkan ve serbestiyi verdiği gibi bunları PKK ya da vermektedir.

Avrupa'nın çeşitli ülkeleri başta Fransa, Almanya, İsveç, Belçika ve İngiltere olmak üzere Kürtlerin insan haklarıyla ilgilenmiş gibi görünseler de, aslında kendi devlet politikalarının örtülü bir şekilde

propagandasini yapan kurulus ve derneklerini PKK politikasinin emrine vermislerdir.

Bu tür kuruluslar, resmi olmadiklari için hükümetlerini zor durumda birakmadan kendi devletlerinin birer baski araci gibi hareket ederler. Iste bunlar PKK ile iliski halinde olarak Kürt sorununu, Avrupa kamuoyu ve uluslararası kurulusların gündemine sokma gayreti içindedirler.

Iran, resmi düzeyde degil ama tipki Suriye gibi; Istihbarat Örgütleri vasitasiyla PKK ile iyi iliskiler içersindedir. Bu iyi iliskiler özellikle 1990 yilindan sonra doruk noktasina çikmistir.

169

Irak ise; 1988 yilinda BARZANI ve TALABANI Pesmergelerini kimyasal silahlar ile saf disi biraktiktan sonra Kuzey Irakta çok büyük bir alanı PKK'ya tahsis etmistir. Irak hükümeti; Körfez Savasi sirasinda diger terörist örgütlere yaptigi gibi PKK'ya da büyük imkanlar vaadetmistir.

Geçmiste Sosyalist ülkeler adina ve daha çok Suriye'yi devreye sokarak PKK'yi yasatmak için büyük gayret sarfeden Bulgaristan ise son dönemlerde olusmasinda büyük emegi geçen PKK üzerindeki inisiyatifini batili ülkelere kaptirmis durumdadir.

Kisaca, PKK'ya dis destek bu kabaca siraladigimiz iliskilerden gelmektedir. Türkiye'ye komsu olan veya olmayan bu odaklar ayni zamanda bir çok bakimdan Geri Cephe rolü de oynamaktadirlar. Geri Cepheden kastimiz; Ikmal, iase, güç takviyesi, egitim, manevra, geri çekilmelerin yapildigi alanlardir.

1984 yilina kadar Suriye ve Lübnan sahasi PKK'ya muazzam bir geri cephe rolü oynadi. Bu alan PKK ve APO'yu örgütsel yok olustan kurtardi. APO'nun örgütü sevk ve idare merkezi oldu. Kongre ve konferansların güven içinde yapildigi, her türlü egitim ve takviyenin mümkün oldugu, örgüt içinde temizlenmesi gerekenlerin, rehin alinanların rahatlıkla kursuna dizildigi bir alandi. Bu alan rolünü oynamaya devam ediyor.

Suriye kendi topraklarındaki Kürtleri APO'ya her bakimdan kullandirarak ve PKK'ya satarak Kürt sikintisina karsi kendisini emniyete aldı.

PKK'nin bunların içinden yüzlerce eleman ve milyarlarca lira para almasını sağladı. PKK'yi kullanarak kendi Kürtlerini düşmanına, Türkiye'ye hem de Arap çıkarları için savastirdi.

Kuzey Irak ve Iran sahasi, 1982 yilindan baslayarak PKK'nin adeta cirit attigi bir alan durumuna geldi. PKK'nin ülke içinde gerçeklestirdigi bunca katliam hep Suriye, Irak ve Iranda planlandı. Gruplar buralarda olusturuldu. Silahlar buralarda ele alındı. Egitimler buralarda tertiplendi. Türkiye'de sikisan gruplar buralara geri çekilerek kendilerini garantiye aldılar. Kisları bu ülkelerde geçirdiler ve geçirmeye devam ediyorlar.

170

Adi geçen ülkelere Türkiye'ye binlerce rejim muhalifi gelip sigindi. Hatta Iran'dan gelenlerin sayısı yüzbinlerle ifade ediliyordu. Onlar, Türkiye'yi bir çiftlik gibi kullandılar. Onların hiç biri Türkiye tarafından kendi ülkelere karsi kiskirtilmadi veya rehin alınmadı. Fakat Türkiye'den o ülkelere giden herkesin basına bir istihbaratçı çöküyor, onlara; "Ya Türkiye'ye karsi tekrar silahlanıp dövüleceksin, ki

dö-vüseceksen biz sana her türlü kolayligi saglayacagiz, ya da buradan gitmelisin" denilebiliyor.

Yunanistan ve Kibris Rum kesimi, Türkiye'den gidenlerin PKK militanlarınınin kucagina düşmesi için her türlü tedbiri almış durumdadır. Yunanistan, PKK'nin her türlü eğitim, propaganda ve Türkiye'ye sızma faaliyetleri için bütün olanaklarını seferber etmiştir.

Avrupa, PKK'nin yayıncılık faaliyetlerinde basrolü oynamaktadır. PKK'YA KİTLE DESTEĞİNİN DURUMU (1991-1992)

APO ve PKK'nin her dönemde gerçek anlamda güçlü dış destekçileri olmuştur ancak yurt içinde kitle desteği hep izafidir. Çünkü, PKK kitle desteğini daima korkutarak sağlamıştır. Bunun için de bu destek göreceli ve yanıltıcı olagelmıştır.

Bu izafi destek seyircileri korkutmamalıdır. Baskı ve sindirmeye dayalıdır. PKK, önce zayıf ve savunmasız yansımış ve "Davamızda haklıyız değil mi?" diye sormuştur. Karsisindakinden mecburen ve korkudan doğan bir "EVET" cevabı alınca, "İşte gerçek bir yurtsever". diyerek kitle desteğinden bahsetmeye başlamıştır. Ondan sonra o "EVET" in sahibini adeta rehin alarak oraya engerek gibi çöreklenmiş, daha geniş bir çevreye saldırmıştır. Bu çevre içinden devletin koruma-sızlığına rağmen canını ortaya koyarak, "HAYIR" diyen biri çıktığında, MIT- AJAN- HAIN damgasını vurup katletmiştir. Bunun üzerine, beladan kurtulmak için çok kişi kerhen "EVET"çi olmuş ve bu durum

171

kısa sürede paniğe dönüşerek "EVET"çileri çoğaltmıştır.

Böylesi bir ortamda bir sürü işsiz güçsüz takimi, bir baltaya sap olamadıkları için hazırdaki "EVET"çilere bas olmak maksadıyla piyasaya çıkmış ve APO'ya militan olmuşlardır.

Bir kısım profesyonel, bu ortamı bezirgan mantığıyla kullanmak ve siyasi, sosyal, ekonomik gelecek sağlamak için bu "EVET"çileri bir saga bir sola koşturmıştır.

"EVET"çi olanlar birer oyuncak durumuna düşürüldüklerini farketmişlerdir ama bir kere "EVET"çi olduktan sonra "HAYIR"ci olmanın öldürülme dahil yaratacağı problemleri göğüsleme cesareti gösteremediklerinden hep bir kurtarıcı için dua etmişlerdir. 12 Eylül öncesi ve sonrası yaşanan hadiseler, bu durumu teyid eden olaylar ile doludur.

PKK niçin BOTAN dediği bölgenin dışında dikis tutturamıyor? Neden hala Hilvan, Siverek, Nizip, Suruç ve Batman il merkezinde istediği gibi at oynatamıyor? Nedeni çok açıktır; Buraların ağzı 12 Eylül'den önce yanmıştır. Ama BOTAN denilen bölgede Cizre, Silopi, Nusaybin, Sırtak gibi bölgelerde 12 Eylül'den önce bir tek PKK'li faaliyet yürütmemiştir. Belki "Buralar dağlıktır, buralar sınırlara yakındır..." denilebilir, evet onun da etkisi vardır. Fakat asıl mesele bu değildir. Buralar kolay kolay, zorla tecavüz dışında, ikinci kere kendilerini ifal ettirmek istemiyorlar.

PKK, BOTAN denilen bölgede yavaş yavaş dersini almaya başlamıştır. Daha bir kaç ay öncesine kadar APO, BOTAN daki militanlarına gönderdiği talimatlarda "Otoritemizi kabul etmeyenlerin evdeki faresine kadar basını ezin, göçertin. O topraklarda tarafsız kimse olmaz, ya bizdendir yada düşman" diyebiliyorken bugünlerde militanlarına; "Bu insanları niye kaçırtınız? İnsansız dağları ne yapalım? İnsansız devrim olmaz!" demekte hatta işi daha piskinliğe-vurarak "Bazı adamlarımız TC'ye değil de insanlarına savaş açmıştır!" diyerek halkı yeniden kazanmaya çalışmaktadır. APO bölge halkına yeniden yamanabilir

mi? Onu zaman gösterecektir. O zavalli insanlari yeniden, bir kere

172

daha APO ve canilerine yem ederse binlerce defa yaziklar olsun!

Issiz dag baslarindaki, kuytu vadilerdeki, kimsesiz ve savunmasiz insanlarimiz, bugün APO'nun izafi olarak kitle destegini teskil etmektedirler. Yine bazi sehir ve kasabalarda siginti gibi yasayan, hiç bir isi ve gücü olmayan bir kisim insanlar ekonomik, kültürel ve sosyal problemlerinden dolayi gene izafi olarak APO'nun yandasi ve kitle destegidirler. Bu kalabaliktan etkilenen ve çeşitli endiselerle bunlarla birlikte hareket eden bir takim kisilerde APO'nun destekçisi konumuna düsmüslerdir.

Öte yandan bazi Mercedes arabali, entel bar müdavimi soysuz, insan simsarlari da bu insanlari istismar ederek ve bu gariplerin kanlarini pazarlayarak siyasi, ekonomik ve sosyal avantajlar elde etmektedirler. Üstelik bu çakal sürüsü, Türkiye'de kamuoyu olusturabilmekte ve birtakim hareketlere yön verebilmektedir.

APO'nun kitle destegi yalnız bunlar degildir. Türkiye metropollerindeki sorunlu üniversite öğrencileri, yine buralarda issiz güçsüz insanlar, Avrupa'ya iltica talebinde bulunmus ve hayalleri yıkilmislar, Avrupa'da işçi iken PKK militanlarinca rehin alınmislar da PKK'nin kitle destegidir.

Peki, denilebilir ki; bu topraklarda APO'nun hiç mi gönülden destekleyicisi yok? Evet var! Var ama kaç kisi, niçin, ne amaçla?

9 AGUSTOS 1991 günü Abdullah ÖCALAN bakiniz ne diyor:

"PKKİlasmayı Türkiye'de de biraz yürütüyoruz. PKK'nin etkilerini bizzat PKK çalışma tarziyla Türkiye'de ilerletiyoruz. Belki de devrime biraz da uzun süre biz önderlik edecegiz. Türkiye'de devrimci degerleri biz ayaga kaldiracagiz. Eskiden onlar bize öğretiyordu, simdi biz öğretecegiz; onlar bize birseyler veriyorlardi, biz simdi birseyler verecegiz, veriyoruz da. Türkiye halkini dost etme, Türkiye devrimcilerini güçlendirme ve en önemlisi de oradaki Kürdistanli potansiyeli örgütleme; hem Türkiye'nin mücadelesinde çok aktif bir dinamik öge haline getirme devrimci bir öge, önemli devrimci bir öge haline getirme, hem de Kürdistan'a tasirma yani bosaltilan Kürdistani tekrar bir karsi bosaltma

173

ile örgütleyip Kürdistan'a yollama, devrime orada katma ve daha çok Kürdistan'a yollayip katma gibi çok belirgin bazi egilimlerle hareket ediyoruz. Çukurova'nin yarisi Kürtlesmis durumdadir. Çukurova aslinda yan yariya Kurttur. Kismen Fellahtir, kismen de Türktür ama, bence Kürtler giderek çoğunluğu da alacak. Bir nevi yari Kürdistan eyaletidir, Çukurova...

Istanbul'da 2-3 milyon Kürt var. Yani 5-6 vilayet degerinde bir çalışma alanidir. Izmir'de 2 vilayet degerinde, Konya'da 1 vilayet degerinde kürt var. İç Anadolu'da 1 milyon; tam bir eyalet, Ege 'de en az 1 eyalet; giderek Antalya, Burdur, Isparta'da işçiler turizm sektörü dolayisiyla kayiyor, orasi da öyle Neredeyse Kürdistan'in 8 Eyaleti de Türkiye'dedir. 8 Eyalet bu tarafta, 8 Eyalet orada. Dolayisiyla böyle bir agirliğı vardir. Türkiye çalışmalarinin..."

Evet bu sözler kelimesi kelimesine APO'nun belirttiğimiz tarihte "Görevlere önderlik tarzında yaklaşmanın esasları üzerine" isimli konuşmasından alınmıştır. Bu sözleri ne olur ne olmaz, ama hiç olmazsa "Sagır Sultan" duysun diye yazıyoruz. Gelecekte Türkiye'de neler olabileceğini ilgililer sonradan, "Biz Duymamış tük!" demesinler.

PKK'NİN PROPAGANDA İMKANLARI (1991-1992)

Basından beri Abdullah ÖCALAN ve PKK, propaganda vasıtası olarak silahlı eylemi kabul etmiştir. Silahlı propagandaya "Devrimci Sıddet" adını koyan da kendisidir. Büyük ve sansasyonel bir eylemin yüzlerce hatibin konuşmalarından, binlerce sayfa yazılı kitap ve dergiden daha etkili neticeler verdiği bilinmektedir.

Türkiye gibi bir toplumda beyinlere hitap etmektense göze ve kulaga hitap etmek daha avantajlıdır. Ayrıca yapılan bir eylem neticesinde tüm basının olayı mansetten vermesi gibi imkan başka hiç bir ülkede kolay bulunacak imkan değildir. Olayı duyan tüm insanlar gönüllü hatiplik yaparak olayla ilgili bilinçsiz değerlendirmeler nasıl olsa yapacaklardır.

174

O halde, APO neden zor olanı seçsin? APO niçin zor olan yolu; yetismiş insan, mantıklı insan, teknik ve organizasyon gerektiren yolu tercih etsin? Eylem sırasında eylemi yapanların ölme, sakatlanma, yaralanma, yakalanıp ağır cezalara çarptırılma gibi durumları olabilir. Olsun! APO için fedai mi yok?

Böylesi bir toplumda herkes istediği şartları oluşturduktan sonra, istediği kadar adamı istediği biçimde kullanabilir. Yeter ki bütün insanlık değerlerini APO gibi yitirmiş olsun.

Toplumumuzda bir silah patladığı zaman panik başlar. Yine bu toplum silah patlatanı kahraman ilan eder. Ona insan üstü vasıflar yakıştırır. Tek tek şahısları kastetmiyoruz, genel olarak bu böyledir. Dağın başında, mezrada yaşayan insanımızla, İstanbul'un göbeğinde oturan da aynıdır. Dağdaki çobandan tutun, en sorumlu kademelerdeki-lerde bile bu eğilim mevcuttur. İşte Abdullah ÖCALAN'ın propaganda gücünün temel esprisi buradadır. Bugün, bu gücü en sıddetli biçimde sürdürmektedir.

1991 yılı Aralık ayında basınımızdan bir manset;

"APO ile görüştük! 1992 yılı baharına kadar eylem yok!"

Manset bu ama gerçek öyle mi?

Kırsal kesimde PKK'nin geçici üs olarak kullandığı bölgeler bellidir. Bu mücadele 8 yıldır devam ediyor. Görevliler değişti, PKK militanları değişti ama coğrafya değişmedi. Yüksek yerlere kar düştü. Örgüt gruplarının manevra imkanları çok azaldı. Adam her sene olduğu gibi gene kazık çaktığı alanlarda oturup eğitim, konferans, seminer vb. gibi çalışmalar yaptı. Dar alanda eylem yapıp basını neden belaya soksun?

Fırsatını bulup bir iki devriye veya kesif kolunu pusuya düşürdü, küçük bir iki karakol ile Köy korucularına saldırdı ve 1991 kisinda da gene kan döktü. Demek ki basın yanılmış.

Görüldüğü üzere basit bir örnekle PKK'nin propaganda imkanlarına

göz atmaya başladık.

175enyibo

Basinin, bilinçsiz örgüt propagandasına yardım kampanyasına ek olarak; PKK, imkanlarının son derece gelişmesine paralel düzeyde basta Almanya olmak üzere broşür ve gazeteleri bastırıp, her türlü yol ve yöntemi kullanarak dağıtımını, okunmasını sağlamaktadır.

Diğer yandan afiş, poster, pul, bildiri gibi yaygın malzemeleri de propaganda ve ajitasyon amaçlı olarak kullanmaktadır.

Bu alanda kullandığı bir diğer malzeme de video ve teyp kasetleridir. Özellikle video kasetleriyle yurt içinde ve yurt dışındaki kitlelerde yaygın propaganda, çarpıtma ve ajitasyon çalışmaları sürdürmektedir. Lübnan kamplarında da Askeri eğitim sonrası yapmış olduğu tatbikatları görüntüleyerek, bunlara Kuzey Irak'ın yeşil vadilerindeki grupların yürüyüşlerini, istirahatlarını, halay çekişlerini, zaferlerle sonuçlanan hayali çatışmalarını da ekleyerek halka sıcak odalarında seyrettirmekte, eleman temini ve kitle desteği yollarını araştırmaktadır.

Bu filmleri seyreden insanlar, PKK gerillalarının son derece idealize edilmiş görüntülerini seyrediyorlar ve elbette cazibesine kapılıyorlar.

Özellikle, ıssız-güçsüz takimi ve bilinçsiz genç kesim o görüntülerdeki fantastik ortama kavusmak, o ortamda yer almak kişilerden biri olmak, düşmanı(!) alt eden çatışmalardan zaferle çıkmak, köy halkı tarafından coşkuyla karşılanmak, o zümrüt vadilerde piknik yapıp Govend'e katılmak için elbette can atıyorlar.

Ayrıca doğrudan yüzyüze yapılan propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütmektedir. Avrupa'da geceler tertip edilerek yüzde doksani yalan çarpıtılmış haber ve yorumlardan oluşmuş konuşmalar ile kitle tahrik edilmekte; "Kurtarılmış bölgelerimiz, ordularımız, tugaylarımız alaylarımız vardır, düşmanın su kadar uçağını, su kadar helikopterini düşürdük, su kadar tank ve zırhlı aracını imha ettik, çok yakında devlet kuruyoruz, devlet ve ordu kademeleri içindeki yerinizi bir an önce alın; öncü olun, bas olun, geride kalmayın vb." denmekte, dinleyiciler adeta iğfal edilerek ardından video, slayt gösterileriyle temsil, folklor ve marslarla insanlar gaflete düşürülerek para, mal ve benzeri şeylerin yanı

176